

Udskriftsdato: 14. december 2025

2023/1 LSF 129 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af konkursloven (Revision af konkurskarantænereglerne)

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: Justitsmin., j.nr. 2023-04266

Forslag

til

Lov om ændring af konkursloven

(Revision af konkurskarantænereglerne)

§ 1

I konkursloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1600 af 25. december 2022 som ændret ved lov nr. 1553 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »side 18«: », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv (EU) 2017/1132, for så vidt angår brugen af digitale værktøjer og processer inden for selskabsret, EU-Tidende 2019, nr. L 186, side 80-104«.

2. I § 13 c indsættes efter stykke 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Rekonstruktøren skal på mødet give meddelelse til fordringshaverne, hvis der vil blive indledt en sag om konkurskarantæne, jf. § 14 f.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

3. Efter § 14 e indsættes i *kapitel 2 d*:

»§ 14 f. Får skyldneren stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsak-kord, finder § 157 tilsvarende anvendelse på personer, der er fratrådt som ledelsesmedlemmer senest 2 uger efter stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget.

Stk. 2. Rekonstruktøren skal senest 4 uger efter stadfæstelsen af det i stk. 1 nævnte rekonstruktionsfor-slag give meddelelse til skifteretten, hvis der vil blive indledt en konkurskarantænesag mod en person omfattet af stk. 1.

Stk. 3. §§ 158-169 finder tilsvarende anvendelse. Ved anvendelse af § 161, stk. 1, træder rekonstruktørens meddelelse efter stk. 2 i stedet for kurators meddelelse efter § 125, stk. 3.«

4. I § 125, stk. 3, 1. og 2. pkt., ændres »indstilling« til: »meddelelse«.

5. § 157 affattes således:

»§ 157. Konkurskarantæne kan pålægges den, der senere end 1 år før fristdagen har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed, hvis den pågældende i denne periode har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse eller har undladt at rette op på en groft uforsvarlig forretningsførelse, der er udvist tidligere end 1 år før fristdagen. Hvis skyldneren var under tvangsopløsning, da konkursen indtrådte, regnes fristen på 1 år fra dagen for beslutningen om tvangsopløsning. Bestemmelserne i konkurslovens afsnit III finder ikke anvendelse på fonde eller foreninger, der alene udøver erhvervsvirksomhed af begrænset omfang.

Stk. 2. Følgende skal i almindelighed anses for groft uforsvarlig forretningsførelse:

- 1) At den pågældende i væsentlig grad har tilsidesat sine forpligtelser efter skatte-, told eller afgiftslov-givningen.
- 2) At den pågældende i væsentlig grad har tilsidesat sine forpligtelser efter reglerne om bogføring og regnskabsaflæggelse.

- 3) At den pågældende gennem ikke forretningsmæssigt begrundede dispositioner har medvirket til, at skyldnerens aktivmasse er blevet ikke uvæsentligt reduceret til skade for fordringshaverne.
- 4) At den pågældende har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, jf. selskabslovens § 10, og enten har overladt udførelsen af sit hverv til en anden person, der ikke er registreret som medlem af selskabets ledelse i Erhvervsstyrelsens it-system, eller reelt har udført sit hverv efter instruktion eller lignende fra en sådan person.
- 5) At den pågældende i strid med selskabslovens § 10 ikke har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, uagtet at den pågældende reelt har fungeret som en del af ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed og faktisk udøvet et ledelsesmedlems beføjelser.
- 6) At den pågældende gennem sine dispositioner har medvirket til en fortsættelse af driften i en længere periode efter det tidspunkt, hvor den pågældende måtte have indset, at en videreførelse af erhvervsvirksomheden ville medføre et væsentligt tab for fordringshaverne.

Stk. 3. Forretningsførelse kan i øvrigt anses for groft uforsvarlig, hvis omstændighederne taler derfor, herunder hvis den pågældende efter konkursens indtræden har tilsidesat sine forpligtelser efter konkurslovens § 100, jf. § 105.«

6. § 158 affattes således:

»§ 158. Konkurskarantæne pålægges for 3 år, jf. dog stk. 2 og 3 og § 164 a.

Stk. 2. Konkurskarantæne kan pålægges for en kortere periode, hvis særlige omstændigheder, herunder det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse eller dennes personlige forhold, taler herfor. Hvor ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan konkurskarantænen helt bortfalde.

Stk. 3. Konkurskarantæne kan efter omstændighederne pålægges for 5 år, hvis den forretningsførelse, der er udvist af den pågældende, må anses for særdeles groft uforsvarlig.

Stk. 4. Er den pågældende tidligere pålagt konkurskarantæne, som ikke er udløbet, regnes konkurskarantænen tidligst fra udløbet af den senest pålagte konkurskarantæne. Konkurskarantænen udløber dog senest 10 år efter den seneste endelige afgørelse.«

7. I § 159 indsættes som 3. og 4. pkt.:

»I de tilfælde, hvor konkurskarantænen efter § 158, stk. 3, pålægges for en længere periode end 3 år, kan det bestemmes, at den pågældende heller ikke må deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed med personlig og ubegrænset hæftelse for virksomhedens forpligtelser. Reglerne i 1.-3. pkt. omfatter tillige deltagelse i ledelsen af erhvervsvirksomhed i udlandet.«

8. § 160 affattes således:

»§ 160. En sag om konkurskarantæne anlægges af kurator.

Stk. 2. Sager om en persons deltagelse i ledelsen af flere nærtstående erhvervsvirksomheder, jf. § 2, nr. 1-3, behandles i forbindelse med hinanden. Er der anlagt en sag omfattet af 1. pkt. ved en anden skifteret, skal senere sager omfattet af 1. pkt. anlægges ved eller henvises til denne skifteret.

Stk. 3. Skifteretten kan efter begæring fra kurator eller den, der begæres pålagt konkurskarantæne, træffe afgørelse om, at sager mod den pågældende skal sammenlægges, hvis sagerne omfattes af stk. 2, og erhvervsvirksomhederne på det tidspunkt, hvor den pågældende deltog i ledelsen, måtte anses for én økonomisk og driftsmæssig enhed. Sammenlægges sager efter 1. pkt., træffer skifteretten beslutning om, hvilken kurator der herefter skal behandle sagen. Den eller de kuratorer, der i medfør af skifterettens beslutning efter 2. pkt. ikke skal behandle sagen, er forpligtet til at bistå den procesførende kurator mod et vederlag fastsat af den skifteret, der behandler karantænesagen. Vederlaget efter 3. pkt. afholdes af statskassen.

Stk. 4. En sag mod en person om pålæg af konkurskarantæne kan ikke sammenlægges med sager mod andre personer.

Stk. 5. Sager om konkurskarantæne behandles efter reglerne i dette kapitel, og i øvrigt finder § 243 tilsvarende anvendelse.«

9. § 161 affattes således:

»§ 161. Kurator skal senest 4 uger efter skifterettens modtagelse af kurators endelige begrundede meddelelse efter § 125, stk. 3, om, at der skal indledes en konkurskarantænesag mod nogen, indlevere en stævning til skifteretten. Skifteretten kan efter begæring fra kurator forlænge fristen, hvis det er velbegrundet.

Stk. 2. Stævningen skal indeholde

- 1) kurators påstand, herunder om der nedlægges påstand efter § 159, 2. eller 3. pkt.,
- 2) en udførlig fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå påstanden støttes, og
- 3) en angivelse af de dokumenter og andre beviser, som kurator agter at påberåbe sig.

Stk. 3. Skifteretten lader stævningen forkynde for den, der begæres pålagt konkurskarantæne. Samtidig med forkyndelsen skal den, der begæres pålagt konkurskarantæne, oplyses om, hvor den pågældende kan finde informationer om, hvad en konkurskarantæne indebærer, og om reglerne i §§ 162 og 163 og § 164, stk. 2.«

10. § 162, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 2-5.

11. § 163 affattes således:

»§ 163. Skifteretten beskikker en advokat for den, der begæres pålagt konkurskarantæne, hvis den pågældende anmoder om det, og den pågældende opfylder de økonomiske betingelser i retsplejelovens § 325. Om salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31, idet skifteretten dog ved fastsættelsen af salæret til den beskikkede advokat, skal tage hensyn til, om de processkridt, der er udøvet af den beskikkede advokat, må anses for overflødige.«

12. I § 164 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. En kendelse om konkurskarantæne skal ikke forkyndes.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

13. § 164, stk. 4, der bliver stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Meddeles der, efter at konkurskarantæne er pålagt, tilladelse til prøvelse i 3. instans, tilladelse til kære efter kærefristens udløb eller tilladelse til ekstraordinær genoptagelse eller kære, stilles virkningerne af den pålagte konkurskarantæne i bero fra det tidspunkt, hvor den rette kæreinstans modtager kæreskriftet, eller i et tilfælde, hvor der er givet tilladelse til ekstraordinær genoptagelse, fra det tidspunkt, hvor processkriftet modtages.«

14. Efter § 164 indsættes i *kapitel 20*:

»§ 164 a. I en sag om konkurskarantæne kan der indgås forlig om nedsættelse af karantæneperiodens længde. Den karantæneperiode, der er fastsat ved forliget, skal mindst udgøre 1 år og være rimelig i forhold til sagens omstændigheder. Skifteretten stadfæster forliget i form af en kendelse om konkurskarantæne. Skifteretten kan undtagelsesvist nægte at stadfæste forliget, hvis det er åbenbart, at den, der begæres pålagt konkurskarantæne, ikke opfylder betingelserne i § 157, at den pågældende opfylder betingelserne for at blive pålagt en længere karantæneperiode efter § 158, stk. 3, eller hvis den pågældende opfylder betingelserne i § 159, 2. pkt.

Stk. 2. Skifteretten kan på begæring fra kurator ophæve en kendelse efter stk. 1 og genoptage behandlingen af en konkurskarantænesag, hvis den, der er pålagt konkurskarantæne i henhold til et indgået

forlig, under konkurskarantænesagen har gjort sig skyldig i svigagtige forhold eller har tilsidesat sine forpligtelser ifølge forliget.«

15. I § 166 indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Skifteretten skal ved fastsættelsen af vederlaget til kurator hense til, om de processkridt, der er udøvet af kurator, må anses for overflødige.«

16. I § 169, stk. 2, indsættes efter »oplysninger fra registeret«: »til danske og udenlandske myndigheder, og om offentlig adgang til registeret«.

17. I § 197, stk. 2, nr. 4, ændres: »det ikke ville være rimeligt at pålægge konkurskarantæne som følge heraf,« til: »ganske særlige omstændigheder taler for, at konkurskarantænen helt kan bortfalde,«.

18. I § 249, 1. pkt., ændres »og §§ 120-122« til: »§§ 120-122 og § 164 a«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2024.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse i konkursboer, hvor konkursdekretet er afsagt før lovens ikrafttræden. For sådanne konkursboer finder de hidtil gældende reglerne anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning og lovforslagets baggrund
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Virksomheds- og ledelsesbegrebet
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.1. Ledelsesbegrebet
 - 2.1.1.2. Virksomhedsbegrebet
 - 2.1.2. Konkursrådets overvejelser
 - 2.1.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. Den tidsmæssige betingelse
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Konkursrådets overvejelser
 - 2.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. Adfærdsbetingelsen
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.1.1. Groft uforsvarlig forretningsførelse
 - 2.3.1.1.1. Betydningen af tabet
 - 2.3.1.1.2. Tilsidesættelse af forpligtelser i henhold til skatte-, told- eller afgiftslovgivningen
 - 2.3.1.1.3. Tilsidesættelse af bogførings- og regnskabsmæssige pligter
 - 2.3.1.1.4. Tilsidesættelse af anden lovgivning mv.
 - 2.3.1.1.5. Selskaber tømt for midler
 - 2.3.1.1.6. Ulovlige ledelseslån mv.
 - 2.3.1.1.7. Drift ud over håbløshedstidspunktet
 - 2.3.1.1.8. Stråmandsvirksomhed
 - 2.3.1.1.9. Manglende samarbejde med kurator
 - 2.3.1.2. Uegnet til at deltage i ledelsen
 - 2.3.2. Konkursrådets overvejelser
 - 2.3.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4. Stråmandsvirksomhed

- 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.1.1. Selskabsloven om registrering af ledelsesmedlemmer
 - 2.4.1.2. Ledelsesændring i Erhvervsstyrelsens systemer
 - 2.4.1.3. Selskabslovens regler om Erhvervsstyrelsens kontrol med stråmandsvirksomhed
 - 2.4.1.4. Konkursloven
- 2.4.2. Konkursrådets overvejelser
- 2.4.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.5. Koncernforbundne virksomheder
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.1.1. Konkursloven
 - 2.5.1.2. Selskabslovens koncernbegreb
 - 2.5.2. Konkursrådets overvejelser
 - 2.5.2.1. Kriterier for hvornår flere juridiske enheder skal betragtes som én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed
 - 2.5.2.2. Et selvstændigt konkursretligt koncernbegreb, rimelighedsregel og forhåndsafgørelse om samlet behandling
 - 2.5.2.3. Obligatorisk behandling i forbindelse med hinanden af sager om nærtstående erhvervs- virksomheder og sammenlægning af konkurskarantænesager i relation til erhvervsvirk- somheder der udgør en økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed
 - 2.5.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.6. Faktorer der kan udelukke konkurskarantæne
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.1.1. Konkurslovens § 157, stk. 2
 - 2.6.1.2. Andre faktorer, der kan udelukke konkurskarantæne
 - 2.6.2. Konkursrådets overvejelser
 - 2.6.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.7. Karantæneperiodens længde, retsvirkningen af en pålagt konkurskarantæne og forlig mv.
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.1.1. Karantæneperiodens længde
 - 2.7.1.2. Retsvirkning af en karantæne og gengangere
 - 2.7.1.3. Kurators rådighed over konkurskarantænesagen
 - 2.7.1.4. Sammenhængen mellem konkurskarantænereglerne og straffelovens regler om rettig- hedskendelse
 - 2.7.2. Konkursrådets overvejelser
 - 2.7.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.8. Processuelle spørgsmål, herunder forkyndelse

2.8.1 Gældende ret

2.8.1.1. Forkyndelse i konkurskarantænesager

2.8.1.2. Indledning af konkurskarantænesagen

2.8.1.3. Advokatbeskikkelse og fastsættelse af salæret til den beskikkede advokat og kurator

2.8.2. Konkursrådets overvejelser

2.8.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.9. Forholdet til tvangsopløsning og rekonstruktionsbehandling

2.9.1. Gældende ret

2.9.1.1. Overgangen fra tvangsopløsning til konkurs

2.9.1.2. Rekonstruktionskarantæne

2.9.2. Konkursrådets overvejelser

2.9.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.10 Adgang til konkurskarantænerregisteret

.

2.10. Gældende ret

1.

2.10.1. Konkursloven

1.

2.10.1. Anden lovgivning om adgangen til oplysninger om konkurskarantæne

2.

2.10.1. Norske og svenske regler om adgang til oplysninger om konkurskarantæne

3.

2.10. Konkursrådets overvejelser

2.

2.10. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.

3. Forholdet til databeskyttelsesretten

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

7. Klimamæssige konsekvenser

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

9. Forholdet til EU-retten

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

11. Sammenfattende skema

1. Indledning og lovforslagets baggrund

Formålet med lovforslaget er at gennemføre en revision af reglerne om konkurskarantæne. Lovforslaget svarer med enkelte ændringer til det lovudkast, der var en del af Konkursrådets betænkning nr. 1582/2023 om revision af konkurskarantænereglerne (herefter ”betænkningen”).

Reglerne om konkurskarantæne blev indført ved lov nr. 429 af 1. maj 2013 om ændring af konkursloven, retsplejeloven og retsafgiftsloven (konkurskarantæne), der trådte i kraft den 1. januar 2014. Det fremgår af lovforslaget til lovændringen, at Justitsministeriet ville udarbejde en redegørelse om konkurskarantæne, når ordningen havde været i kraft i fem år, og sende den til Folketinget.

Til brug for Justitsministeriets evaluering af reglerne indhentede ministeriet erfaringer fra relevante interessenter. På baggrund af høringssvarene vurderede Justitsministeriet, at der var en række forskellige elementer, som burde overvejes og justeres. Justitsministeriet anmodede på den baggrund ved brev af 30. juni 2020 Konkursrådet om en udtalelse om behovet for justeringer af konkurskarantænereglerne. Konkursrådet har endvidere haft til opgave at overveje, hvordan private kan få adgang til oplysninger i konkurskarantæneregisteret.

Konkursrådet afgav den 5. juli 2023 betænkningen, der indeholdt rådets udkast til ændring af konkursloven og forslag til fire modeller for privates adgang til konkurskarantæneregisteret. Betænkningen var i offentlig høring fra den 5. juli 2023 til den 18. august 2023.

For så vidt angår modellerne for privates adgang til konkurskarantæneregisteret, er det i det fremsatte lovforslag lagt til grund, at den nye bemyndigelsesbestemmelse vil blive udnyttet til at udmønte model 1 om fuld offentlighed, som modellen i det væsentligste er beskrevet af Konkursrådet.

Lovforslaget indeholder følgende hovedelementer:

- Ændring af virksomhedsbegrebet.
- Kodificering af praksis vedrørende den tidsmæssige betingelse.
- Justering og præcisering af adfærdsbetingelsen i konkurslovens § 157, stk. 1.
- En ny nærmere definition af stråmandskonstruktioner, ligesom det at deltage i en stråmandskonstruktion i almindelighed skal anses for groft uforsvarlig forretningsførelse.
- Sammenlægning af sager vedrørende nærtstående erhvervsvirksomheder, der må anses for at udgøre én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed.
- Justering af reglen om faktorer, der kan udelukke karantæne.
- Mulighed for graduering af karantæneperiodens længde.
- Udvidelse af retsvirkningen af en pålagt konkurskarantæne til også at omfatte forbud mod at deltage i ledelsen af erhvervsvirksomheder i udlandet.
- Regulering af mulighederne for forlig mellem kurator og det ledelsesmedlem, der begæres pålagt konkurskarantæne, herunder kriterierne for og retsvirkningerne af et sådan forlig.
- Justering af en række processuelle spørgsmål i relation til konkurskarantænesager.
- Nye regler om offentlig adgang til konkurskarantæneregisteret.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Virksomheds- og ledelsesbegrebet

2.1.1. Gældende ret

Det følger af konkurslovens § 157, stk. 1, 1. pkt., at konkurskarantæne kan pålægges den, der senere end 1 år før fristdagen har deltaget i ledelsen af skyldnerens virksomhed, hvis det må antages, at den pågældende på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen indeholder *dels* et krav om, at den pågældende person skal have deltaget i ledelsen, *dels* at deltagelsen relaterer sig til det nu konkursramte selskab mv.

2.1.1.1. Ledelsesbegrebet

Det følger af forarbejderne til konkurslovens § 157, stk. 1, at begrebet »deltaget i ledelsen« først og fremmest omfatter den, der har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, forudsat at den pågældende har accepteret hvervet (registreringen), eller at vedkommende i det mindste har været bekendt med registreringen og ikke har gjort indsigelser mod denne, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 27. Dette gælder uanset, om den pågældende faktisk har varetaget hverv som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsråd.

Ledelsesbegrebet omfatter endvidere den, der faktisk har udøvet en direktørs eller et bestyrelses- eller tilsynsrådsmedlems beføjelser i et selskab, men hvis ledelsesmæssige rolle som følge af virksomhedens form ikke er registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 27. Dette omfatter bl.a. ledere af enkeltmandsvirksomheder, interessentskaber og kommanditselskaber, medmindre samtlige interessenter henholdsvis komplementarer er kapitalselskaber.

Endelig omfatter reglen i konkurslovens § 157, stk. 1, også tilfælde, hvor selskabsledelsen er registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, men hvor registreringen helt eller delvist ikke svarer til de faktiske forhold – såkaldte »stråmandskonstruktioner«, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 27 f. Dette omfatter bl.a. visse koncernforhold, hvor moderselskabets ledelse reelt også udøver den daglige ledelse i et eller flere datterselskaber, men hvor der er registreret en anden ledelse i datterselskaberne. En ejers blotte udøvelse af ejerbeføjelser f.eks. på et selskabs generalforsamling, herunder moderselskabets ledelsesudøvelse af ejerbeføjelser på et datterselskabs generalforsamling, anses derimod ikke som deltagelse i (datter)selskabets ledelse. Der henvises i øvrigt til kapitel 5 nedenfor for så vidt angår stråmandsvirksomhed.

Der henvises til betænkningens kapitel 2, afsnit 1.1.

2.1.1.2. Virksomhedsbegrebet

Ved kendelse af 27. januar 2021 (som gengivet i U 2021.1301 H) har Højesteret taget stilling til begrebet »virksomhed« i konkurslovens § 157, stk. 1. Spørgsmålet for Højesteret var, om en andelsboligforening var at anse som en virksomhed i bestemmelsens forstand.

Højesteret fandt, at virksomhedsbegrebet i konkurslovens § 157, stk. 1, måtte forstås således, at adgangen til at pålægge konkurskarantæne alene omfatter tilfælde, hvor den pågældende har deltaget i ledelsen af en virksomhed med aktiviteter, der som udgangspunkt har til formål at opnå økonomisk gevinst. Højesteret lagde i den forbindelse vægt på, at forarbejderne til konkurslovens § 157 ikke indeholder en definition af virksomhedsbegrebet, men alene omtaler virksomheder, der drives med økonomisk gevinst for øje som f.eks. aktieselskaber, anpartsselskaber og interessentskaber. Højesteret fandt videre, at den fastlæggelse af sammenslutninger, som er omfattet af konkurslovens § 159 om retsvirkningerne af konkurskarantæne,

ikke kunne tillægges afgørende betydning ved fastlæggelsen af virksomhedsbegrebet i konkurslovens § 157.

Der henvises til betænkningens kapitel 2, afsnit 1.2.

2.1.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet foreslår at videreføre det gældende ledelsesbegreb i konkurslovens § 157, stk. 1.

Konkursrådet foreslår at ændre virksomhedsbegrebet, så der skabes større overensstemmelse mellem virksomhedsbegrebet i konkurslovens § 157, stk. 1, og erhvervsvirksomhedsbegrebet i konkurslovens § 159, 1. pkt. Dette gøres for det første ved at ændre begrebet »virksomhed« i konkurslovens § 157, stk. 1, til »erhvervsvirksomhed«, ligesom konkurslovens § 157, stk. 1, udvides til som minimum at omfatte de samme erhvervsvirksomheder, som omfattes af konkurslovens § 159. Det foreslåede indebærer, at konkurskarantæne reglerne vil omfatte alle typer af erhvervsvirksomhed, hvorved forstås alle juridiske enheder, som enten efter deres art karakteriseres som erhvervsdrivende eller udøver forretnings- eller erhvervsmæssige aktiviteter i et i økonomisk henseende væsentligt omfang.

Der henvises til betænkningens kapitel 2, afsnit 2.1-2.2.

2.1.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5, og bemærkningerne hertil.

2.2. Den tidsmæssige betingelse

2.2.1. Gældende ret

Det følger af konkurslovens § 157, stk. 1, 1. pkt., at det er en betingelse for at pålægge konkurskarantæne, at den pågældende person har deltaget i ledelsen af skyldnerens virksomhed senere end 1 år før fristdagen.

Hvis skyldneren var under tvangsopløsning, da konkursen indtrådte, regnes den etårige frist fra dagen for beslutningen om tvangsopløsning, jf. konkurslovens § 157, stk. 1, 2. pkt. Dette har alene selvstændig betydning i de tilfælde, hvor begæringen om konkurs eller rekonstruktionsbehandling først indgives, efter der er forløbet mere end tre måneder fra beslutningen om tvangsopløsning, således at tvangsopløsningsbegæringens dato ikke kan fastholdes som fristdag, jf. konkurslovens § 1, stk. 1, nr. 3.

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 429 af 1. maj 2013 og bygger bl.a. på Konkursrådets anbefalinger i betænkning nr. 1525/2011 om konkurskarantæne.

Det er en forudsætning for at pålægge konkurskarantæne, at den groft uforsvarlige forretningsførelse har fundet sted senere end 1 år før fristdagen – dvs. i det samme tidsrum, som den pågældende skal have været en del af ledelsen, jf. hertil bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 28.

Dette er dog ikke ensbetydende med, at forhold, der er udvist mere end 1 år før fristdagen, ikke kan få betydning ved vurderingen af, om en person skal pålægges konkurskarantæne.

Det fremgår hverken af bestemmelsen eller bemærkningerne hertil, om deltagelsen i ledelsen skal have været et vist minimum af tid, før betingelserne for at pålægge konkurskarantæne er opfyldt.

Det er ikke kun adfærd udvist senere end 1 år før fristdagen, der kan tillægges vægt ved vurderingen af, om den pågældende har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse i bestemmelsens forstand. Det fremgår således af bemærkningerne til konkurslovens § 157, stk. 1, at groft uforsvarlig adfærd ved ledelsen af virksomheden principielt også omfatter den, der efter, at der er indledt rekonstruktions- eller konkursbehandling, i kraft af sin faktiske ledelsesposition i virksomheden handler til skade for fordringshaverne eller nogle af disse eksempelvis ved at skjule aktiver eller foretage dispositioner i strid med princippet om lighedeling, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 28.

I overensstemmelse hermed vil der ved vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, ligeledes kunne henses til, om ledelsesmedlemmerne har opfyldt de forpligtelser, der følger af konkurslovens § 100, jf. § 105, stk. 1, hvorefter bl.a. medlemmerne af ledelsen, når selskabet er taget under konkursbehandling, skal meddele skifteretten og kurator alle fornødne oplysninger til behandlingen af boet.

Der henvises til betænkningens kapitel 3, afsnit 1.

2.2.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet foreslår at videreføre den gældende retstilstand for så vidt angår den tidsmæssige betingelse i konkurslovens § 157, stk. 1, dog således, at den gældende retspraksis kodificeres, så det fremgår direkte af konkursloven, at der ved vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, kan henses til, om den pågældende ledelsesmedlem har undladt at rette op på en groft uforsvarlig forretningsførelse, der er udvist tidligere end 1 år før fristdagen.

Der henvises til betænkningens kapitel 3, afsnit 2.

2.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5, og bemærkningerne hertil.

2.3. Adfærdsbetingelsen

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Groft uforsvarlig forretningsførelse

Det er en forudsætning for at pålægge konkurskarantæne, at den pågældende har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, jf. konkurslovens § 157, stk. 1, 1. pkt. Med groft uforsvarlig forretningsførelse sigtes der til misbrugslignende tilfælde eller forhold af grov karakter i øvrigt.

Det er forudsat i bemærkningerne, at de handlinger, der kan udløse en konkurskarantæne, objektivt set enten skal udgøre overtrædelser af straffeloven eller grovere overtrædelser af speciallovgivningen, dog således at den udviste adfærd skal have lighed med misbrug eller i øvrigt både i objektiv og subjektiv henseende skal kunne betegnes som grov, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 10 f. og 28.

Vurderingen af, om en given adfærd konstituerer groft uforsvarlig forretningsførelse, foretages som udgangspunkt i forhold til virksomhedens økonomiske forhold i bred forstand, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 10 f. og 28 f. Der vil i den forbindelse navnlig skulle henses til, om konkursen har ført til betydelige tab for fordringshaverne, samt om konkursen må antages at skyldes, at ledelsen f.eks. har løbet uacceptable risici, eller om konkursen i væsentligt omfang kan henføres til ydre eller interne forhold, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 10 f. og 28.

Det vil som udgangspunkt ikke have betydning for spørgsmålet om konkurskarantæne, om virksomheden overholder lovgivningen i øvrigt, f.eks. markedsføringsloven, konkurrenceloven, arbejdsmiljøloven, miljøbeskyttelsesloven, naturbeskyttelsesloven, eller dyreværnsloven. Dog vil mere systematiske og omfattende overtrædelser af lovgivningen, som indebærer en nærliggende risiko for, at virksomheden pådrager sig store økonomiske forpligtelser (set i forhold til virksomhedens kapitalgrundlag), kunne indgå i vurderingen af spørgsmålet af konkurskarantæne.

Som typiske eksempler på groft uforsvarlig forretningsførelse nævner bemærkningerne til bestemmelsen bl.a. betydelige køb på kredit eller forudbetalinger fra kunder kombineret med manglende bogføring i en længere periode og/eller helt utilstrækkelig økonomistyring, fortsættelse af virksomhedens drift, selv om den pågældende måtte indse, at en videreførelse af driften ville medføre betydelige tab, og salg af virksomhedens aktiver til underpris, eller uden at der sker en reel betaling af købesummen, på et tidspunkt hvor den pågældende måtte indse, at virksomheden var eller ved salget blev insolvent, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 28 f.

Som andre typiske eksempler, der efter en konkret vurdering kan tale for, at der har været tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, nævner bemærkningerne tilsidesættelse i væsentligt omfang af forpligtelser med hensyn til bogføring, regnskabsaflæggelse, momsangivelse og momsafregning og indeholdelse og afregning af A-skat, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 28 f. Afgørelsen af, om en tilsidesættelse af de nævnte pligter er væsentlig nok til, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, vil bero på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder. Det vil i den forbindelse tale for, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, at virksomhedens bogføring eller bogføringsmateriale er bortkommet, og skyldneren ikke kan give en troværdig forklaring på, hvorfor virksomhedens regnskabsmateriale ikke umiddelbart er tilgængelig for kurator.

Endvidere fremgår det, at i tilfælde, hvor den registrerede direktør slet ikke udøver ledelsesbeføjelser, idet den daglige ledelse reelt udelukkende udøves af en anden person i den registrerede direktørs navn, vil den registrerede direktør som udgangspunkt kunne anses for at have handlet groft uforsvarligt ved at have overladt ledelsen til en anden person, jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 11.

Det er ikke en betingelse for at pålægge konkurskarantæne, at der kan påvises årsagssammenhæng mellem den groft uforsvarlige forretningsførelse og konkursen. Hvis det f.eks. er åbenbart, at konkursen skyldes andre, ydre omstændigheder, vil det kunne tale imod pålæg af konkurskarantæne, dog således, at der ikke bør udvises tilbageholdenhed med at pålægge konkurskarantæne, hvis det f.eks. må anses for at bero på tilfældigheder, at det er de ydre omstændigheder og ikke den groft uforsvarlige forretningsførelse, der ender med at udløse konkursen, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat side 11 og 12.

Som eksempler på ydre forhold, der kan have været medvirkende til konkursen, uden at ledelsen nødvendigvis har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, nævnes i bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 28: Den almindelige konjunkturudvikling

eller pludselige væsentlige ændringer i virksomhedens indtjeningssevne som følge af ny lovgivning, væsentlig ændret konkurrencesituation (f.eks. en ny konkurrent), væsentligt forøgede omkostninger (f.eks. stærkt stigende oliepriser) eller en væsentligt ændret afsætningssituation (f.eks. tab af en storkunde). Som interne forhold hos virksomheden nævnes som eksempel det tilfælde, hvor virksomheden mister en eller flere centrale medarbejdere (f.eks. til en konkurrent eller som følge af sygdom eller død).

Det er forudsat i bemærkningerne, at groft uforsvarlig forretningsførelse som udgangspunkt ikke vil foreligge i tilfælde, der snarere må anses som udtryk for forretningsmæssig udygtighed, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 10 og 28. Som eksempel herpå anføres bl.a. det tilfælde, at en virksomhed lider et stort tab på grund af en fejlkalkulering af et tilbud. Der henvises videre til, at det ikke er hensigten, at reglerne om konkurskarantæne skal anvendes, hvis det først og fremmest har været manglende evne til at drive selvstændig erhvervsvirksomhed, der fører til konkursen.

Det er endelig forudsat i bemærkningerne, at hensynet til iværksættere skal inddrages ved vurderingen af, om der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 10 og 28. Der skal således ved vurderingen af, om der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, tages højde for, at seriøse iværksættere ikke bliver begrænset af reglerne om konkurskarantæne, idet iværksættere i nogle tilfælde først efter flere forsøg med forskellige virksomheder opnår succes og skaber vækstvirksomheder.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.

2.3.1.1.1. Betydningen af tabet

Da det er en betingelse for at blive taget under konkursbehandling, at skyldneren er insolvent, jf. konkurslovens § 17, vil der i et konkursbo i almindelighed altid være en risiko for et større eller mindre tab for kreditorerne.

Der stilles i konkurslovens § 157, stk. 1, ikke krav om, at kreditorerne skal have lidt et økonomisk tab, før der kan pålægges konkurskarantæne. Dette er dog ikke ensbetydende med, at tabets størrelse er uden betydning ved vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse. Det fremgår således af, at der ved vurderingen af, om der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse navnlig skal henses til, om konkursen har ført til betydelige tab for fordringshaverne, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 10 f. og 28. Tabet spiller ligeledes en rolle ved vurderingen af, om det konkret er rimeligt at pålægge karantæne.

Tabet vil dermed ved vurderingen af, om der er grundlag for at pålægge konkurskarantæne, indgå som en faktor blandt mange, idet der, jf. Højesterets kendelse af 13. januar 2016 (gengivet i U 2016.1473 H), altid vil skulle foretages en konkret helhedsvurdering af sagens samlede omstændigheder.

Hvor et større tab kan være udtryk for, at forretningsførelsen i selskabet har været groft uforsvarlig, behøver dette dog ikke altid at være tilfældet, hvis f.eks. konkursen skyldes ydre omstændigheder, som ikke kan tilskrives ledelsens forhold, eller interne forhold, som ledelsen ikke er ansvarlig for.

Der kan ikke af retspraksis udledes en egentlig grænse for, hvor stort et tab skal være, førend der er tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, idet der i alle tilfælde vil skulle foretages en konkret helhedsvurdering af sagens samlede omstændigheder.

Hvor tabet fremstår som mindre betydeligt, men hvor der hersker usikkerhed om tabets reelle størrelse, og hvor groft uforsvarlig forretningsførelse i øvrigt har ført til konkursen, vil der efter omstændighederne kunne pålægges konkurskarantæne.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.1.

2.3.1.1.2. Tilsidesættelse af forpligtelser i henhold til skatte-, told- eller afgiftslovgivningen

Det fremgår af bemærkningerne til konkurslovens § 157, stk. 1, at tilsidesættelse i væsentligt omfang af forpligtelser med hensyn til momsangivelse og momsafregning og indeholdelse og afregning af A-skat efter en konkret vurdering kan tale for, at der har været tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 11 og 28. Det er dog ikke enhver overtrædelse af skatte- og afgiftslovgivningens regler, der fører til pålæg af konkurskarantæne, idet det kræves, at der foreligger kritisable omstændigheder, der har karakter af et misbrugslignende forhold eller forhold af grov karakter. Det fremgår i den forbindelse af, at det normalt ikke i sig selv bør føre til konkurskarantæne, hvis virksomheden alene har tilsidesat pligter til angivelse af moms eller A-skat i den sidste korte periode, før virksomhedens drift ophører, eller før virksomheden blev taget under rekonstruktions- eller konkursbehandling.

Det ses ofte i retspraksis vedrørende konkurskarantæne, at der er tale om betydelige overtrædelser af ledelsens forpligtelser i forhold til indberetning og afregning af moms, A-skat, AM-bidrag, told mv.

Ved vurderingen af, om en overtrædelse/tilsidesættelse af skatte- og afgiftslovgivningens regler må anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, kan der være forskel på, om der er tale om manglende eller urigtig indberetning af moms, A-skat mv. eller manglende afregning heraf, ligesom det kan have betydning, om tilsidesættelsen af indberetnings- og afregningspligten sker kort tid før virksomhedens ophør og konkurs. En manglende afregning i tiden op til virksomhedens konkurs kan således i højere grad bero på manglende likviditet (dvs. manglende evne) og ikke manglende vilje. I de tilfælde, hvor den manglende afregning ikke skyldes manglende vilje, men derimod evne, har dette oftere ført til frifindelse for konkurskarantæne, jf. hertil bl.a. FM 2021.53 Ø, som gennemgået under afsnit 1.1.1 ovenfor, hvor der bl.a. blev lagt vægt på, at selskabet ikke manglede vilje til at betale de løbende restancer til Gældsstyrelsen.

Ved vurderingen af, om en manglende opfyldelse af forpligtelserne efter skatte- og afgiftslovgivningens regler konstituerer groft uforsvarlig forretningsførelse, skal der ifølge bemærkningerne inddrages et særligt hensyn til iværksættere, jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 11.

Hensynet til iværksættere kan dog ikke føre til frifindelse for pålæg af konkurskarantæne, i det omfang der er tale om betydelige overtrædelser af reglerne om angivelse af moms, A-skat mv.

Da konkurskarantæner reglerne retter sig mod en persons deltagelse i ledelsen af en virksomhed og ikke omfatter personlige forhold, der ikke angår ledelsen af virksomheden, vil oparbejdningen af en personlig skattegæld ikke skulle indgå i vurderingen af, om konkurskarantæne skal pålægges, jf. Højesterets kendelse af 11. april 2022 (gengivet i U 2022.2442 H).

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.2.

2.3.1.1.3. Tilsidesættelse af bogførings- og regnskabsmæssige pligter

Direktionen i et selskab har i medfør af selskabslovens § 118, stk. 1, pligt til at sikre, at kapital selskabets bogføring sker under iagttagelse af lovgivningens regler herom, og at formueforvaltningen foregår på betryggende måde. Bestyrelsen og tilsynsrådet har, jf. selskabslovens § 115, nr. 2, og § 116, nr. 1, pligt til at påse, at bogføring og regnskabsaflæggelse foregår på en måde, der efter kapital selskabets forhold er tilfredsstillende. De nærmere pligter, som direktionen mv. har med hensyn til bogføring og regnskabsaflæggelse, følger bl.a. af reglerne i bogføringsloven og årsregnskabsloven.

Tilsidesættelse af reglerne om bogføring og regnskabsaflæggelse er nævnt i bemærkningerne som forhold, der kan tale for, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 11 og 28. Det fremgår heraf, at det vil kunne føre til konkurskarantæne, hvis virksomheden på grov måde har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til bogføring, eksempelvis ved gennem længere tid slet ikke at bogføre. Heri ligger også, at det normalt ikke i sig selv vil kunne begrunde konkurskarantæne, hvis virksomheden alene har tilsidesat pligter til f.eks. bogføring i den sidste korte tid, før virksomhedens drift ophører, eller før virksomheden bliver taget under rekonstruktionsbehandling eller konkursbehandling.

Det ses ofte i retspraksis vedrørende konkurskarantæne, at der er tale om betydelige og grove tilsidesættelser af bogførings- og regnskabsmæssige pligter, herunder navnlig manglende eller stærkt mangelfuld bogføring og regnskabsaflæggelse over en vis periode.

Lov nr. 700 af 24. maj 2022 om bogføring medfører, at kravene til bogføring skærpes på en række områder. Dette gælder ikke mindst i forhold til krav om opbevaring af oplysninger om bogføring og bilag i et digitalt bogføringssystem, der opfylder krav til sikker opbevaring og it-sikkerhed, og i forhold til en skærpet straffebestemmelse, hvor omfattende overtrædelse af krav til bogføring og sikker opbevaring af regnskabsmateriale kan medføre skærpet bødestraf på op til 1,5 mio.kr. for virksomheden og dens ledelse. Den nye bogføringslov understreger således, at overtrædelse af de grundlæggende pligter til bogføring og opbevaring af regnskabsmateriale må anses for groft uforsvarlig forretningsførelse.

For yderligere om gældende ret, herunder eksempler fra retspraksis, henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.3.

2.3.1.1.4. Tilsidesættelse af anden lovgivning mv.

Det fremgår af bemærkningerne til konkurslovens § 157, stk. 1, at det som udgangspunkt ikke har betydning for spørgsmålet om konkurskarantæne, om virksomheden i øvrigt overholder lovgivningen, f.eks. markedsføringsloven, konkurrenceloven, arbejdsmiljøloven, miljøbeskyttelsesloven, naturbeskyttelsesloven, eller dyreværnsloven, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 10 og 12. Dog følger det videre, at mere systematiske og omfattende overtrædelser af lovgivningen som indebærer en nærliggende risiko for, at virksomheden pådrager sig store økonomiske forpligtelser (set i forhold til virksomhedens kapitalgrundlag), vil kunne indgå i vurderingen af spørgsmålet af konkurskarantæne.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.4.

2.3.1.1.5. Selskaber tømt for midler

Det ses i retspraksis, hvor der pålægges konkurskarantæne, at ledelsesmedlemmets dispositioner inden konkursen har medvirket til, at det nu konkursramte selskab er blevet tømt for midler. Dette kan f.eks. ske ved, at midlerne på selskabets konti er blevet hævet, at fysiske aktiver er blevet fjernet, eller ved at selskabets aktiver kort før konkursen er blevet overdraget til en betydelig underpris.

Det fremgår i den forbindelse direkte af bemærkningerne til konkurskarantænereglerne, at det bl.a. i almindelighed skal anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, når der sker salg af virksomhedens aktiver til underpris, eller uden at der sker en reel betaling af købesummen, på et tidspunkt hvor den pågældende måtte indse, at virksomheden var eller ved salget blev insolvent, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 28.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.5.

2.3.1.1.6. Ulovlige ledelsesslån mv.

Efter selskabslovens § 210, stk. 1, kan et kapitalselskab direkte eller indirekte stille midler til rådighed, yde lån eller stille sikkerhed for kapitalejere eller ledelsen i selskabet, hvis betingelserne i lovens § 210, stk. 2, er opfyldt. For at et ledelsesslån er lovligt, kræves det, jf. selskabslovens § 210, stk. 2, *at* den økonomiske bistand kan rummes inden for selskabets frie reserver og ydes på sædvanlige markedsvilkår, *at* beslutningen om at yde økonomisk bistand er truffet enten af generalforsamlingen eller af selskabets centrale ledelsesorgan efter bemyndigelse fra generalforsamlingen, og *at* beslutningen om at yde økonomisk bistand først er truffet efter aflæggelsen af selskabets første årsrapport. Udgangspunktet er således, at der alene kan ydes ledelsesslån, såfremt betingelserne i selskabslovens § 210, stk. 2, er opfyldt. Der findes en række undtagelser hertil, idet der henvises til selskabslovens regler herom.

Uanset, at det klare udgangspunkt er, at selskabets ledelse ikke må yde ledelsesslån i strid med selskabslovens regler eller i øvrigt sammenblande ledelsens egen eller ledelsens nærmestes økonomi med selskabets økonomi, ses dette ofte i sager om konkurskarantæne.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.6.

2.3.1.1.7. Drift ud over håbløshedstidspunktet

Det følger af bemærkningerne til konkurslovens § 157, stk. 1, at der typisk vil være tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, i det omfang ledelsen forsætter driften af en virksomhed, selv om ledelsen måtte have indset, at en videreførelse vil føre til betydelige tab, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 28.

At en drift ud over håbløshedstidspunktet i visse tilfælde kan anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, hænger bl.a. sammen med ledelsens forpligtelse til efter selskabslovens § 115, nr. 5, § 116, nr. 6, og § 118, stk. 2, at påse/sikre, at selskabets kapitalberedskab til enhver tid er forsvarligt, herunder at der er tilstrækkelig likviditet til at opfylde selskabets nuværende og fremtidige forpligtelser. Det følger bl.a. af bemærkningerne til bestemmelserne, at selv om det er ledelsens ret og pligt at videreføre et selskab i finansiell krise og forsøge at overvinde denne, må ledelsen ikke pådrage selskabet yderligere forpligtelser, som det realistisk ikke kan dække, hvorfor ledelsens ansvar for selskabets forsvarlige kapitalberedskab bl.a. også indebærer en pligt til at standse selskabets virksomhed, når en forsvarlig videreførelse ikke længere er mulig, jf. hertil Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 5467 f.

En drift ud over håbløshedstidspunktet – dvs. det tidspunkt, hvor ledelsen måtte have indset, at en videreførelse ville føre til tab – vil også kunne føre til erstatningsansvar for ledelsen.

Vurderingen af, om det må anses for groft uforsvarlig forretningsførelse at forsætte driften i konkurskarantæne-reglernes forstand, vil som udgangspunkt skulle foretages ud fra forholdene på det konkrete tidspunkt, hvor det var kritisk at forsætte driften, jf. hertil Torben Kuld Hansen og Lars Lindencrone, *Insolvensprocesretten*, 5. udgave, 2023, side 490f.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.7.

2.3.1.1.8. Stråmandsvirksomhed

Som det fremgår af bemærkningerne til konkurslovens § 157, stk. 1, vil den registrerede direktør i en stråmandskonstruktion som udgangspunkt have handlet groft uforsvarligt, i det omfang direktøren reelt

har overladt den daglige ledelse til en anden, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 11.

Dette udgangspunkt fastholdes i almindelighed i retspraksis, idet der bl.a. kan henvises til Vestre Landsrets afgørelse af 8. april 2019 (gengivet i U 2019.2612 V), hvor det af skifterettens afgørelse, der blev tiltrådt af landsretten, fremgår, at udgangspunktet må være, at en registreret direktør, der alene fungerer som stråmand og dermed ikke udøver reel ledelse af selskabet, har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse. Der kan desuden henvises til bl.a. Vestre Landsrets kendelse af 27. juni 2018 (gengivet i U 2018.3318 V).

Det fremgår videre af retspraksis, at det ved vurderingen af, om der er handlet groft uforsvarligt, synes at være uden betydning, at den pågældende alene har været registreret som direktør i en kortere periode.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.8.

2.3.1.1.9. Manglende samarbejde med kurator

Ledelsen i et kapitalselskab har pligt til at meddele kurator alle fornødne oplysninger, jf. konkurslovens § 100, jf. § 105, stk. 1.

Det følger i den forbindelse af bemærkningerne til konkurslovens § 157, stk. 1, at groft uforsvarlig adfærd ved ledelsen af en virksomhed principielt også omfatter den, der efter, at der er indledt rekonstruktionsbehandling eller konkurs, i kraft af sin faktiske ledelsesposition i virksomheden handler til skade for fordringshaverne eller nogle af disse ved at skjule aktiver eller foretage dispositioner i strid med princippet om lige behandling af fordringshavere, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 28. Det synes derfor forudsat, at også ledelsesmedlemmets adfærd under konkursbehandlingen henholdsvis under rekonstruktionsbehandlingen kan tillægges betydning ved vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.1.9.

2.3.1.2. Uegnet til at deltage i ledelsen

Adfærdsbetingelsen i konkurslovens § 157, stk. 1, fremstår som todelt, idet det både kræves, at der er udvist en bestemt adfærd (groft uforsvarlig forretningsførelse), og at denne adfærd gør den pågældende uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

Det fremgår dog af bemærkningerne til bestemmelsen, at vurderingen af, om den pågældende er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, navnlig vil bero på karakteren af den groft uforsvarlige forretningsførelse. Der skal således være tale om, at den pågældende har udvist en vis grovhed i forbindelse med den uforsvarlige forretningsførelse i lighed med misbrugssituationer, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 29.

Ved vurderingen af, om den pågældende er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse, kan eventuelle tidligere konkurser ligeledes indgå.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 1.2.

2.3.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet foreslår i vid udstrækning, at den gældende retstilstand videreføres, dog således at der fore-

tages enkelte justeringer og præciseringer, herunder hvor den gældende retstilstand efter Konkursrådets opfattelse kan føre til uhensigtsmæssige resultater.

Konkursrådet foreslår for det første – herunder henset til den righoldige retspraksis om konkurskarantæne – at der foretages en opregning af de typer af forretningsførelse, som i almindelighed skal anses for groft uforsvarlig, og som derfor i sig selv skal kunne begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Den foreslåede ændring indebærer, at følgende i almindelighed skal anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne:

- 1) væsentlig tilsidesættelse af forpligtelser i henhold til skatte-, told- og afgiftslovgivningen,
- 2) væsentlige tilsidesættelser af bogføring- og regnskabsmæssige forpligtelser,
- 3) ikke forretningsmæssigt begrundede dispositioner, som har medvirket til, at skyldnerens aktivmasse er blevet ikke uvæsentligt reduceret til skade for fordringshaverne,
- 4) deltagelse i en stråmandskonstruktion samt
- 5) medvirken til en fortsættelse af driften i en længere periode efter det tidspunkt, hvor det pågældende ledelsesmedlem måtte have indset, at en videreførelse ville medføre et væsentligt tab for fordringshaverne.

Det foreslås i den forbindelse bl.a. at ændre retstilstanden, således at manglende betaling af et krav på B-skat af B-indkomst, der skyldes overskud fra skyldnerens enkeltmandsvirksomhed, skal kunne indgå i vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, herunder om der foreligger en væsentlig overtrædelse af skatte-, told- og afgiftslovgivningen.

Den foreslåede opregning af typetilfælde af adfærd, som i almindelighed skal anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, vil ikke være udtømmende, idet en forretningsførelse fortsat vil kunne anses for groft uforsvarlig, hvis omstændighederne taler herfor, herunder hvis det pågældende ledelsesmedlem efter konkursens indtræden har tilsidesat sine accessoriske forpligtelse til at samarbejde med kurator.

Det foreslås for det andet at ophæve kriteriet om, at den groft uforsvarlige forretningsførelse må antages at gøre det pågældende ledelsesmedlem uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, idet en person, der har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, efter Konkursrådets opfattelse i almindelighed må antages at være uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

Der henvises til betænkningens kapitel 4, afsnit 2.1-2.5.

2.3.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5, og bemærkningerne hertil.

2.4. Stråmandsvirksomhed

2.4.1. Gældende ret

En stråmandskonstruktion består i almindelighed af en stråmand og en eller flere bagmænd.

Ved en »stråmand« forstås i denne sammenhæng en person, der er registreret og formelt fremstår som deltager af ledelsen af et selskab, men uden at personen er tillagt reelle ledelsesmæssige beføjelser i forhold til selskabets forhold. Stråmanden er således alene leder af navn og ikke af gavn. Ved en »bagmand« forstås den faktiske, men ikke registrerede leder af selskabet. En stråmand har således ikke

noget at sige i forhold til det konkrete selskab, da det er bagmanden, der de facto leder selskabet og udøver ledelsens beføjelser.

Det ses i praksis, at stråmandskonstruktionen både kan etableres med stråmandens viden, f.eks. hvor stråmanden tager sig betalt for at lade sig registrere som ledelsesmedlem i et selskab, men hvor det samtidig aftales, at stråmanden ikke eller måske alene i begrænset omfang skal varetage opgaver i selskabet, men også uden stråmandens viden, f.eks. hvis stråmanden har været udsat for et identitetstyveri eller har givet andre adgang til sin digitale signatur, men er uvidende om, hvordan det bliver benyttet.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel 5, afsnit 1.1.

2.4.1.1. Selskabsloven om registrering af ledelsesmedlemmer

Efter selskabslovens § 10, stk. 1, skal medlemmerne af et kapitalselskabs direktion, bestyrelse og tilsynsråd og en eventuel revisor registreres i Erhvervsstyrelsens it-system.

Bestemmelsen blev indført med selskabsloven, jf. lov nr. 470 af 12. juni 2009, og har til formål at sikre offentlighed om selskabets ledelse, jf. hertil Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 5387.

Efter selskabslovens § 112, stk. 2, skal medlemmer af et kapitalselskabs ledelse, som registreres efter lovens § 10 – dvs. i Erhvervsstyrelsens it-system – være personer, der faktisk fungerer som ledelsesmedlemmer, jf. selskabslovens kapitel 7.

Bestemmelsen blev indsat i selskabsloven ved lov nr. 642 af 19. maj 2020. Forud for indførelsen af bestemmelsen fremgik det ikke eksplicit af selskabsloven, at de medlemmer af kapitalselskabets ledelse, der registreres efter selskabslovens § 10, skal være de personer, der faktisk fungerer som ledelsesmedlemmer. Ændringerne i selskabsloven ved lov nr. 642 af 19. maj 2020 var et led i den såkaldte kontrolpakke, hvis centrale formål var at undgå og dæmme op for stråmandsvirksomhed i Danmark, jf. hertil Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 110 som fremsat, side 13.

Ved udtrykket »medlemmer af et kapitalselskabs ledelse« i selskabslovens § 112, stk. 2, forstås samtlige personer, som registreres enten som medlem af direktion, bestyrelse eller tilsynsråd, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 110 som fremsat, side 68. Dette omfatter også personer, som er valgt til selskabets øverste ledelsesorgan af medarbejderne i selskabet eller koncernen efter reglerne i selskabslovens kapitel 8, idet medarbejderrepræsentanterne også registreres i Erhvervsstyrelsens it-system, jf. selskabslovens § 10, og er omfattet af reglerne i selskabslovens kapitel 7.

Kravet om, at ledelsesmedlemmer skal være dem, der »faktisk« fungerer som sådanne, jf. selskabslovens kapitel 7, indebærer, at det alene er de personer, der faktisk udøver ledelsesorganets opgaver efter selskabslovens §§ 115-119, der kan registreres som ledelsesmedlem i henhold til selskabslovens § 10, stk. 1. Bestemmelsen indebærer dog ikke et krav om, at det er de registrerede personer selv, der skal udføre samtlige af de opgaver, der følger af bestemmelserne i selskabslovens §§ 115-119, da bestemmelserne i selskabslovens §§ 115-119 er formuleret således, at ledelsen skal »sikre« eller »påse« overholdelsen af forskellige forhold, jf. Folketingstidende 2019-2020, tillæg A, L 110 som fremsat, side 68.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 110 af 5. februar 2020, har bestemmelsen i selskabslovens § 112, stk. 2, til formål navnlig at hindre stråmandsvirksomhed, og der er således tale om et egentligt forbud mod anvendelsen af stråmænd og en sikring af, at den faktiske ledelsesidentitet er offentlig, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 110 som fremsat, side 21.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel 5, afsnit 1.3.

2.4.1.2. Ledelsesændring i Erhvervsstyrelsens systemer

Alle personer har som udgangspunkt adgang til at indberette ledelsesændringer i et selskab via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning på virk.dk.

For at anvende Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning skal man logge ind med MitID eller tilsvarende digital signatur, og man kan i den forbindelse både anvende en personlig digital signatur eller en medarbejdersignatur. Hvis der anvendes en personlig digital signatur (f.eks. MitID), vil Erhvervsstyrelsen modtage oplysninger om anmelderens CPR-nummer, og hvis der anvendes en medarbejdersignatur, vil Erhvervsstyrelsen modtage oplysninger om det CVR-nummer, som medarbejdersignaturen er knyttet til, samt anmelderens navn. Hvis Erhvervsstyrelsen har en begrundet formodning om, at der er sket eller vil ske misbrug af en selvbetjeningsløsning, kan Erhvervsstyrelsen lukke en anmelders adgang til at foretage straksregistreringer via selvbetjeningsløsningen, jf. § 5, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 1244 af 29. august 2022 om anmeldelse, registrering, gebyr samt offentliggørelse m.v. i Erhvervsstyrelsen (anmeldelsesbekendtgørelsen). Dette udelukker ikke, at anmelder fortsat kan foretage anmeldelser til registrering via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning, men registreringerne vil dog blive udtaget til manuel behandling. En virksomhed kan endvidere selv begrænse, hvem der har adgang til at registrere ændringer i virksomheden via Erhvervsstyrelsens selvbetjeningsløsning ved at tilføje en passwordbeskyttelse.

Anmelderen vil i forbindelse med indberetningen af bl.a. ledelsesændringer være underlagt et særligt anmelderansvar i henhold til selskabslovens § 15, stk. 2, og anmeldelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1, efter hvilke en anmelder, der registrerer et forhold eller indsender anmeldelse herom til registrering i Erhvervsstyrelsens it-system, indestår for, at registreringen eller anmeldelsen er lovligt foretaget, herunder at der foreligger behørig fuldmagt, og at dokumentationen i forbindelse med registreringen eller anmeldelsen er gyldig.

Kravene til registreringen af et nyt ledelsesmedlem afhænger af, om den person, der indsættes som ledelsesmedlem, har et CPR-nummer eller ej.

Der henvises til betænkningens kapitel 5, afsnit 1.2.

2.4.1.3. Selskabslovens regler om Erhvervsstyrelsens kontrol med stråmandsvirksomhed

Bestemmelserne i selskabslovens §§ 23 a-23 i om Erhvervsstyrelsens kontrol af kapitalsselskaber blev indsat ved lov nr. 642 af 19. maj 2020. Loven var et led i den såkaldte kontrolpakke, hvor et centralt formål var at undgå og dæmme op for stråmandsvirksomhed i Danmark, jf. hertil Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 110 som fremsat, side 13.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 110 af 5. februar 2020, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 110 som fremsat, side 21f., blev det fundet nødvendigt for at sikre en styrket kontrol og indsats mod stråmandsvirksomhed, at der udover bl.a. bestemmelsen i selskabslovens § 112, stk. 2, jf. hertil ovenfor, også blev fastsat bestemmelser, som skulle sætte Erhvervsstyrelsen i stand til dels at føre kontrol med, at registrerede ledelsesmedlemmer faktisk udøver den lovpligtige ledelse, dels at identificere og verificere de registrerede ledelsesmedlemmers identitet og identifikationsoplysninger.

Erhvervsstyrelsens kontrol med stråmandsvirksomhed kan både ske som led i en registreringskontrol efter selskabslovens § 23 g, men også som led i en efterfølgende kontrol efter selskabslovens § 23 h.

Ved *registreringskontrol* forstås den kontrol, som sker på det tidspunkt, hvor Erhvervsstyrelsen modtager en anmeldelse om et forhold. Det følger af selskabslovens § 23 g, stk. 1, at Erhvervsstyrelsen som led

i registreringskontrollen kan foretage en digital straksafgørelse af anmeldelser i styrelsens selvbetjeningsløsning eller udtage anmeldelser til manuel sagsbehandling.

Der henvises til betænkningens kapitel 5, afsnit 1.4.

2.4.1.4. Konkursloven

Ved udformningen af reglerne om konkurskarantæne var man opmærksom på, at stråmandskonstruktioner udgør en særlig udfordring i forhold til effektiv indgriben mod groft uforsvarlig forretningsførelse og konkursrytteri. Reglerne om konkurskarantæne ville således ikke fungere effektivt, hvis den reelle bagmand i en stråmandskonstruktion fortsætter med at drive erhvervsmæssig virksomhed med en ny stråmand som frontfigur, jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 11 og 21.

Det at anvende en stråmandskonstruktion i et selskab mv. er tæt forbundet med vurderingen af, om det pågældende ledelsesmedlem har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, og selve konstateringen af, at en person har indgået i en stråmandskonstruktion enten som stråmand eller bagmand, vil i almindelighed være udtryk for, at der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse i konkurskarantæne-reglernes forstand.

For så vidt angår stråmanden følger det klart af bemærkningerne til konkurslovens § 157, stk. 1, at reglerne også omfatter den person, der er registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, uanset om vedkommende faktisk har varetaget det pågældende ledelseshverv, eller om vedkommende f.eks. har været stråmand, således at ledelsen reelt er blevet udøvet af en anden person jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 27.

I forhold til adfærdsbetingelsen i konkurslovens § 157, stk. 1, og kravet om, at der skal være udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, fremgår det af bemærkningerne, at den registrerede direktør i en stråmandskonstruktion, som udgangspunkt vil kunne anses for at have handlet groft uforsvarligt ved at overlade den daglige ledelse til en anden person, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 11, og landsrettens præmisser i Østre Landsrets kendelse af 21. oktober 2016 (gengivet i U 2017.424 Ø).

Den groft uforsvarlige forretningsførelse består for stråmandens vedkommende, *dels* i at personen har ladet sig registrere, således at de reelle offentligt tilgængelige oplysninger om selskabets mv. forhold ikke svarer til de faktiske, *dels* i at personen ved ikke at udøve de reelle ledelsesbeføjelser i selskabet mv. tilsidesætter de pligter, der er knyttet til at være registreret som direktør i selskabet, herunder bl.a. pligten til at varetage den daglige ledelse af selskabet, jf. selskabslovens § 117, stk. 1, 1. pkt., og pligten til, jf. selskabslovens § 118, stk. 2, 3. pkt., til enhver tid at vurdere selskabets økonomiske situation og sikre, at det tilstedeværende kapitalberedskab er tilstrækkeligt.

Hvor ledelsen reelt har været udøvet af en anden, er det dog en forudsætning for, at stråmanden omfattes af konkurskarantæne-reglerne, at stråmanden har accepteret hvervet (dvs. registreringen), eller at den pågældende i det mindste var bekendt med registreringen og ikke har gjort indsigelser mod denne, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 27. Det vil i den forbindelse efter omstændighederne kunne indgå i bevisbedømmelsen, om personen fremkommer med relevante oplysninger, som understøtter personens forklaring om, at personen – uagtet at andre oplysninger indikerer det modsatte – ikke har accepteret hvervet (registreringen) som ledelsesmedlem.

Selv om udgangspunktet er, at det anses for groft uforsvarlig forretningsførelse at være indsat som stråmand, er det dog i særlige situationer muligt at fravige dette udgangspunkt, hvor der ikke er tale om en egentlig stråmandskonstruktion.

Ligesom en indsat stråmand vil være omfattet af reglerne om konkurskarantæne, omfatter reglerne også den person, der uden at have været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsen it-system, faktisk har udøvet et ledelsesmedlems beføjelser i selskabet mv. (dvs. bagmanden), jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 12 og 27 f. Hvis der ikke har været tvivl om, at en person har arbejdet i selskabet, svarer vurderingen af, om den pågældende reelt har udøvet en direktørs beføjelser i selskabet mv., til den vurdering, der kendes i forbindelse med spørgsmålet om lønprivilegiet efter konkurslovens § 95 (som ikke omfatter direktører), jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 12. Det fremgår videre, at reglerne også omfatter de tilfælde, hvor et moderselskabs ledelse reelt udøver den daglige ledelse i et datterselskab, men hvor der er registreret en anden ledelse i datterselskabet, som alene formelt disponerer. Der kan i øvrigt henvises til Konkursrådets betænkning nr. 1525 af 2011, side 98 f.

Derudover bemærkes, at der foreligger en særlig situation i de såkaldte »afviklingskonstruktionssager«.

Forretningsmodellen i afviklingskonstruktionssagerne består i almindelighed i at overtage nødlidende selskaber – ofte gennem et holdingselskab – alene med henblik på at afvikle disse. Efter overtagelsen indsættes en afviklingsdirektør, der alene har karakter af en stråmand. Herefter søger man at få tiden til at gå, inden selskabet bliver erklæret konkurs, således at kurators mulighed for at få overblik over selskabernes forhold og forfølge eventuelle erstatnings- eller omstødelseskrav forringes. Endvidere forsøger man at anonymisere selskabernes baggrund, således at selskaberne går konkurs under et nyt navn, og uden at den tidligere ledelse – dvs. den ledelse, der var indsat før afviklingsdirektøren – fremgår af Erhvervsstyrelsens registre.

Der henvises til betænkningens kapitel 5, afsnit 1.5.

2.4.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet foreslår, at det skrives ind i lovbestemmelsen at agere som stråmand eller bagmand i en stråmandskonstruktion i almindelighed skal anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv skal kunne føre til pålæg af konkurskarantæne. Konkursrådet definerer i den forbindelse, hvad der nærmere skal forstås ved en stråmandskonstruktion – dvs. en stråmand og en bagmand – i konkurskarantæne-reglernes forstand.

Der henvises til betænkningens kapitel 5, afsnit 2.

2.4.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5, og bemærkningerne hertil.

2.5. Koncernforbundne virksomheder

2.5.1. Gældende ret

2.5.1.1. Konkursloven

Det følger af konkurslovens § 157, stk. 3, 1. pkt., at konkurskarantæne ikke kan pålægges den, der allerede er pålagt konkurskarantæne i anledning af den pågældendes deltagelse i ledelsen af en koncernforbundet virksomhed.

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 429 af 1. maj 2013 og bygger bl.a. på Konkursrådets anbefalinger i betænkning nr. 1525/2011 om konkurskarantæne.

Efter bestemmelsen kan konkurskarantæne således kun pålægges én gang i anledning af en persons deltagelse i ledelsen af flere koncernforbundne virksomheder, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 29.

Dette gælder dog, jf. konkurslovens § 157, stk. 3, 2. pkt., ikke de tilfælde, hvor en person pålægges konkurskarantæne og efter konkurskarantænen udløb indtræder (eller på ny indtræder) i ledelsen af en virksomhed, der var koncernforbundet med den virksomhed, i hvis konkursbo konkurskarantænen blev pålagt.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bestemmelsen først og fremmest sigter til de tilfælde, hvor en person har deltaget i ledelsen af flere koncernforbundne virksomheder og derfor som følge af den økonomiske afhængighed, der typisk vil være mellem koncernforbundne virksomheder, kun bør pålægges konkurskarantæne én gang, uanset om der er tale om flere konkurser, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat side 29.

Højesteret har ved to kendelser af 24. april 2019 (gengivet i U 2019.2000 H og U 2019.1012 H) fastslået, at udtrykket »koncernforbundet virksomhed« – i mangel af holdepunkter for andet – skal forstås i overensstemmelse med det selskabsretlige koncernbegreb, jf. selskabslovens § 5, nr. 18, jf. § 6 og § 7, hvorefter en koncern består af et moderselskab og dets datterselskab.

De faktiske omstændigheder i U 2019.2000 H og U 2019.1012 H var forholdsvis identiske, idet begge sager angik personer, hvis forretningsmodel bestod i at overtage nødlidende selskaber – ofte gennem et holdingselskab – alene med henblik på at afvikle disse. Der blev herefter indsat en afviklingsdirektør i de nødlidende selskaber, som alene havde karakter af en stråmand. Man søgte herefter at få tiden til at gå, inden selskabet blev erklæret konkurs, således at kurators mulighed for at få overblik over selskabernes forhold og forfølge eventuelle erstatnings- eller omstødelseskrav blev forringet. Endvidere søgte man at anonymisere selskabernes baggrund, således at selskaberne gik konkurs under et nyt navn, og uden at den nye ledelse fremgik af Erhvervsstyrelsens registre. Det blev i begge sager konstateret, at der i alle de nødlidende selskaber var tegn på groft uforsvarlig forretningsførelse, som kunne begrunde konkurskarantæne.

I U 2019.2000 H var der otte selskaber, der kunne begrunde karantæne, og der var ingen økonomisk afhængighed mellem selskaberne. Da to af selskaberne blev anset for at udgøre én selvstændig koncern og tre af selskaberne en anden selvstændig koncern, blev der alene pålagt i alt fem konkurskarantæner af hver 3 år, dvs. i alt 15 år, for de otte selskaber. Karantæneperioden blev dog samlet fastsat til 10 år, som er det maksimale antal år, en konkurskarantæne kan løbe, jf. konkurslovens § 158, stk. 2, 2. pkt.

I U 2019.2012 H var der i alt fem selskaber, hvor den af det pågældende ledelsesmedlem udviste groft uforsvarlige forretningsførelse kunne begrunde konkurskarantæne, men da alle selskaberne blev anset for at indgå i samme koncern, blev ledelsesmedlemmet alene pålagt én karantæne på 3 år for ledelsen i de fem selskaber.

Højesterets fastslog i begge sager, at det er afgørende for, om der er tale om en koncernforbundet virksomhed i konkurslovens § 157, stk. 3's, forstand, må være, om et selskab (moderselskabet) kan udøve bestemmende indflydelse over et andet selskab (datterselskabet) som nærmere defineret i selskabslovens § 7. Det er herefter ikke afgørende, om de koncernforbundne selskaber faktisk er økonomisk afhængige af hinanden, ligesom det som udgangspunkt ej heller er afgørende, om der rent faktisk udøves kontrol.

Højesteret anerkendte udtrykkeligt i begge sager, at den fastslåede retstilstand vil kunne føre til uhensigtsmæssige resultater, navnlig i de to pågældende tilfælde, idet der dog skulle henses til, at konkurskarantæne er en indgribende foranstaltning.

Koncernreglen i konkurslovens § 157, stk. 3, indebærer, at spørgsmålet om at pålægge en bestemt person konkurskarantæne kan behandles særskilt i forhold til hver enkelt af de pågældende selskaber, indtil den pågældende person første gang ved endelig afgørelse er pålagt konkurskarantæne i tilknytning til ét af boerne. Efter dette tidspunkt falder spørgsmålet om at pålægge denne person konkurskarantæne bort i tilknytning til de øvrige selskaber, jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 30.

Det fremgår af bemærkningerne, at i de i praksis mest forekommende tilfælde, hvor konkursboerne for selskaber, der er koncernforbundne, behandles ved samme skifteret og ved samme kurator eller kuratorer, forudsættes det, at spørgsmålet om at pålægge en person, der har deltaget i ledelsen af flere koncernforbundne virksomheder, karantæne, behandles samlet og ikke i tilknytning til hvert konkursbo for sig, og at der skal foretages en samlet vurdering af, om den pågældende person har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 30.

Hvis et eller flere konkursboer vedrørende koncernforbundne virksomheder undtagelsesvis behandles ved en anden skifteret er det forudsat i bemærkningerne, at der bør ske henvisning til den skifteret, hvor de øvrige konkursboer behandles, idet spørgsmålet om konkurskarantæne som udgangspunkt bør behandles ved den skifteret, hvor de fleste af de koncernforbundne virksomheders konkursboer er under behandling, eller hvor konkursboerne med de væsentligste aktiver er under behandling, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 30.

Sager om konkurskarantæne er ikke omfattet af konkurslovens § 5, stk. 2, om landsretspræsidenternes og Sø- og Handelsrettens præsidents kompetence til at henvise behandlingen af et bo til en anden ret, hvis det findes mere hensigtsmæssigt at behandlingen sker ved denne ret, men hvor flere sager mod samme ledelsesmedlem verserer ved forskellige skifteretter, vil henvisning kunne ske i medfør af konkurslovens § 243, jf. retsplejelovens § 254, stk. 2.

Der henvises til betænkningens kapitel 6, afsnit 1.1.

2.5.1.2. Selskabslovens koncernbegreb

Efter selskabslovens § 5, nr. 19, defineres en koncern som et moderselskab og dets dattervirksomheder, jf. selskabslovens § 7.

Ved et moderselskab forstås, jf. selskabslovens § 5, nr. 21, et kapitalselskab, som har bestemmende indflydelse over flere dattervirksomheder, jf. §§ 6 og 7, og ved en dattervirksomhed forstås, jf. selskabslovens § 5, nr. 3, en virksomhed, der er underlagt bestemmende indflydelse af et moderselskab, jf. §§ 6 og 7.

Der henvises til betænkningens kapitel 6, afsnit 1.2.

2.5.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet foreslår at erstatte den gældende regel i konkurslovens § 157, stk. 3, med en ny regel, hvorefter konkurskarantænesager mod et ledelsesmedlem, der har deltaget i ledelsen af to eller flere konkursramte erhvervsvirksomheder, der er nærtstående i konkurslovens forstand, skal behandles i forbindelse med hinanden ved samme skifteret, og hvorefter de enkelte konkurskarantænesager efterfølgen-

de kan sammenlægges til én sag, hvis de nærtstående erhvervsvirksomheder må anses for at udgøre én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed.

Den foreslåede nye regel vil for det første indebære, at det er obligatorisk at behandle flere sager om konkurskarantæne i forbindelse med hinanden ved samme skifteret, hvis konkurskarantænesagerne relaterer sig til den samme persons deltagelse i ledelsen af nærtstående erhvervsvirksomheder. Hvor konkursboerne efter nærtstående erhvervsvirksomheder ikke behandles ved samme skifteret, vil det afgørende for, hvor den samlede behandling af konkurskarantænesagerne skal ske, være, hvor den første sag om konkurskarantæne er anlagt. Obligatorisk forening af flere sager om konkurskarantæne mod samme ledelsesmedlem vil dog alene kunne ske i det omfang, der ikke er afsagt kendelse i en konkurskarantænesag, der behandles skriftligt, eller hvor hovedforhandlingen ikke er indledt i en konkurskarantænesag, hvor der er begæret mundtlig forhandling.

Den foreslåede nye regel vil for det andet indebære, at skifteretten efter begæring fra kurator eller den, der begæres pålagt konkurskarantæne, kan træffe beslutning om at sammenlægge flere sager om konkurskarantæne, der behandles i forening med hinanden, til én sag, hvis de nærtstående erhvervsvirksomheder er økonomisk og driftsmæssigt forbundet med hinanden på en sådan måde, at de reelt må betragtes som én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed. Retsvirkningen af en sammenlægning af flere sager til én sag vil være, at de forbundne erhvervsvirksomheder vil skulle behandles, som om der var tale om én samlet enhed. Dette indebærer, at hvor der i flere af erhvervsvirksomhederne er udvist uforsvarlig forretningsførelse, som dog ikke isoleret til de enkelte erhvervsvirksomheder er tilstrækkelig til at anse forretningsførelsen for groft uforsvarlig, vil en person kunne pålægges konkurskarantæne, hvis forretningsførelsen på tværs af erhvervsvirksomhederne efter en samlet vurdering må anses for groft uforsvarlig. Hvis forretningsførelsen ud fra en samlet vurdering på tværs af den økonomisk og driftsmæssigt forbundne enhed, som erhvervsvirksomhederne udgør, må anses for at være groft uforsvarlig, vil ledelsesmedlemmet alene skulle pålægges én konkurskarantæne.

Der henvises til betænkningens kapitel 6, afsnit 2.

2.5.2.1. Kriterier for hvornår flere juridiske enheder skal betragtes som én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed

Konkursrådet finder, at det afgørende for, om der ved anvendelsen af konkurskarantænereglerne bør tages særligt hensyn til, om en person har deltaget i ledelsen af flere konkursramte erhvervsvirksomheder, bør være, om de separate juridiske enheder var økonomisk og driftsmæssigt forbundne på en sådan måde, at de reelt må betragtes som én enhed.

Det afgørende for, om flere separate juridiske enheder udgør én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed, bør efter Konkursrådets opfattelse være, om aktiviteterne i de separate juridiske enheder udøves på sådan måde, at de reelt må betragtes som en samlet enhed. Det vil bero på en konkret vurdering af erhvervsvirksomhedernes forhold, om de er økonomisk og driftsmæssigt forbundne og integrerede med hinanden på en sådan måde, at de reelt må betragtes som én samlet enhed.

Det bør i denne sammenhæng ikke være tilstrækkeligt for at anse flere selskaber for økonomisk og driftsmæssigt forbundne, at selskaberne udgør en koncern i relation til selskabslovens regler herom.

Ligeledes bør det ej heller være tilstrækkeligt for at anse de juridiske enheder mv. for økonomisk og driftsmæssig forbundne, at der består en økonomisk afhængighed mellem disse, eller at der f.eks. er krydskautionsret eller lign., idet de juridiske enheder mv. i sådanne tilfælde nok vil være økonomisk forbundne, men derimod ikke nødvendigvis driftsmæssigt forbundne.

Det er endvidere Konkursrådets vurdering, at den driftsmæssige og økonomiske forbundethed mellem erhvervsvirksomhederne – ligesom det er tilfældet efter den gældende regel i konkurslovens § 157, stk. 3 – skal have bestået i den samme periode, som følger af konkurslovens § 157, stk. 1, dvs. senere end 1 år før fristdagen, førend der bør gælde noget særligt ved anvendelsen af konkurskarantæne reglerne.

Der henvises til betænkningens kapitel 6, afsnit 2.1.

2.5.2.2. Et selvstændigt konkursretligt koncernbegreb, rimelighedsregel og forhåndsafgørelse om samlet behandling

Konkursrådet har overvejet, om der er grundlag for at definere et selvstændigt konkursretligt koncernbegreb, men har fundet, at der ikke er grundlag herfor.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om konkurslovens § 157, stk. 3, bør ophæves og erstattes med en konkret rimelighedsregel i relation til den samlede karantæneperiodes længde.

Det er sammenfattende Konkursrådets vurdering, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at erstatte koncernreglen i konkurslovens § 157, stk. 3, med en konkret rimelighedsregel, der alene er knyttet til karantæneperiodens samlede længde.

Konkursrådet har desuden overvejet en model, hvor skifteretten forlods afgør, om der er tale om økonomisk og driftsmæssigt forbundne selskaber, og hvis dette er tilfældet, behandler selskaberne som én samlet enhed under samme sag. Modellen indebærer, at der sker objektiv kumulation, og vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, vil herefter skulle afgøres ud fra en helhedsvurdering af den pågældendes adfærd på tværs af selskaberne.

Sammenfattende finder Konkursrådet, at en model, der bygger på en forhåndsafgørelse af spørgsmålet om erhvervsvirksomhedernes økonomiske og driftsmæssige forbundethed, reelt vil have mange af de samme ulemper som en rimelighedsmodel som beskrevet i afsnit 2.5.2.3.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel 6, afsnit 2.2-2.4.

2.5.2.3. Obligatorisk behandling i forbindelse med hinanden af sager om nærtstående erhvervsvirksomheder og sammenlægning af konkurskarantænesager i relation til erhvervsvirksomheder der udgør en økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed

Konkursrådet har overvejet en model, hvor koncernreglen i konkurslovens § 157, stk. 3, erstattes af regel, hvorefter konkurskarantænesager mod et ledelsesmedlem, der har deltaget i ledelsen af to eller flere konkursramte erhvervsvirksomheder, der er nærtstående i konkurslovens forstand, skal behandles i forbindelse med hinanden ved samme skifteret, og at de enkelte konkurskarantænesager efterfølgende kan sammenlægges til én sag (efterfølgende objektiv kumulation), hvis de nærtstående erhvervsvirksomheder må anses for at udgøre én økonomisk og driftsmæssig forbundet enhed med den konsekvens, at der alene skal udmåles én konkurskarantæne for det pågældende ledelsesmedlems groft uforsvarlige forretningsførelse.

Med modellen sigtes der til at gøre helt op med det selskabsretlige koncernbegreb i relation til konkurskarantænebehandlingen.

Den af Konkursrådet foreslåede model indebærer, at konkurskarantænesager relateret til en persons deltagelse i ledelsen af flere nærtstående erhvervsvirksomheder obligatorisk vil skulle forenes ved samme skifteret og behandles i forbindelse med hinanden.

Selv om det må have formodningen mod sig, at nærtstående erhvervsvirksomheder, der er økonomisk og driftsmæssigt forbundne på en sådan måde, at de må betragtes som én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed, ikke går konkurs nogenlunde samtidig eller i umiddelbar forlængelse af hinanden, og at konkursboerne ikke behandles ved samme skifteret og ved samme kurator, bør det efter Konkursrådets opfattelse være muligt at tage højde for sådanne særlige tilfælde i forbindelse med anvendelse af konkurskarantænerreglerne.

Konkursrådet er endelig blevet gjort opmærksom på, at der ses enkelte tilfælde i praksis, hvor sager mod flere ledelsesmedlemmers deltagelse i ledelsen af samme erhvervsvirksomhed sammenlægges med den konsekvens, at begge ledelsesmedlemmer hæfter solidarisk for sagsomkostningerne i sagen.

Efter Konkursrådets opfattelse er dette særdeles uhensigtsmæssigt, og Konkursrådet finder derfor, at konkursloven bør indeholde en eksplicit regel om, at det ikke skal være muligt at sammenlægge sager om konkurskarantæne mod forskellige personer efter reglerne i retsplejelovens §§ 249-251, uanset at sagerne angår de pågældende personers deltagelse i ledelsen af samme erhvervsvirksomhed.

Der henvises til betænkningens kapitel 6, afsnit 2.5.

2.5.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

2.6. Faktorer der kan udelukke konkurskarantæne

2.6.1. Gældende ret

2.6.1.1. Konkurslovens § 157, stk. 2

Det følger af konkurslovens § 157, stk. 2, at der ved afgørelsen af, om konkurskarantæne skal pålægges, lægges vægt på, om det under hensyn til den pågældendes handlemåde og omstændighederne i øvrigt er rimeligt at pålægge konkurskarantæne.

Pålæg af konkurskarantæne er således ikke en obligatorisk følge af, at betingelserne i konkurslovens § 157, stk. 1, er opfyldt, idet det i medfør af konkurslovens § 157, stk. 2, er muligt at undlade at pålægge konkurskarantæne, hvis det efter en samlet vurdering af den pågældendes handlemåde og omstændighederne i øvrigt ikke er konkret rimeligt at pålægge karantæne, jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 29.

Ved vurderingen af, om det vil være konkret rimeligt at pålægge konkurskarantæne, kan der bl.a. henses til karakteren og konsekvenserne af den pågældendes groft uforsvarlige adfærd, samt hvilke konsekvenser det vil have for den pågældende at blive pålagt karantæne, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 29. Det fremgår videre af bemærkningerne, at pålæg af konkurskarantæne efter omstændighederne vil kunne undlades, hvis det groft uforsvarlige forhold må anses for mindre alvorligt, og det samtidig vil have særligt alvorlige konsekvenser for den pågældendes erhvervsmuligheder at blive pålagt karantæne. Endelig fremgår det, at det samme vil være tilfældet, hvor de groft uforsvarlige forhold, der taler for pålæg af konkurskarantæne, alene har medført begrænsede tab.

Der henvises til betænkningens kapitel 7, afsnit 1.1.

2.6.1.2. Andre faktorer, der kan udelukke konkurskarantæne

Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen i konkurslovens § 157, stk. 1, skal der ved vurderingen af, om betingelserne for at pålægge konkurskarantæne er opfyldt, sondres mellem groft uforsvarlig forretningsførelse og forretningsmæssig udygtighed, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 10. Den udygtighed, der ikke i sig selv bør føre til konkurskarantæne, relaterer sig til udygtighed med hensyn til f.eks. tilrettelæggelsen af virksomhedens produktion og markedsføring, fastsættelse af priser og vilkår mv., og i sådanne situationer vil der som udgangspunkt ikke være tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 10.

Bemærkningerne til konkurskarantænereglerne forudsætter desuden, at der ved vurderingen af, om der er handlet groft uforsvarligt, skal tages højde for, at seriøse genstartere ikke bliver begrænset af reglerne om konkurskarantæne, herunder navnlig i tilfælde hvor konkursen skyldes manglende evne til at drive selvstændig virksomhed, jf. hertil Folketingstidende 2012-13, L 131 som fremsat, side 28. Det fremgår i den forbindelse, at iværksættere ofte driver flere virksomheder sideløbende og kan have op til flere konkurser bag sig, idet iværksættere i nogle tilfælde først efter flere forsøg opnår succes og skaber vækstvirksomheder.

Der henvises til betænkningens kapitel 7, afsnit 1.2.

2.6.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet foreslår at flytte reglen i konkurslovens § 157, stk. 2, til konkurslovens § 158, der omhandler karantæneperiodens længde, hvor det i stedet vil indgå som et led i vurderingen af, hvor lang en karantæneperiode i givet fald bør være, herunder om der i yderst særlige tilfælde – på trods af, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse – bør ske bortfald af konkurskarantænen.

Der henvises til betænkningens kapitel 7, afsnit 2.

2.6.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

2.7. Karantæneperiodens længde, retsvirkningen af en pålagt konkurskarantæne og forlig mv.

2.7.1. Gældende ret

2.7.1.1. Karantæneperiodens længde

Det følger af konkurslovens § 158, stk. 1, 1. pkt., at konkurskarantæne som udgangspunkt pålægges for tre år.

Perioden regnes fra det tidspunkt, hvor kendelsen om konkurskarantæne er endelig. Hvis skifterettens afgørelse ikke kæres, løber karantæneperioden således fra udløbet af kærefristen, som er to uger, jf. konkurslovens § 251, stk. 1.

Hvis skifterettens afgørelse kæres, regnes konkurskarantæneperioden først fra kæresagens slutning, da kære til landsretten har opsættende virkning, jf. konkurslovens § 164, stk. 2.

Det treårige udgangspunkt gælder, uanset om det er første gang, at den pågældende pålægges karantæne, eller om der er tale om et gentagelsestilfælde, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 14 f.

Hvor flere sager mod den samme person behandles samtidig, skal karantæneperioderne for de enkelte karantæner lægges i forlængelse af hinanden, jf. Højesterets kendelse af 14. februar 2017 (gengivet i U 2017.1533 H).

Skifteretten er ikke bundet af parternes påstande med hensyn til karantæneperiodens længde, men bør dog normalt ikke pålægges karantæne i en længere periode end påstået af kurator, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 36.

Efter konkurslovens § 158, stk. 1, 2. pkt., kan en konkurskarantæne pålægges for en kortere periode end 3 år, hvis særlige grunde taler derfor.

Som eksempel på særlige grunde, der efter omstændighederne kan tale for en kortere karantæne, anføres der i bemærkningerne til bestemmelsen i konkurslovens § 158, stk. 1, 2. pkt., jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 30, at dette bl.a. omfatter lang sagsbehandlingstid, uden at dette beror på forhold hos den, der begæres pålagt konkurskarantæne, eller at der er tale om et mildere tilfælde af groft uforsvarlig forretningsførelse. Det fremgår i denne sammenhæng, at der som udgangspunkt vil være tale om en lang sagsbehandlingstid, hvis afgørelsen om konkurskarantæne først træffes mere end 1 år efter konkursdekretets afsigelse. Hvis karantænen fastsættes til en kortere periode end tre år, bør den dog normalt fastsættes til to år eller eventuelt i sjældnere tilfælde 1 år, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 36.

Hvis en person tidligere er pålagt konkurskarantæne, som ikke er udløbet på tidspunktet for pålæggelse af en ny konkurskarantæne, følger det af konkurslovens § 158, stk. 2, 1. pkt., at den nye karantæneperiode skal regnes tidligst fra udløbet af den senest pålagte konkurskarantæneperiode.

Den samlede karantæneperiode udløber dog, jf. konkurslovens § 158, stk. 2, 2. pkt., senest 10 år efter den oprindelige afgørelse. Dette indebærer, at hvor en person pålægges flere konkurskarantæner samtidig, som skal løbe i forlængelse af hinanden, vil den samlede karantæneperiode maksimalt kunne løbe i 10 år regnet fra den oprindelige afgørelse.

Hvad der nærmere forstås ved »oprindelig afgørelse« er ikke defineret i lovforslag nr. 131 af 30. januar 2013, jf. hertil modsætningsvist Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 36, idet man ud fra en umiddelbar ordlydsmæssig fortolkning kunne fortolke begrebet således, at der henvises til den første »oprindelige« kendelse om konkurskarantæne, som endnu ikke er udløbet. Det bemærkes i denne sammenhæng, at begrebet »oprindelig afgørelse« adskiller sig fra ordlyden af Konkursrådets lovudkast, der fremgår af betænkning nr. 1525 af 2011, hvor betegnelsen »endelig afgørelse« er anvendt, jf. hertil betænkning nr. 1525 af 2011, side 124 og 145. Begrebet »endelig afgørelse« er ligeledes anvendt i forbindelse med gengivelsen af Konkursrådets overvejelser i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 14, og det fremgår af Justitsministeriets overvejelser, at ministeriet var enig i Konkursrådets synspunkter, samt at lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 15. Der er ingen forklaring i lovforslaget på, hvorfor ordlyden af bestemmelsen er ændret fra Konkursrådets lovudkast i betænkning nr. 1525 af 2011 til det endelige lovforslag.

Hvis karantæneperioderne pålægges nogenlunde samtidig – evt. ved samme afgørelse – vil dette således maksimalt kunne føre til en samlet karantæneperiode på 10 år.

Der henvises til betænkningens kapitel 8, afsnit 1.1.

2.7.1.2. Retsvirkning af en karantæne og gengangere

Det følger af konkurslovens § 159, 1. pkt., at den, der er pålagt konkurskarantæne, ikke må deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser.

Forbuddet omfatter for det første den formelle deltagelse i form af registrering i Erhvervsstyrelsens it-system som ledelsesmedlem, jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 30.

Det følger i den forbindelse af § 7, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1510 af 13. december 2013 om førelse af et register over pålagte konkurskarantæner (konkurskarantæneregistret), at Erhvervsstyrelsen sikrer, at en person, der er pålagt konkurskarantæne, ikke kan registreres som ledelsesmedlem i en erhvervsvirksomhed, der er registreret i Erhvervsstyrelsens it-system i henhold til selskabslovgivningen eller anden finansiel lovgivning. Af samme bekendtgørelses § 7, stk. 2, følger, at hvis en person pålægges konkurskarantæne, afregistreres personens eksisterende registreringer som ledelsesmedlem i en erhvervsvirksomhed, jf. stk. 1.

En pålagt konkurskarantæne omfatter for det andet et forbud mod personens reelle deltagelse i form af faktisk udøvelse af ledelsesbeføjelser i en erhvervsvirksomhed med begrænset hæftelse, dvs. faktisk udøvelse af en direktørs, likvidators, et bestyrelsesmedlems eller tilsynsrådsmedlems beføjelser i en erhvervsvirksomhed jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 31.

En konkurskarantæne indebærer som udgangspunkt ikke et forbud mod deltagelse i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, hvor den pågældende hæfter ubegrænset og personligt for virksomhedens forpligtelser – f.eks. deltagelse i ledelsen af den konkurskarantæne pålagte persons egen personligt drevne virksomhed og kommanditselskaber og interessentskaber, hvori den pågældende er komplementar og interessent, jf. konkurslovens § 159, 1. pkt., modsætningsvist. Det vil tillige gælde andre selskaber, hvis deltagerne ifølge vedtægterne hæfter personligt og ubegrænset for selskabets eller foreningens forpligtelser, og en personlig kaution for et aktieselskabs eller anpartsselskabs forpligtelser bringer ikke forholdet uden for det generelle forbud mod at deltage i ledelsen af et selskab mv. med begrænset hæftelse, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 31.

Det følger dog af konkurslovens § 159, 2. pkt., at hvis en person, der tidligere er pålagt konkurskarantæne, som ikke er udløbet, pålægges en ny konkurskarantæne, og den groft uforsvarlige forretningsførelse, der begrunder pålægget af en ny konkurskarantæne, er foregået, efter at den tidligere konkurskarantæne fik virkning, skal det bestemmes i afgørelsen, at den pågældende heller ikke må deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, hvor der hæftes personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser.

Udover muligheden for at pålægge en udvidet karantæne efter konkurslovens § 159, 2. pkt., hvor der er udvist ny groft uforsvarlig forretningsførelse, kan en overtrædelse af en konkurskarantæne ligeledes føre til hæftelse for gælden i en konkursramt virksomhed efter reglerne i konkurslovens kapitel 22.

Det følger således af konkurslovens § 167, stk. 1, at den, der i strid med en pålagt konkurskarantæne har deltaget i ledelsen af en konkursramt virksomhed, hæfter for den del af den konkursramte virksomheds gæld, som ikke dækkes af konkursmassen, hvis fristdagen ligger inden konkurskarantænenes udløb.

Det er ikke en betingelse for hæftelse, at overtrædelsen af konkurskarantænen er konstateret under en straffesag, men hvis den pågældende har været sigtet for overtrædelsen efter straffelovens § 131, men påtalen er opgivet, eller den pågældende er frifundet, kan der imidlertid ikke blive tale om hæftelse, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 37.

Efter konkurslovens § 167, stk. 2, kan skifteretten helt eller delvist fritage den pågældende for hæftelse efter konkurslovens § 167, stk. 1.

Selv om det er udgangspunktet, jf. konkurslovens § 167, stk. 1, at der alene pålægges hæftelse, hvis fristdagen i det nye konkursbo ligger inden konkurskarantænenes udløb, følger det dog af konkurslovens § 167, stk. 3, at skifteretten helt eller delvist kan pålægge hæftelse, hvis fristdagen ligger inden for 1 år efter konkurskarantænenes udløb.

Det følger af konkurslovens § 167, stk. 4, at der ved afgørelsen af, om der er grundlag for helt eller delvist at fritage for hæftelse efter § 167, stk. 2, eller pålægge hæftelse efter § 167, stk. 3, hvor fristdagen ligger inden for 1 år efter konkurskarantænenes udløb, skal lægges vægt på, om det under hensyn til de vigtigste årsager til konkursen og den pågældendes andel heri er rimeligt at pålægge hæftelse.

Der henvises til betænkningens kapitel 8, afsnit 1.2.

2.7.1.3. Kurators rådighed over konkurskarantænesagen

Det følger af konkurslovens § 157, stk. 1, at konkurskarantæne pålægges efter kurators begæring.

Beføjelsen til at begære konkurskarantæne tilkommer kurator personligt, og hverken fordringshaverne eller skifteretten kan meddele kurator pålæg om at indlede en konkurskarantænesag, jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 27.

Efter konkurslovens § 125, stk. 3, 1. pkt., skal kurators redegørelse efter konkurslovens § 125, stk. 2, indeholde en begrundet indstilling om, hvorvidt der er grundlag for at indlede sag om konkurskarantæne. Kurators indstilling om konkurskarantæne skal som udgangspunkt foreligge, så snart de fornødne oplysninger er tilvejebragt og senest 4 måneder efter konkursdekretets afsigelse, jf. hertil konkurslovens § 125, stk. 2.

Hvis kurator ikke kan fremskaffe tilstrækkelige oplysninger til brug for afgivelsen af en endelig indstilling om konkurskarantæne i redegørelsen efter konkurslovens § 125, stk. 2, skal en sådan afgives hurtigst muligt og senest i forbindelse med redegørelsen efter konkurslovens § 125, stk. 4 (dvs. halvårs redegørelsen), medmindre den, der er spørgsmål om at pålægge konkurskarantæne, i væsentlig grad har modarbejdet kurators undersøgelser, jf. konkurslovens § 125, stk. 3, 2. pkt.

Kurator kan tilbagekalde sin begæring om pålæg af konkurskarantæne, indtil skifteretten har truffet afgørelse i sagen, jf. hertil Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 27.

Selv om kurator i forbindelse med en konkursbehandling skal varetage hensynet til, at kreditorerne opnår fyldestgørelse i videst muligt omfang, antages det, jf. Torben Kuld Hansen og Lars Lindencrone Petersen, *Insolvensprocesret*, 5. udgave, 2023, side 475, at kurator formentlig alene kan hæve sagen, hvis kurator skønner, at sagen ikke kan vindes, hvad enten dette skyldes juridiske eller bevismæssige grunde, og ikke på baggrund af et eventuelt forlig. Der henvises i denne sammenhæng til, at konkurskarantæne reglerne varetager et andet formål – nemlig at imødegå groft uforsvarlig forretningsførelse – og ikke at give kurator mulighed for at skaffe midler til kreditorernes fyldestgørelse, samt at kurators opgave i relation til en konkurskarantænesag har offentligretlig karakter, jf. hertil Højesterets kendelse af 4. marts 2019 (gengivet i U 2019.1812 H), hvor Højesteret bl.a. under henvisning til, at kurator i konkurskarantænesager udøver beføjelser af offentligretlig karakter, fandt at en konkurskarantænesag ikke er en civil sag i EU-forkyndelsesforordningens forstand.

Der henvises til betænkningens kapitel 8, afsnit 1.3.

2.7.1.4. Sammenhængen mellem konkurskarantænereglerne og straffelovens regler om rettighedskendelse

Straffelovens regler om rettighedsfrakendelse fremgår af straffelovens §§ 78-79.

Det følger af straffelovens § 78, stk. 1, at udgangspunktet er, at et strafbart forhold ikke medfører tab af borgerlige rettigheder.

Efter straffelovens § 78, stk. 2, og § 79, stk. 1 og 2, gøres der imidlertid undtagelse herfra, når det strafbare forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af en stilling eller et hverv. Et strafbart forhold kan dels føre til fratagelse af beskikkelse til at udøve virksomhed, som kræver en særlig offentlig autorisation eller godkendelse, jf. straffelovens § 78, stk. 2, og § 79, stk. 1, dels – når særlige omstændigheder taler for det – til fratagelsen af retten til at udøve anden virksomhed, jf. straffelovens § 79, stk. 2, 1. pkt., eller frakendelsen af retten til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed her i landet eller i udlandet generelt uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser, jf. straffelovens § 79, stk. 2, 2. pkt.

Det følger af straffelovens § 78, stk. 2, og § 79, stk. 1 og 2, at rettighedsfrakendelse efter bestemmelserne forudsætter, at det strafbare forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet, og, hvis rettighedsfrakendelsen skal ske efter straffelovens § 79, stk. 2, tillige, at der foreligger særlige omstændigheder. I vurderingen indgår særligt, om det begåede forhold efter sin art begrunder en særlig fare for ny kriminalitet inden for det pågældende erhverv.

Straffelovens § 79, stk. 2, 2. pkt., der blev nyaffattet ved lov nr. 634 af 12. juni 2013, indeholder en bestemmelse, hvorefter der kan ske frakendelse af retten til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed her i landet eller i udlandet uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser. Betingelserne for en sådan frakendelse er de samme som efter straffelovens § 79, stk. 2, 1. pkt., dvs. at den pågældende skal være dømt for et strafbart forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af et sådant hverv, og at særlige grunde desuden taler for det.

Efter straffelovens § 79, stk. 4, kan retten under behandlingen af en straffesag, hvor der er spørgsmål om rettighedsfrakendelse efter § 79, stk. 1 eller 2, ved kendelse udelukke den pågældende fra at udøve virksomheden, indtil sagen er endeligt afgjort.

Der henvises til betænkningens kapitel 8, afsnit 1.4.

2.7.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet finder, at udgangspunktet om, at konkurskarantæne pålægges for en periode på 3 år, bør opretholdes, men at det i videre udstrækning skal være muligt at graduere karantæneperiodens længde. Det skal således *dels* – ligesom det er tilfældet i dag – være muligt at fastsætte en kortere karantæneperiode, når særlige forhold taler herfor, *dels* være muligt at lade konkurskarantænen bortfalde, når der foreligger ganske særlige forhold, og *dels* være muligt at fastsætte en længere karantæneperiode på 5 år, når der er udvist særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse. En person vil dog fortsat maksimalt kunne være pålagt konkurskarantæne i 10 år ad gangen, idet Konkursrådet dog foreslår en justering af, hvordan og hvorfra de 10 år skal regnes.

I forhold til retsvirkningerne af en pålagt konkurskarantæne foreslår Konkursrådet i vidt omfang en opretholdelse af den gældende retstilstand, dog således at det, såfremt der er udvist særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse, som begrunder pålæg af konkurskarantæne for 5 år, gøres muligt at lade konkurskarantænen omfatte et forbud mod deltagelse i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, hvor den

pågældende hæfter personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser, allerede første gang en person pålægges konkurskarantæne.

Endvidere foreslår Konkursrådet at udvide retsvirkningen af en pålagt konkurskarantæne til også at omfatte et forbud mod at deltage i ledelsen af erhvervsvirksomheder i udlandet. Formålet med forslaget er at skabe overensstemmelse mellem bestemmelsen i straffelovens § 79, stk. 2, 2. pkt., og konkurskarantæne reglerne i forhold til et potentielt strafansvar efter straffelovens § 131. En person, der således i strid med en pålagt konkurskarantæne, deltager i ledelsen af en erhvervsvirksomhed i udlandet, vil herefter kunne ifalde straf efter straffelovens § 131, forudsat at reglerne om dansk strafmyndighed i øvrigt tillader dette.

Konkursrådet har endelig fundet anledning til at foreslå en nærmere regulering af, hvornår der kan indgås forlig mellem kurator og det ledelsesmedlem, som begæres pålagt konkurskarantæne, samt hvad kriterierne og retsvirkningerne af et indgået forlig vil være. Det foreslås, at kurator og det ledelsesmedlem, der begæres pålagt konkurskarantæne, kan indgå forlig om nedsættelse af karantæneperiodens længde. Dette indebærer modsætningsvist, at et forlig ikke vil kunne føre til bortfald af konkurskarantænen. Den ved forliget indgåede karantæneperiode skal mindst udgøre 1 år og være rimelig i forhold til sagens omstændigheder. Et forlig vil bl.a. kunne betinges af, at det pågældende ledelsesmedlem indbetaler et beløb til konkursboets kreditorer, der retter helt eller delvist op på det tab, som kreditorerne forventes at lide som følge af konkursen, men der vil også kunne lægges vægt på, om der foreligger andre forhold, som med rimelighed kan begrunde en kortere karantæneperiode. Et forlig vil dog, uanset om ledelsesmedlemmet ved en betaling til konkursboet afbøder tabet i sin helhed, ikke være rimeligt, hvis det pågældende ledelsesmedlem har udvist særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse, eller hvis den pågældende allerede er pålagt konkurskarantæne. I sådanne situationer vil hensynene bag konkurskarantæne reglerne tale væsentligt mod et forlig, og skifteretten vil derfor skulle afvise at stadfæste forliget, ligesom skifteretten vil skulle afvise at stadfæste forliget, hvis det er åbenbart, at den pågældende ikke opfylder betingelserne for at blive pålagt konkurskarantæne. Hvis det ledelsesmedlem, der er pålagt konkurskarantæne i henhold til et indgået og stadfæstet forlig, tilsidesætter sine forpligtelser efter forliget eller har handlet svigagtigt i forbindelse med konkurskarantænesagen, vil skifteretten på begæring fra kurator kunne ophæve det stadfæstede forlig og genoptage konkurskarantænesagen.

Der henvises til betænkningens kapitel 8, afsnit 2.1-2.6.

2.7.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6, 7 og 14, og bemærkningerne hertil.

2.8. Processuelle spørgsmål, herunder forkyndelse

2.8.1. Gældende ret

2.8.1.1. Forkyndelse i konkurskarantænesager

Hvis skifteretten efter konkurslovens § 160, stk. 1, har truffet beslutning om at indlede en sag om konkurskarantæne, skal kurator, jf. konkurslovens § 161, stk. 1, inden et af skifteretten fastsat tidspunkt indlevere et processkrift (stævningen).

Det følger af konkurslovens § 161, stk. 3, 1. pkt., at skifteretten skal lade stævningen forkynde for

den, der begæres pålagt konkurskarantæne. Efter konkurslovens § 161, stk. 3, 2. pkt., skal der samtidig med forkyndelsen af stævningen udleveres en vejledning om, hvad konkurskarantæne indebærer, og om reglerne i konkurslovens § 162 (om svarskrift mv.) og § 163 (om advokatbeskikkelse).

Forkyndelse af stævningen sker efter reglerne i retsplejelovens kapitel 17, jf. konkurslovens § 160, stk. 2, jf. § 243.

Det følger af retsplejelovens § 155, stk. 1, at forkyndelse enten kan ske ved: 1) Brevforkyndelse, hvor dokumenterne sendes eller afleveres til den pågældende, der samtidig anmodes om at bekræfte modtagelsen på en genpart af dokumentet eller, hvis forkyndelsen foretages ved rettens foranstaltning, et særligt modtagelsesbevis, 2) Digital forkyndelse, hvor dokumenterne ved digital kommunikation gøres tilgængelig for den pågældende, der samtidig anmodes om at bekræfte modtagelsen, 3) Forenklet digital forkyndelse, hvor dokumenterne gøres tilgængelig for den pågældende i en digital postkasse, der anvendes til sikker digital kommunikation med det offentlige, 4) Postforkyndelse, hvor dokumenterne sendes til den pågældende i et brev med en afleveringsattest, 5) Stævningsmandsforkyndelse, hvor dokumenterne afleveres til den pågældende af en stævningsmand eller en anden dertil bemyndiget, og 6) Telefonforkyndelse, hvor meddelelse gives telefonisk for den pågældende, der forinden eller efterfølgende får tilsendt en bekræftelse på forkyndelsen.

Det følger af retsplejelovens § 158, at såfremt den, man ønsker at forkynde for, har kendt bopæl eller ophold i udlandet, og forkyndelse ikke kan ske her i riget efter bl.a. retsplejelovens § 155, stk. 1, nr. 4 og 5, jf. § 157 (dvs. post- og stævningsmandsforkyndelse), sker forkyndelse ved brevforkyndelse eller på den måde, der er foreskrevet ved konvention eller ved vedkommendes lands lov.

Det følger af retsplejelovens § 163, stk. 1, at en forkyndelse er gyldig, selv om meddelelsen ikke er kommet til vedkommendes kundskab. Hvis de dokumenter, der skal forkyndes, er kommet vedkommende i hænde, følger det af retsplejelovens § 163, stk. 2, at forkyndelsen er sket, selv om forkyndelsen ikke er foretaget i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens § 155-157 a. Bestemmelsen finder dog ikke anvendelse i sager om forkyndelse efter retsplejelovens § 158 – dvs. hvor den pågældende har kendt bopæl eller opholdssted i udlandet.

Hvis den pågældendes bopæls-, opholds- eller arbejdssted i Danmark ikke kan oplyses, eller hvis vedkommende fremmede myndigheder nægter eller undlader at efterkomme en anmodning om forkyndelse efter retsplejelovens § 158, kan forkyndelse foretages i Statstidende, jf. retsplejelovens § 159, stk. 1. Hvis der er tale om en person omfattet af retsplejelovens § 158 (dvs. en person med kendt bopæl eller opholdssted i udlandet mv.), skal den meddelelse, man ønsker at forkynde tillige tilsendes den pågældende med posten til den pågældende kendte bopæl eller opholdssted i udlandet, jf. retsplejelovens § 159, stk. 3.

En kendelse om pålæg af konkurskarantæne får først virkning fra det tidspunkt, hvor kendelsen er endelig, hvilket som udgangspunkt vil være ved udløbet af kærefristen.

Hvis der afholdes mundtlig forhandling i en konkurskarantænesag, følger det af retsplejelovens § 219, stk. 1, 2. pkt., at skifteretten ved sagens optagelse til kendelse skal meddele parterne, hvornår kendelsen vil blive afsagt. I sådanne tilfælde vil det være ubetænkeligt at beregne kærefristen fra kendelsens afsigelse.

Hvis sagen ikke er blevet mundtligt forhandlet, skal skifteretten ikke på forhånd meddele parterne tidspunktet for afsigelsen af kendelsen, og parterne vil derfor ikke være bekendt med, hvornår kendelsen træffes. I sådanne tilfælde vil kærefristen skulle beregnes fra det tidspunkt, hvor parterne er blevet underrettet om afgørelsen.

Det følger af retsplejelovens § 219, stk. 6, at kendelser som klart udgangspunkt ikke forkyndes, men alene gøres tilgængelig på domstolenes sagsportal, jf. dog retsplejelovens § 148 b, stk. 2 og 4. Hvor en sag om konkurskarantæne derfor behandles på domstolenes sagsportal og ikke er blevet forhandlet mundtligt, må kærefristen beregnes fra det tidspunkt, hvor kendelsen er blevet publiceret (gjort tilgængelig) på domstolenes sagsportal.

Det forekommer dog i praksis, at retten beslutter at forkynde kendelsen om konkurskarantæne, hvorefter kærefristen i et tilfælde, hvor sagen ikke har været mundtligt forhandlet, må beregnes fra det tidspunkt, hvor kendelsen er blevet lovligt forkyndt.

Der henvises til betænkningens kapitel 9, afsnit 1.1.

2.8.1.2. Indledning af konkurskarantænesagen

Det følger af konkurslovens § 160, stk. 1, 1. pkt., at skifteretten på grundlag af kurators begrundede indstilling afgør, om der skal indledes en sag om konkurskarantæne mod nogen.

Kurators begrundede indstilling om, hvorvidt der skal indledes en konkurskarantænesag mod nogen, skal, jf. konkursloven § 125, stk. 3, jf. stk. 2, indgives senest 4 måneder efter konkursdekretets afsigelse. Hvis kurator ikke kan fremskaffe tilstrækkelige oplysninger til brug for afgivelsen af en endelig indstilling om konkurskarantæne i redegørelsen efter konkurslovens § 125, stk. 2, skal en sådan, jf. konkurslovens § 125, stk. 3, 2. pkt., afgives hurtigst muligt og senest i forbindelse med redegørelsen efter konkurslovens § 125, stk. 4 (dvs. halvårs redegørelsen), medmindre den, der er spørgsmål om at pålægge konkurskarantæne, i væsentlig grad har modarbejdet kurators undersøgelser.

En overskridelse af fristen i konkurslovens § 125, stk. 3, 1. pkt., jf. stk. 2, eller § 125, stk. 3, 2. pkt., jf. stk. 4, indebærer ikke, at en begæring om pålæg af konkurskarantæne efter konkurslovens § 157, stk. 1, afvises, eller at der skal ske frifindelse, men overskridelsen kan få betydning ved fastlæggelsen af karantæneperiodens længde.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen i konkurslovens § 160, stk. 1, 1. pkt., at skifteretten ved sin indledende beslutning kun bør tilsidesætte kurators begrundede indstilling, hvis indstillingen er åbenbart forkert, samt at skifteretten på dette indledende stadie ikke skal vurdere, om det er sandsynligt, at konkurskarantæne vil blive pålagt, men alene om kurators redegørelse giver grundlag for at indlede en karantænesag, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 32-33.

Når skifteretten har truffet beslutning om at indlede en sag om konkurskarantæne, skal kurator, jf. konkursloven § 161, stk. 1, inden en af skifteretten fastsat frist indlevere et processkrift.

Der henvises til betænkningens kapitel 9, afsnit 1.2.

2.8.1.3. Advokatbeskikkelse og fastsættelse af salæret til den beskikkede advokat og kurator

Det følger af konkurslovens § 163, 1. pkt., at skifteretten beskikker en advokat for den, der begæres pålagt konkurskarantæne, hvis den pågældende anmoder om det, eller skifteretten i øvrigt finder det nødvendigt.

Efter konkurslovens § 163, 2. pkt., gælder om salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Efter retsplejelovens § 334, stk. 2, der, jf. konkurslovens § 163, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse, tilkommer der den beskikkede advokat et passende salær samt godtgørelse for udlæg, herunder rejseud-

gifter, som advokaten med føje har haft i forbindelse med hvervet. Salæret til den beskikkede advokat bør i almindelighed fastsættes efter de samme principper som vederlaget til kurator. Vederlaget til den beskikkede advokat udredes forlods af statskassen, dog således at den, der bliver pålagt konkurskarantæne, skal erstatte disse udgifter, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 165, stk. 2.

Det følger af konkurslovens § 166, 1. pkt., at skifteretten fastsætter vederlaget til kurator for dennes førelse af en sag om konkurskarantæne.

Der henvises til betænkningens kapitel 9, afsnit 1.3.

2.8.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet finder for det første grundlag for at foreslå en ny regel om, at kendelser i konkurskarantænesager ikke skal forkyndes. Den foreslåede regel indebærer, at den person, der begæres pålagt konkurskarantæne, selv vil have et ansvar for at holde sig opdateret om sagen og at opsøge kendelse eller meddele, hvortil kendelsen kan sendes, hvis skifteretten ikke er i besiddelse af den pågældendes aktuelle bopæls- og opholdssted. Reglen vil som udgangspunkt alene være relevant, hvor konkurskarantænesagen ikke behandles på domstolenes sagsportal.

Konkursrådet finder for det andet grundlag for at foreslå en ophævelse af den gældende bestemmelse i konkurslovens § 160, stk. 1, hvoraf følger, at skifteretten skal træffe beslutning om indledningen af en konkurskarantænesag på baggrund af kurators begrundede indstilling. Det vil sige, at skifteretten herefter ikke vil skulle træffe beslutning om indledningen af en konkurskarantænesag. Det foreslåede indebærer ligeledes en ændring af bestemmelsen i konkurslovens § 125, stk. 3, således at kurator fremover vil skulle afgive en begrundet meddelelse i stedet for en indstilling. Det foreslås desuden at ændre betegnelsen af det processkrift, som kurator skal indgive til skifteretten, så det fremover betegnes som en stævning. Det foreslås videre i denne sammenhæng at fastsætte direkte i konkursloven, at fristen for kurators indlevering af stævningen i en konkurskarantænesag vil være 4 uger, og at fristen – som en konsekvens af den foreslåede ophævelse af § 160, stk. 1 – vil begynde at løbe automatisk fra det tidspunkt, hvor skifteretten modtager kurators begrundede meddelelse om, at der vil blive indledt en konkurskarantænesag. Endvidere foreslås enkelte præciseringer af kravene til kurators stævning.

Konkursrådet finder for det tredje grundlag for at foreslå en ændring af reglerne om beskikkelse af en advokat til den, der begæres pålagt konkurskarantæne. Det foreslåede indebærer, at der kun vil skulle beskikkes en advokat til den, der begæres pålagt konkurskarantæne, hvis den pågældende anmoder herom, og hvis den pågældende opfylder de økonomiske betingelser i retsplejelovens § 325 for at få meddelt fri proces. Konkursrådet har i denne sammenhæng lagt vægt på, at det skønnes rimeligt, at den, der begæres pålagt konkurskarantæne, selv afholder udgifterne til en advokat, i det omfang den pågældende selv er i stand til at betale herfor. Hermed sikres også, at staten ikke – hvis den pågældende pålægges konkurskarantæne – skal afholde udgifter til inddrivelse af kravet på betaling for den beskikkede advokat hos den, der er pålagt konkurskarantæne.

Konkursrådet finder for det fjerde grundlag for at foreslå en ændring af reglerne om fastsættelsen af vederlaget til kurator og den eventuelt beskikkede advokat, således at skifteretten ved fastsættelsen heraf kan lægge vægt på, om de af kurator og den beskikkede advokat foretagne processkridt må anses for overflødige. Formålet med ændringen er at skærpe aktørernes agtpågivenhed og sikre, at det processtof, som indgår til sagens behandling, og de foretagne processkridt ikke har været overflødige.

Konkursrådet finder for det femte grundlag for at foreslå en ændring af reglerne om berosættelse ved tilladelse til prøvelse i 3. instans, tilladelse til kære efter kærefristens udløb eller tilladelse til ekstraordinær

genoptagelse eller kære. Konkursrådets forslag indebærer, at berøttelsen i sådanne situationer først skal gælde fra det tidspunkt, hvor rette kæreinstans modtager kærskriftet, eller i tilfælde af ekstraordinær genoptagelse, hvor rette instans modtager processkriftet.

Der henvises til betænkningens kapitel 9, afsnit 2.1-2.3.

2.8.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4, 9, 10 og 12, og bemærkningerne hertil.

2.9. Forholdet til tvangsopløsning og rekonstruktionsbehandling

2.9.1. Gældende ret

2.9.1.1. Overgangen fra tvangsopløsning til konkurs

Som det fremgår af betænkning nr. 1525/2011, side 87, fandt Konkursrådet, at selskaber, der begæres tvangsopløst, alene bør være omfattet af konkurskarantænerreglerne, hvis selskabet efterfølgende tages under konkursbehandling. Konkursrådet var i den forbindelse opmærksom på, at det som følge heraf ville få større betydning, om et insolvent selskab, der begæres tvangsopløst, opløses uden konkurs eller tages under konkursbehandling, jf. hertil betænkning nr. 1525 af 2011, side 87.

Skifteretten bør af egen drift tage selskabet under konkursbehandling, hvis selskabet er insolvent, og der enten er aktiver i selskabet eller er grund til mistanke om ulovligheder. Hvis ledelsen udebliver fra møde i skifteretten, og skifteretten ikke har tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, om det beskrevne grundlag for konkursbehandling foreligger, bør skifteretten, før den i givet fald opløser selskabet uden yderligere behandling efter en analogi af konkurslovens § 143, enten udmelde en likvidator med henblik på, at denne undersøger forholdene, eller udsætte sagen på fornyet indkaldelse af selskabets ledelse.

Ved udtalelse af 12. juni 2018 om overgangen fra tvangsopløsning til konkurs foreslog Konkursrådet, at det ikke længere skulle være muligt for skifteretten at opløse et selskab, som Erhvervsstyrelsen har anmodet skifteretten om at tvangsopløse, efter en analogi af konkurslovens § 143, og således uden at der udmeldes en likvidator, eller selskabet tages under konkursbehandling.

Konkursrådet fandt ikke anledning til at ændre den tidligere indstilling om, at selskaber, der begæres tvangsopløst, alene bør være omfattet af konkurskarantænerreglerne, hvis selskabet efterfølgende tages under konkursbehandling, jf. hertil betænkning nr. 1525 af 2011, side 87.

Der henvises til betænkningens kapitel 10, afsnit 1.1.

2.9.1.2. Rekonstruktionskarantæne

Konkurskarantænerreglerne finder ikke anvendelse ved en forebyggende rekonstruktionsbehandling, der behandles efter reglerne i konkurslovens afsnit IA, eller ved en almindelig rekonstruktionsbehandling, der behandles efter reglerne i konkurslovens afsnit IB.

Konkursrådet overvejede i forbindelse med betænkning nr. 1525/2011, om konkurskarantæne også burde kunne pålægges på grundlag af en rekonstruktionsbehandling, men fandt ikke grundlag for det.

Det følger således af konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 3, litra e, at den redegørelse, som skal indgå i det materiale, som rekonstruktøren skal sende til fordringshaverne senest 5 hverdage før det møde, der efter konkurslovens § 13, stk. 1, skal afholdes seks måneder efter mødet om rekonstruktionsplanen efter konkurslovens § 11 e, skal indeholde oplysninger om eventuelle forhold, der vil kunne begrunde konkurskarantæne, jf. konkurslovens § 13, stk. 2. Det er forudsat i bemærkningerne til bestemmelsen, at oplysningerne herom kan have betydning for fordringshavernes stillingtagen til rekonstruktionsforslaget på samme måde som oplysninger om forhold, der vil kunne søges omstødt, og oplysninger om skyldnerens eventuelle ansvarspådragende forhold, der ligeledes skal fremgå af redegørelsen, jf. hertil konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 3, litra c-d, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 25.

Efter konkurslovens § 15, stk. 4, skal rekonstruktøren og en eventuel tillidsmand i de tilfælde, hvor rekonstruktionsbehandlingen overgår til konkursbehandling, før der er udsendt et rekonstruktionsforslag med tilhørende redegørelse, afgive en kort redegørelse til skifteretten om bl.a. de oplysninger, der er nævnt i konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 3, litra e – dvs. oplysninger om eventuelle forhold, der vil kunne begrunde konkurskarantæne – hvis rekonstruktøren og tillidsmanden i øvrigt er i besiddelse af oplysningerne herom.

Der henvises til betænkningens kapitel 10, afsnit 2.1.

2.9.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet finder ikke grundlag for at komme med nye anbefalinger i relation til forholdet mellem konkurskarantænereglerne og tvangsopløsning, idet rådet henviser til rådets udtalelse af 12. juni 2018 om overgangen fra tvangsopløsning til konkurs, og det heri fremlagte lovudkast.

I forhold til forholdet mellem rekonstruktionsreglerne og reglerne om konkurskarantæne foreslår Konkursrådet at udvide konkurskarantænereglernes anvendelsesområde til også at finde anvendelse i forlængelse af en almindelig rekonstruktionsbehandling, som ophører med stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord. Konkurskarantænereglerne foreslås i relation til en rekonstruktionsbehandling alene at finde anvendelse på personer, som har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed senere end 1 år før fristdagen, og som er fratrådt senest 2 uger efter stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget. Det vil være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, at rekonstruktøren meddeler dette til skifteretten, hvilket vil skulle ske senest 4 uger efter stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget. Endvidere vil de øvrige regler om konkurskarantæne i konkurslovens §§ 158-169 finde tilsvarende anvendelse på en sag om konkurskarantæne, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, der indeholder bestemmelse om en tvangsakkord.

Der henvises til betænkningens kapitel 10, afsnit 2.1-2.2.

2.9.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet har noteret sig anbefalingerne i Konkursrådets udtalelse af 12. juni 2018 om overgangen fra tvangsopløsning til konkurs, som også gentages i betænkningen.

Justitsministeriet kan i den forbindelse henvise til besvarelsen af 28. juni 2021 af spørgsmål nr. 1178 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg. Af besvarelsen fremgår bl.a., at Justitsministeriet indhentede en opdateret økonomisk beregning fra Domstolsstyrelsen, hvorefter fremgik, at merudgifterne forbundet med det i Konkursrådets udtalelse af 12. juni 2018 fremlagte lovudkast ville udgøre ca. 54 mio. kr. årligt.

Konkursrådets anbefalinger om overgangen fra tvangsopløsning til konkurs indgår i ministeriets løbende overvejelser på det konkursretlige område, men ministeriet har ikke fundet grundlag for at medtage et forslag til lovændring om overgangen fra tvangsopløsning til konkurs i dette lovforslag.

For så vidt angår forholdet mellem rekonstruktionsreglerne og reglerne om konkurskarantæne, er Justitsministeriet enig i Konkursrådets overvejelser, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, og bemærkningerne hertil.

2.10. Adgang til konkurskarantæneregisteret

2.10.1. Gældende ret

2.10.1.1. Konkursloven

Det følger af konkurslovens § 169, stk. 1, at Erhvervsstyrelsen fører et register over pålagte konkurskarantæner.

Adgang til oplysningerne fra registret er som udgangspunkt alene tiltænkt anvendt af offentlige myndigheder, som har et konkret behov for at anvende oplysningerne i forbindelse med deres myndighedsudøvelse, og ikke af private, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 38-39.

Konkursrådet overvejede i forbindelse med betænkning nr. 1525/2011, om private skulle have adgang til registeret. Der blev sammenfattende ikke fundet anledning til at give private en adgang til oplysningerne i konkurskarantæneregisteret i forbindelse med lov nr. 429 af 1. maj 2013.

Efter konkurslovens § 169, stk. 2, kan erhvervsministeren efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler om førelsen af registret, herunder om indberetninger af pålagte konkurskarantæner og om udlevering af oplysninger fra registret.

Bemyndigelsesbestemmelsen i konkurslovens § 169, stk. 2, er anvendt til at udstede bekendtgørelse nr. 1510 af 13. december 2013 om førelse af et register over pålagte konkurskarantæner (konkurskarantænebekendtgørelsen), som senest er ændret ved bekendtgørelse nr. 467 af 21. april 2022.

Det følger af bekendtgørelsens § 5, at opdatering af oplysningerne i konkurskarantæneregisteret om en konkret konkurskarantæne ophører to år efter udløbet af karantænen. Oplysningerne overføres på dette tidspunkt til en database over historiske oplysninger hos Erhvervsstyrelsen.

Bekendtgørelsens §§ 8-12 indeholder hjemmel til videregivelse af oplysningerne i konkurskarantæneregisteret til Skatteforvaltningen, politiet og anklagemyndigheden samt bestemmelser om skifterettens muligheder for at indhente oplysninger fra registeret. Derudover kan Erhvervsstyrelsen kun videregive oplysninger fra registeret, hvis det følger af anden lovgivning.

Der henvises til betænkningens kapitel 11, afsnit 1.1.

2.10.1.2. Anden lovgivning om adgangen til oplysninger om konkurskarantæne

Det fremgår af retsplejelovens § 41 b, stk. 1, at enhver kan forlange at få udleveret en kopi af domme og kendelser samt af beslutninger om sagsomkostningerne i borgerlige sager.

En anmodning om aktindsigt skal, jf. retsplejelovens § 41 e, stk. 1, angive det dokument eller den sag, som den pågældende ønsker at blive gjort bekendt med.

Efter retsplejelovens § 41 b, stk. 3, nr. 5, kan retten til aktindsigt begrænses, i det omfang dommen eller kendelsen indeholder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold eller virksomheders erhvervshemmeligheder og offentlighedens indsigt i retssager findes at burde vige for væsentlige hensyn til de pågældende, der ikke kan varetages ved anonymisering i medfør af § 41 e, stk. 4.

Efter retsplejelovens § 41 e, stk. 4, kan der ske anonymisering af oplysninger i et dokument i det omfang, det indeholder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold eller virksomheders erhvervshemmeligheder, således at de pågældendes identitet ikke fremgår.

Der henvises til betænkningens kapitel 11, afsnit 1.3.

2.10.1.3. Norske og svenske regler om adgang til oplysninger om konkurskarantæne

De norske regler om konkurskarantæne findes i Lov om gjeldsforhandling og konkurs (konkursloven) kapitel XVIII og kapitel XIX.

Det følger af lovens § 144, stk. 2, at personer, som er pålagt konkurskarantæne, skal registreres i Konkursregistret.

Det følger af forskriftens § 10, stk. 1, at enhver kan få oplysninger fra Konkursregistret om bl.a. pålagte konkurskarantæner. Der stilles således ikke krav om, at den person eller de virksomheder, der ønsker oplysninger om, hvorvidt en bestemt person er pålagt konkurskarantæne, skal have en berettiget interesse i oplysningerne eller samtykke fra den person, man ønsker oplysninger om.

Det er kun oplysninger om aktive konkurskarantæner, som private kan få adgang til, jf. forskriftens § 12, idet det alene er offentlige myndigheder, herunder bl.a. politi- og anklagemyndigheder, og enkelte private, herunder kuratorer og forskere, der kan få oplysninger om udløbne konkurskarantæner.

I Sverige er der ingen regler om konkurskarantæne, men lovgivningen indeholder til gengæld regler vedrørende erhvervsforbud (»näringsförbud«).

Det følger af lovens § 40, at Bolagsverket (det svenske selskabsregister) fører et register over erhvervsforbud og midlertidige erhvervsforbud. Den nærmere regulering af registret over erhvervsforbud findes i forordning (2014:936) om næringsforbud.

Oplysningerne i Erhvervsforbudsregistret er tilgængelig for både private og offentlige myndigheder, der kan anmode Bolagsverket om oplysninger om erhvervsforbud i relation til enkeltpersoner. Der er således intet krav om, at man har en særligt berettiget interesse eller samtykke fra den, der ønskes oplysninger om, førend man kan få adgang til oplysningerne fra registret.

Der henvises til betænkningens kapitel 11, afsnit 1.4.

2.10.2. Konkursrådets overvejelser

Konkursrådet finder, at det må bero på en politisk beslutning, om der er behov for, at private gives adgang til oplysningerne i konkurskarantæneregisteret, herunder hvordan denne adgang bedst etableres. Det bør endvidere bero på en politisk beslutning, hvorvidt der, såfremt man måtte vælge at give adgang til oplysningerne i konkurskarantæneregisteret, bør være adgang til oplysninger om konkurskarantæner, der er pålagt, før en sådan adgang gives.

Konkursrådet har efter bistand fra Erhvervsstyrelsen opstillet fire modeller for, hvordan private kan gives

adgang til oplysningerne i konkurskarantæneregistret. Disse modeller er gennemgået i betænkningens kapitel 11, afsnit 2.2-2.5, hvor de enkelte fordele og ulemper, der knytter sig til modellerne, fremhæves.

Konkursrådet har opstillet følgende modeller:

- *Model 1 – Fuld offentlighed:* Med modellen foreslås det, at alle oplysninger om aktive konkurskarantæner gøres offentligt tilgængelige.
- *Model 2 – Delvist offentlig adgang til enkelte oplysninger:* Med modellen foreslås det, at oplysninger om personer, der er pålagt en udvidet konkurskarantæne efter konkurslovens § 159, 2. pkt., eller det foreslåede 3. pkt. i samme bestemmelse, eller der er pålagt konkurskarantæne for at have udvist særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse, jf. den foreslåede bestemmelse i § 158, stk. 3, gøres offentligt tilgængelige.
- *Model 3 – Adgang for personer med særlig berettiget interesse:* Med modellen foreslås det, at personer med særlig berettiget interesse gives direkte adgang til registeret. Konkursrådet finder, at det må bero på en politisk beslutning, hvem der må antages at have en særlig berettiget interesse.
- *Model 4 – Attestordning/samtykke:* Med modellen foreslås det, at alle personer selv vil kunne indhente eller give samtykke til, at andre indhenter en attest hos Erhvervsstyrelsen, hvoraf vil fremgå, om vedkommende er pålagt en konkurskarantæne eller ej.

Selv om det som nævnt efter Konkursrådets opfattelse må bero på en politisk beslutning, om og i givet fald i hvilket omfang private skal gives adgang til konkurskarantæneregistret, finder Konkursrådet dog anledning til at bemærke, at model 4 synes at være den af de opstillede modeller, hvor ulemperne knyttet til modellen synes at være færrest. Model 4 synes således at være den af modellerne, der indebærer den mindste risiko for, at en pålagt konkurskarantæne får mere vidtgående virkning, end hvad der er tilsigtet med karantæne reglerne. Hvis der måtte være et politisk ønske om mere offentlighed end det, som model 4 vil kunne tilvejebringe, kan det overvejes at kombinere model 4 med model 2, således at der vil være offentlig adgang til de grovere karantæne tilfælde, samtidig med at det bl.a. gøres muligt for personer med generiske navne mv. at afkræfte eksistensen af en karantæne.

Der henvises til betænkningens kapitel 11, afsnit 2.1-2.5.

2.10.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Justitsministeriet er enig med Konkursrådet i, at det grundlæggende er en politisk afvejning, hvilken grad af åbenhed man ønsker i konkurskarantæne registret.

På baggrund af de fire opstillede modeller og de indkomne høringssvar har Justitsministeriet besluttet at lægge op til at følge en model med fuld offentlighed i dette lovforslag.

Den foreslåede ændring indebærer, at der gives hjemmel i konkursloven til at fastsætte nærmere regler om offentlig adgang til registeret i konkurskarantæne bekendtgørelsen.

Det vil således i bekendtgørelsen blive bestemt, at der alene vil kunne søges efter aktive karantæner, hvilket indebærer, at når en konkurskarantæne udløber, vil det ikke længere være muligt at fremsøge den i systemet. En konkurskarantæne pålægges normalt for 3 år.

Der vil endvidere blive fastsat regler om, hvilke oplysninger, der vil være tilgængelige efter at have fremsøgt en person, der er pålagt konkurskarantæne. De tilgængelige oplysninger forventes at være den pågældendes navn, adresse – i det omfang personen ikke har beskyttet adresse – og oplysninger om aktive og ophørte virksomhedsrelationer fra CVR-registreret. Derudover forventes der at være oplysninger, der knytter sig til selve konkurskarantænen, f.eks. afgørelsesdato, udløbsdato mv.

Justitsministeriet har ved valget af model lagt vægt på, at en model med fuld offentlighed efter ministeriets vurdering er den model, der har de største fordele.

For det første giver en model med fuld offentlighed efter ministeriets opfattelse den bedste mulighed for potentielle fremtidige medkontrahenter for at kunne mindske risikoen for eventuelle tab som følge af, at en person i strid med en pålagt konkurskarantæne fortsætter med at drive erhvervsvirksomhed og udvise groft uforsvarlig forretningsførelse.

Justitsministeriet lægger i den forbindelse også vægt på, at en model med fuld offentlighed er den model, der vil være mest tilgængelig og lettest at anvende for ikke-professionelle aktører, herunder f.eks. forbrugere.

For det andet forventes en model med fuld offentlighed at skabe et fornyet og øget fokus hos de erhvervsdrivende på ikke at udøve groft uforsvarlig forretningsførelse, og modellen forventes dermed at få den mest vidtrækkende generalpræventive effekt.

For det tredje forventes en model med fuld offentlighed efter ministeriets opfattelse at være den af modellerne, der giver den mindste administrative byrde for professionelle aktører, da det vil være muligt for aktørerne selv at lave opslag i systemet uden forudgående samtykke fra personer, der søges på.

Justitsministeriet er opmærksom på, at en model med fuld offentlighed samtidig er den af de beskrevne modeller, der ifølge Konkursrådet har de mest vidtgående konsekvenser.

Justitsministeriet er overordnet set enig i Konkursrådets bemærkninger om konsekvenserne ved en model med fuld offentlighed.

Det er dog Justitsministeriets vurdering, at fordelene ved en model med fuld offentlighed samlet set opvejer ulemperne ved modellerne. Samtidig lægges der op til, at der ved fastsættelsen af reglerne for den praktiske udmøntning af modellen søges at imødegå visse af de beskrevne ulemper.

Konkursrådet bemærker, at der er risiko for, at en fuld offentlig adgang vil indebære, at en privat aktør kan registrere og systematisere de aktive konkurskarantæner således, at man reelt får en historisk oversigt.

Denne risiko foreslås imødegået ved at udmønte den konkrete model således, at brugeren skal fremsøge den relevante konkurskarantæne, f.eks. ved at søge på navnet på den person, som konkurskarantænen relaterer til. Det vil således ikke være muligt umiddelbart at få en fuld liste over aktive konkurskarantæner.

Konkursrådet bemærker, at en model med fuld offentlighed giver anledning til en identifikationsproblematik.

Denne risiko foreslås imødegået ved, at når en person, der er pålagt konkurskarantæne, fremsøges i registeret, vil karantænen blive opkoblet på konkursboets CVR-nr., og der vil fremgå samme oplysninger, som er tilgængelige ved et almindeligt opslag i CVR-registeret, herunder f.eks. adresse, som kan medvirke til at mindske risikoen for en forveksling af to personer med samme navn.

De nødvendige it-løsninger til at sikre offentlig adgang til konkurskarantænerregisteret er ikke udviklet, da det afventer den nødvendige tilpasning af registeret. Når de nødvendige it-løsninger er endeligt på plads, vil de relevante regler herom blive fastsat i konkurskarantænebekendtgørelsen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16, og bemærkninger hertil.

3. Forholdet til databeskyttelsesretten

Udarbejdelsen og fremsendelsen af både kurators begrundede meddelelse og stævningen i sagen vil involvere behandling af personoplysninger, der er nødvendige for, at skifteretten kan identificere, hvem der begæres pålagt konkurskarantæne. Meddelelsen og stævningen vil således kunne indeholde identifikationsoplysninger om den, der begæres pålagt konkurskarantæne, så som navn og adresse. Stævningen vil derudover efter omstændighederne kunne indeholde andre personers navne, f.eks. navnet på et vidne, som kurator ønsker at føre i karantænesagen. Der vil således alene blive behandlet almindelige personoplysninger.

Bestemmelserne, som foreslås indført med lovforslagets § 1, nr. 3, 4 og 9, udgør nationale særregler for behandling af personoplysninger. Databeskyttelsesforordningen indeholder et nationalt råderum for fastsættelse af særregler om behandling af personoplysninger.

For så vidt angår almindelige personoplysninger følger det af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2 og 3, at der er mulighed for at opretholde og indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af artikel 6, stk. 1, litra c, hvorefter behandling af almindelige personoplysninger kan ske, hvis det er nødvendigt for at overholde en retlig forpligtelse, eller artikel 6, stk. 1, litra e, hvorefter behandling af almindelige personoplysninger kan ske, hvis det er nødvendigt af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Det er vurderingen, at behandlingen af personoplysninger efter de foreslåede bestemmelser kan ske i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c, idet kurator eller rekonstruktøren vil være retligt forpligtet til at indgive både den begrundede meddelelse i sagen og stævningen til skifteretten.

Det bemærkes, at både kurator og skifteretten som udgangspunkt vil være bekendt med navn mv. på de ledelsesmedlemmer, der begæres pålagt en konkurskarantæne, da disse som regel vil have indgået i kurators materiale i forbindelse med konkursbehandlingen.

Det er Justitsministeriets vurdering, at de foreslåede tilpasninger i reglerne vedrørende kurators begrundede meddelelse om indledning af konkurskarantænesagen og indholdet af kurators stævning i sagen, er nødvendige for at sikre en hensigtsmæssig behandling af karantænesagen ved skifteretterne.

I lovforslagets § 1, nr. 16, foreslås det, at der efter »oplysninger fra registeret« indsættes: »til danske og udenlandske myndigheder, og om offentlig adgang til registeret«.

Med den foreslåede ændring forudsættes det, at der vil blive lavet en ændring af konkurskarantænebekendtgørelsen, hvorved der gives offentlig adgang til registeret.

Den foreslåede ændring indebærer således for det første en offentliggørelsesordning. Det forudsættes, at bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler, der gør det muligt at implementere en offentliggørelsesordning med fuld offentlighed i overensstemmelse med den af Konkursrådet foreslåede model 1.

Det forudsættes i den forbindelse, at der i konkurskarantænebekendtgørelsen fastsættes regler om, hvilke parametre, der vil være søgbare i systemet, som kan anvendes til at fremsøge en person, der er pålagt konkurskarantæne, eventuelt efter krav om forudgående log-in med MitID eller andet relevant national identifikation.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 1, nr. 16 i dette lovforslag lægges det til grund, at der alene vil kunne søges efter aktive karantæner, hvilket indebærer, at når en konkurskarantæne udløber, vil det ikke længere være muligt at fremsøge den i systemet. En konkurskarantæne pålægges normalt for 3 år.

Det lægges endvidere til grund, at der med den foreslåede ændring fastsættes regler om, hvilke oplysninger, der vil være tilgængelige efter at have fremsøgt en person, der er pålagt konkurskarantæne. De tilgængelige oplysninger forventes at være den pågældendes navn, adresse – i det omfang personen ikke har beskyttet adresse – og oplysninger om aktive og ophørte virksomhedsrelationer fra CVR-registreret. Derudover forventes der at være oplysninger, der knytter sig til selve konkurskarantænen, f.eks. afgørelsesdato, udløbsdato mv.

Det forudsættes i øvrigt, at der ikke vil blive offentliggjort oplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1.

Bestemmelsen, som foreslås ændret, udgør en national særregel for behandling af personoplysninger. For nærmere herom henvises til ovenfor.

Det er vurderingen, at Erhvervsstyrelsens offentliggørelse af de pågældende oplysninger kan ske i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, idet det vil høre under den offentlige myndighedsudøvelse, som Erhvervsstyrelsen er blevet pålagt, at føre det pågældende register.

Det er Justitsministeriets vurdering, at en offentliggørelsesordning med fuld offentlighed er den model, der giver de største samfundsmæssige fordele.

For det første giver en model med fuld offentlighed efter ministeriets opfattelse den bedste mulighed for potentielle fremtidige medkontrahenter for at kunne mindske risikoen for eventuelle tab som følge af, at en person i strid med en pålagt konkurskarantæne fortsætter med at drive erhvervsvirksomhed og udvise groft uforsvarlig forretningsførelse.

Justitsministeriet lægger i den forbindelse også vægt på, at en model med fuld offentlighed er den model, der vil være mest tilgængelig og lettest at anvende for ikke-professionelle aktører, herunder f.eks. forbrugere.

For det andet forventes en model med fuld offentlighed at skabe et fornyet og øget fokus hos de erhvervsdrivende på ikke at udøve groft uforsvarlig forretningsførelse, og modellen forventes dermed at få den mest vidtrækkende generalpræventive effekt.

For det tredje forventes en model med fuld offentlighed efter ministeriets opfattelse at være den af modellerne, der giver den mindste administrative byrde for professionelle aktører, da det vil være muligt for aktørerne selv at lave opslag i systemet uden forudgående samtykke fra personer, der søges på.

Det er Justitsministeriets vurdering, at fordelene ved en model med fuld offentlighed samlet set vejer tungere end ulemperne ved samme. Det bemærkes i den forbindelse, at det forudsættes, at man ved fastsættelsen af reglerne for den praktiske udmøntning af modellen søger at imødegå visse af de af Konkursrådet beskrevne ulemper.

Konkursrådet bemærker, at der er risiko for, at en fuld offentlig adgang vil indebære, at en privat aktør kan registrere og systematisere de aktive konkurskarantæner således, at man reelt får en historisk oversigt.

Denne risiko foreslås imødegået ved at udmønte den konkrete model således, at brugeren skal lave en søgning på den person eller det konkursbo, som konkurskarantænen relaterer til. Det vil således ikke være muligt umiddelbart at få en fuld liste over aktive konkurskarantæner.

Konkursrådet bemærker, at en model med fuld offentlighed giver anledning til en identifikationsproblematik.

Denne risiko foreslås imødegået ved, at når en person, der er pålagt konkurskarantæne, fremsøges i

registeret, vil karantænen blive opkoblet på konkursboets CVR-nr., og der vil fremgå samme oplysninger, som er tilgængelige ved et almindeligt opslag i CVR-registeret, herunder f.eks. adresse, som kan medvirke til at mindske risikoen for en forveksling af to personer med samme navn.

Under henvisning til ovenstående finder ministeriet, at en mindre indgribende model ikke vil være egnet til at opnå samme formål, som ligger til grund for valget af en model med fuld offentlighed.

Samlet set finder Justitsministeriet således, at den foreslåede ordnings indgribende karakter er proportionale i forhold fordelene ved den valgte model.

Den foreslåede ændring indebærer for det andet, at der gives hjemmel til at fastsætte nærmere regler om Erhvervsstyrelsens udlevering af oplysninger fra registeret til danske og udenlandske myndigheder.

Ændringen foreslås for at sikre gennemførelsen af artikel 13i, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv (EU) 2017/1132, for så vidt angår brugen af digitale værktøjer og processer inden for selskabsret (digitaliseringsdirektivet).

Det følger af digitaliseringsdirektivets artikel 13i, stk. 3, at medlemsstaterne skal sikre, at de er i stand til at besvare en anmodning fra en anden medlemsstat om oplysninger af relevans for frakendelsen af retten til at være ledelsesmedlem i henhold til retsreglerne i den medlemsstat, der svarer på anmodningen.

For at sikre, at Erhvervsstyrelsen har den fornødne hjemmel til at besvare en sådan anmodning, findes det mest gennemskueligt at fastsætte en udtrykkelig hjemmel i bekendtgørelsen udstedt i medfør af konkurslovens § 169, stk. 2.

Formålet med denne del af ændringen er at give Erhvervsstyrelsen hjemmel til under visse nærmere bestemte omstændigheder at udlevere oplysninger fra registeret til udenlandske myndigheder. Samtidig er formålet med ændringen at videreføre de gældende regler om udlevering af oplysninger fra registeret til danske myndigheder.

Med hensyn til videregivelse af oplysninger fra registeret til udenlandske myndigheder forventes det fastsat, at oplysninger fra registeret kun må videregives til brug for besvarelse af en anmodning fra en myndighed i et andet EU-/EØS-land, og når den pågældende udenlandske myndighed, der har anmodet om oplysningerne, skal bruge dem til myndighedens behandling af en sag om udnævnelse af den pågældende person som ledelsesmedlem i et kapitalselskab.

Hensigten er, at videregivelsen af oplysninger til udenlandske myndigheder skal ske gennem registersammenkoblingssystemet Business Registers Interconnection System (BRIS). De nødvendige it-tilpasninger til at videregive disse oplysninger er dog ikke udviklet, da dette afventer den nødvendige tilpasning af BRIS. Indtil de nødvendige it-tilpasninger er på plads, vil videregivelsen af oplysninger fra registeret ske på anden digital vis, f.eks. via krypteret E-post.

Det forudsættes desuden, at der – ligesom det er fastsat i den gældende konkurskarantænebekendtgørelse – vil blive fastsat nærmere regler om, hvilke danske myndigheder Erhvervsstyrelsen kan udlevere oplysninger til, og hvilke oplysninger Erhvervsstyrelsen kan udlevere fra registeret.

Der er ikke tilsigtet ændringer med forslaget for så vidt angår videregivelse af oplysninger fra registeret til danske myndigheder.

Overordnet vurderes de foreslåede ændringer at stå i et rimeligt forhold til de legitime mål, der forfølges, samt respektere det væsentligste indhold af retten til databeskyttelse.

Justitsministeriet skal i forlængelse heraf bemærke, at det forudsættes, at de grundlæggende principper i

databeskyttelsesforordningen iagttages i forbindelse med den behandling af personoplysninger, der måtte ske i medfør af de foreslåede bestemmelser. De pågældende oplysninger, der behandles, må således ikke viderebehandles på en måde, der er uforenelig med formålet med behandlingen af personoplysninger, ligesom de pågældende oplysninger skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til formålet med behandlingen af oplysningerne. Det forudsættes endvidere, at en eventuel udmøntning af bemyndigelsesbestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 16, sker under iagttagelse af de grundlæggende principper i databeskyttelsesforordningen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16, og bemærkningerne hertil samt lovforslagets pkt. 2.10.1-3.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Konkursrådet har givet et overordnet skøn over de økonomiske og administrative konsekvenser af Konkursrådets forslag.

Det er samlet set Konkursrådets umiddelbare skøn, at rådets forslag om revision af reglerne om konkurskarantæne ikke vil medføre en væsentlig ændring af antallet af sager om konkurskarantæne ved domstolene, idet sagsantallet vil være afhængigt af konjunkturudviklingen i samfundet.

Konkursrådet bemærker, at de foreslåede ændringer af betingelserne for at pålægge konkurskarantæne, herunder ændringen af virksomhedsbegrebet i konkurslovens § 157, stk. 1, ikke i sig selv vurderes at føre til flere sager, idet dette vil bero på antallet af konkurser, hvilket vil være afhængigt af samfundsudviklingen.

Konkursrådet vurderer umiddelbart, at den foreslåede ophævelse af reglen i konkurslovens § 157, stk. 3, hvorefter det fremover ikke vil være muligt at afvise behandlingen af en konkurskarantænesag med henvisning til, at den pågældende person allerede er pålagt konkurskarantæne i anledning af den pågældendes deltagelse i ledelsen af en koncern, ej heller forventes at få sagsantallet ved domstolene til at stige. Den foreslåede nye regel om obligatorisk forening af konkurskarantænesager, der relaterer sig til ledelsen i nærtstående erhvervsvirksomheder, vil dog efter Konkursrådets vurdering kunne føre til enkelte administrative omkostninger ved domstolene i forbindelse med henvisningen af sagerne til andre retskredse, idet det dog bemærkes, at henvisning af sager også er muligt efter de gældende regler. Den foreslåede mulighed for at sammenlægge flere sager om konkurskarantæne til én sag vil ifølge Konkursrådet ligeledes kunne medføre administrative omkostninger for domstolene, da konkurskarantænesagerne vil kunne blive større og mere komplicerede at behandle.

De potentielt flere omkostninger ved domstolenes behandling af konkurskarantænesager som følge af den foreslåede ændring vil dog ifølge Konkursrådet kunne opvejes af de foreslåede ændringer af de processuelle regler, herunder bl.a. den foreslåede ophævelse af bestemmelsen i § 160, stk. 1, hvorefter skifteretten ikke længere formelt vil skulle træffe beslutning om indledningen af en konkurskarantænesag, og muligheden for at forlige sager om konkurskarantæne i relation til karantæneperiodens længde.

De foreslåede ændringer af retsvirkningerne af en pålagt konkurskarantæne, herunder muligheden for at pålægge konkurskarantæne for en periode på 5 år, vil ifølge Konkursrådet føre til længere karantæneperioder, men vurderes ikke at føre til flere sager om konkurskarantæne ved domstolene.

Konkursrådet vurderer, at den foreslåede nye mulighed for at indgå forlig om nedsættelse af karantæneperiodens længde heller ikke vil føre til flere sager, idet bestemmelsen efter Konkursrådets skøn dog vil kunne føre til en mere simpel proces ved domstolene i forbindelse med behandlingen af visse konkurskarantænesager.

Konkursrådets forslag om at udvide konkurskarantæne reglerne til også at finde anvendelse i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, hvor rekonstruktionsbehandlingen afsluttes med stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, vil efter Konkursrådets skøn ej heller i sig selv føre til væsentligt flere sager om konkurskarantæne, idet sådanne sager – ligesom antallet af konkurskarantæner i relation til konkurser – vil afhænge af konjunkturerne i samfundet.

Dette lovforslag er i vidt omfang udarbejdet i overensstemmelse med Konkursrådets anbefalinger. Justitsministeriet er enig i Konkursrådets overvejelser for så vidt angår udgifterne forbundet med de foreslåede ændringer.

Der foreslås med lovforslagets § 1, nr. 16, en ændring af konkurslovens § 169, stk. 2, hvorefter der gives bemyndigelse til at fastsætte regler til brug for udmøntning af Konkursrådets model 1 om fuld offentlig adgang til konkurskarantæne registeret.

Den foreslåede model skønnes af Erhvervsstyrelsen at medføre udgifter på 0,2 mio. kr. i 2025, 0,3 mio. kr. i 2026 og 0,5 mio. kr. fra 2027 og frem.

Udgifterne afholdes inden for de eksisterende økonomiske rammer.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet, i det ændringerne dog vil kræve en vis tilpasning af procedurerne hos skifteretternes faste kuratorer og rekonstruktører. Denne tilpasning forventes dog at være så lille, at der ikke er skønnet over udgifterne forbundet med det.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Med lovforslagets § 1, nr. 1, lægges der op til, at der i *fodnoten* til lovens titel efter »side 18« indsættes: », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv (EU) 2017/1132, for så vidt angår brugen af digitale værktøjer og processer inden for selskabsret, EU-Tidende 2019, nr. L 186, side 80-104«.

Fristen for gennemførelse i national ret var den 1. august 2023.

Det følger af artikel 13i, stk. 1, 1. pkt., som indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019, at medlemsstaterne sikrer, at de har regler om frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem. Konkurslovens regler om konkurskarantæne er således udtryk for gennemførelse af regler om frakendelse, hvorfor der foreslås indsat en ny fodnote til lovens titel herom.

Med lovforslagets § 1, nr. 16, lægges der op til at udvide bemyndigelsesbestemmelsen i konkurslovens § 169, stk. 2, således bl.a., at der skal fastsættes nærmere regler om udlevering af oplysninger fra registeret til udenlandske myndigheder.

Ændringen foreslås for at sikre gennemførelsen af visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv (EU) 2017/1132, for så vidt angår brugen af digitale værktøjer og processer inden for selskabsret, EU-Tidende 2019, nr. L 186, side 80-104.

Det følger bestemmelsen i artikel 13i, stk. 3, som indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019, at medlemsstaterne sikrer, at de er i stand til at besvare en anmodning fra en anden medlemsstat om oplysninger af relevans for frakendelsen af retten til at være ledelsesmedlem i henhold til retsreglerne i den medlemsstat, der svarer på anmodningen.

For at sikre, at Erhvervsstyrelsen har den fornødne hjemmel til at besvare en sådan anmodning, findes det rigtigst at fastsætte en udtrykkelig hjemmel i bekendtgørelsen udstedt i medfør af konkurslovens § 169, stk. 2.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag var medtaget i Konkursrådets betænkning nr. 1582/2023, som i perioden fra den 5. juli 2023 til den 18. august 2023 (44 dage) har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Akademikerne, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Association of Danish Intellectual Property Attorneys, ATP, Autobranchen Danmark, BL – Danmark Almene Boliger, Business Danmark, Bygherreforeningen, Centralorganisationernes Fællesudvalg, CEPOS, Civilstyrelsen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Automobilforhandler Forening, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Nationalbank, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Ejendoms kredit, Dansk Ejendoms mæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk InkassoBrancheforening, Dansk Kredit Råd, Dansk Told og Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Inkassoadvokater, Danske Insolvensadvokater, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Speditører, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Det Faglige Hus, Det Kriminalpræventive Råd, Direktoratet for Kriminalforsorgen, DJØF, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, EjendomDanmark, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finansforeningen/CFA Society Denmark, Finansiell Stabilitet A/S, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Folketingets Ombudsmand, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske Motorejere, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring og Pension, FRIE, FSR – Danske Revisorer, Garantifonden for indskydere og investorer, Gartneri-, Land- og Skovbrugets Arbejdsgivere, Grundejernes Landsorganisation, Grønlands Advokatforening, Grønlands Landsret, HK Danmark, HK Landsklubben Danmarks Domstole, HK Landsklubben for Politiet og Anklagemyndigheden, Institut for Menneskerettigheder, International Transport Danmark, Justitia, KL, Kommunale tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kooperationen – Den Kooperative Arbejdsgiver- og Interesseorganisation i Danmark, Kredsdommerforeningen, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagbevægelse, Kuratorforeningen, Københavns Retshjælp, Københavns Universitet (Juridisk Fakultet), Landbrug og Fødevarer, Landbrugsrådet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Lederne, Lejernes Landsorganisation, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Garantifond, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Procesbevillingsnævnet, Retspolitisk Forening, Retten i Grønland, Rigsadvokaten, Rigsombudsmanden i Grønland, Rigsombudsmanden på Færøerne, Rigspolitiet, Samtlige byretter, SMVdanmark, Statsadvokaten for Særlig Kriminalitet, Statsadvokaten i København, Statsadvokaten i Viborg, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Sø- og

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	De foreslåede ændringer af de processuelle regler vil kunne opveje de potentielt flere administrative omkostninger ved domstolenes behandling af konkurskarantænesager.	Den nye regel om obligatorisk forening af konkurskarantænesager, der relaterer sig til ledelsen i nærtstående erhvervsvirksomheder, vil kunne føre til enkelte administrative omkostninger ved domstolene i forbindelse med henvisningen af sagerne til andre retskredse. Den foreslåede mulighed for sammenlægning af flere sager om konkurskarantæne til én sag vil ligeledes kunne medføre administrative omkostninger for domstolene, idet sagerne vil kunne blive større og mere komplicerede at behandle.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Den foreslåede mulighed for at indgå forlig om nedsættelse af karantæneperiodens længde vil kunne føre til en mere simpel proces ved domstolene i forbindelse med behandlingen af visse konkurskarantænesager.	Udmøntning af Konkursrådets model 1 om offentlig adgang til konkurskarantænerregisteret vil medføre udgifter på i alt 2,5 mio. kr. for perioden 2024-2029.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til databeskyttelsesretten	Med lovforslaget lægges der op til at indføre en ændring af bemyndigelsesbestemmelsen i konkurslovens § 169, stk. 2, om konkurskarantænere-	

	gisteret, der muliggør, at der kan gives fuld offentlig adgang til konkurs-karantænerregisteret. Hvis den foreslåede ændring vedtages, vil der blive indført en ny offentliggørelsesordning. Det er i lovforslaget beskrevet nærmere, hvilke oplysninger der vil være søgbare, og hvilke oplysninger der vil være tilgængelige i registeret. Derudover lægges der med lovforslaget op til at give hjemmel til, at Erhvervsstyrelsen kan udlevere oplysninger fra registeret under visse nærmere betingelser til danske og udenlandske myndigheder. Endelig indebærer de foreslåede bestemmelser om kurators og rekonstruktørs begrundede meddelelse og stævning i karantænesagen (lovforslagets § 1, nr. 3, 4 og 9) behandling af personoplysninger, der er nødvendige for sagens førelse.				
Forholdet til EU-retten	Der lægges med lovforslagets § 1, nr. 1, op til at ændre fodnoten til lovens titel, således det fremgår, at konkursloven implementerer dele af digitaliseringsdirektivet. Der lægges med lovforslagets § 1, nr. 16, endvidere op til at give hjemmel til at implementere digitaliseringsdirektivets artikel 13i, stk. 3, i konkurs-karantænebekendtgørelsen.				
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikkeerhvervsrettet EUregulering) (sæt X)	<table> <tr> <td>JA</td><td>NEJ</td></tr> <tr> <td></td><td>X</td></tr> </table>	JA	NEJ		X
JA	NEJ				
	X				

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det følger af fodnoten til titlen til konkursloven, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1023 af 20. juni 2019 om rammer for forebyggende rekonstruktion, gældssanering og udelukkelse og om foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv (EU) 2017/1132 (rekonstruktions- og insolvensdirektivet, EU-Tidende 2019, nr. L 172, side 18.

Det foreslås, at der i *fodnoten* til lovens titel efter »side 18« indsættes: », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv (EU) 2017/1132, for så vidt angår brugen af digitale værktøjer og processer inden for selskabsret, EU-Tidende 2019, nr. L 186, side 80-104«.

Det følger af artikel 13i, stk. 1, 1. pkt., som indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019, at medlemsstaterne sikrer, at de har regler om frakendelse af retten til at være ledelsesmedlem. Konkurslovens regler om konkurskarantæne er således udtryk for gennemførelse af regler om frakendelse, hvorfor der foreslås indsat en ny fodnote til lovens titel herom.

Til nr. 2

Konkurslovens § 13 c omhandler det møde, der, jf. konkurslovens § 13, stk. 1, skal afholdes seks måneder efter mødet om rekonstruktionsplanen efter konkurslovens § 11 e, og hvor der skal stemmes om rekonstruktionsforslaget.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2* i konkurslovens § 13 c. Ifølge det foreslåede *stk. 2* skal rekonstruktøren på mødet give meddelelse til fordringshaverne, hvis der vil blive indledt en sag om konkurskarantæne efter § 14 f.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at rekonstruktøren på mødet med fordringshaverne efter konkurslovens § 11 e, der skal afholdes senest seks måneder efter mødet med fordringshaverne, jf. konkurslovens § 13, stk. 1, og hvor fordringshaverne skal stemme om rekonstruktionsforslaget, skal give meddelelse til fordringshaverne, hvis der vil blive indledt en sag om konkurskarantæne mod et tidligere ledelsesmedlem eller et ledelsesmedlem, der fratræder i forbindelse med stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget efter den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 14 f (lovforslagets § 1, nr. 3).

Rekonstruktøren vil således ikke skulle give meddelelse, hvis der ikke vil blive indledt en sag om konkurskarantæne i forlængelse af rekonstruktionsbehandlingen. Da kompetencen til at indlede en sag om konkurskarantæne i forlængelse af en rekonstruktionsbehandling tilkommer rekonstruktøren personligt, vil rekonstruktørens meddelelse om, at der vil blive indledt en karantænesag, ikke være genstand for afstemning blandt fordringshaverne, ligesom rekonstruktørens meddelelse ikke vil være genstand for en prøvelse ved skifteretten. Rekonstruktørens meddelelse vil ej heller kunne kæres.

Til nr. 3

Efter gældende ret finder reglerne om konkurskarantæne alene anvendelse i konkurssager, og sagerne kan alene indledes af kurator. Reglerne finder således ikke anvendelse under en rekonstruktionsbehandling.

Det foreslås at indsætte en ny *§ 14 f* i konkursloven om anvendelsesområdet for konkurskarantænereglerne i tilknytning til en almindelig rekonstruktionsbehandling.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at konkurskarantænereglernes anvendelsesområde udvides til under visse forudsætninger også at finde anvendelse i forlængelse af en almindelig rekonstruktionsbehandling, der behandles efter reglerne i konkurslovens afsnit IB. Bestemmelsen vil derimod ikke finde anvendelse i forlængelse af en forebyggende rekonstruktionsbehandling, der behandles efter reglerne i konkurslovens afsnit IA.

Det foreslås med *stk. 1*, at hvis skyldneren får stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, finder § 157 tilsvarende anvendelse på personer, der er fratrådt som ledelsesmedlemmer senest 2 uger efter stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget.

Det vil for det første være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne i forlængelse af en almindelig rekonstruktionsbehandling, at rekonstruktionsbehandlingen ophører med stadfæstelse af et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord.

Bestemmelsen vil derfor ikke finde anvendelse, hvis rekonstruktionsbehandlingsens ophør medfører, at skyldneren tages under konkursbehandling, jf. konkurslovens § 15, stk. 3, 1. pkt., eller hvis rekonstruktionsbehandlingen ophører uden, at der er vedtaget en rekonstruktionsplan, jf. konkurslovens § 15, stk. 3, 2. pkt. Endvidere vil reglerne ikke finde anvendelse, hvor rekonstruktionsbehandlingen ophører som følge af, at skyldneren ikke er insolvent, jf. konkurslovens § 15, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen vil dog finde anvendelse, selv om et stadfæstet rekonstruktionsforslag efterfølgende ophæves efter konkurslovens § 14 e. Dette skyldes, at det afgørende for anvendelse af bestemmelsen vil være, om der er blevet stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord.

Hvis skifteretten efter stadfæstelsen af et rekonstruktionsforslag, der ikke indeholder bestemmelse om en tvangsakkord, beslutter, at rekonstruktionsbehandlingen skal fortsætte, jf. konkurslovens § 13 f, stk. 2, og hvis det fremgår af det stadfæstede rekonstruktionsforslag, at der vil blive fremsat yderligere forslag inden for fristen i konkurslovens § 13, stk. 1, eller en eventuel forlængelse af fristen, jf. konkurslovens § 13 a, vil reglerne om konkurskarantæne først finde anvendelse, efter det yderligere rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, er stadfæstet, og hvis skyldnerens bo ikke overgår til konkursbehandling efter konkurslovens § 15, stk. 3.

Det vil for det andet være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, at betingelserne for at pålægge konkurskarantæne efter den foreslåede § 157 (lovforslagets § 1, nr. 5) er opfyldt. Dette vil for det første indebære, at det vil være en betingelse, at den pågældende har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 157, stk. 1, 1. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 5). Det bemærkes i denne sammenhæng, at henvisningen til § 157 medfører, at reglerne om konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling – ligesom konkurskarantæne i tilknytning til en konkursbehandling – ikke vil finde anvendelse i forbindelse med en rekonstruktionsbehandling af en fond eller forening, der alene udøver erhvervsvirksomhed af begrænset omfang, jf. den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 157, stk. 1, 3. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 5).

Det vil for det andet indebære, at det vil være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, at den pågældende opfylder den tidsmæssige betingelse i konkurslovens § 157, stk. 1, 1. og 2. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 5). Dette medfører, at en person kun vil kunne pålægges konkurskarantæne i forlængelse af en rekonstruktionsbehandling, hvis den pågældende har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed senere end 1 år før fristdagen. Hvis skyldneren var under tvangsopløsning, da rekonstruktionsbehandlingen blev indledt, vil fristen på 1 år, jf. den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 157, stk. 1, 2. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 5), skulle regnes fra dagen for beslutningen om tvangsopløsning, idet dette dog kun vil have selvstændig betydning i de tilfælde, hvor datoen for beslutningen om tvangsopløsning ikke er fristdagen efter konkurslovens § 1, stk. 1, nr. 3, dvs. hvor der ikke senest tre måneder efter denne dato begæres – eller skifteretten af egen drift indleder – rekonstruktionsbehandling.

Det vil endelig for det tredje indebære, at det vil være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, at den pågældende har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse eller har undladt at rette op på en groft uforsvarlig forretningsførelse, der er udvist tidligere end 1 år før fristdagen, jf. hertil den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 157 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Da ledelsen under en rekonstruktionsbehandling som udgangspunkt – dog med visse begrænsninger – bevarer ledelsen over det insolvente selskab, vil der ved vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, tillige kunne henses til de dispositioner, som ledelsen foretager efter rekonstruktionsbehandlingens indledning og indtil det tidspunkt, hvor det pågældende ledelsesmedlem fratræder, eller

hvor rekonstruktøren eventuelt overtager ledelsen af virksomheden, jf. konkurslovens § 12 a. Hvor ledelsesmedlemmet således i kraft af sin faktiske ledelsesposition i erhvervsvirksomheden handler til skade for fordringshaverne eller nogle af disse, f.eks. ved at fjerne aktiver eller foretage dispositioner i strid med princippet om ligebehandling af fordringshaverne, vil dette kunne indgå ved vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse. Et eventuelt manglende samarbejde med rekonstruktøren vil – i modsætning til det manglende samarbejde med kurator – dog ikke skulle indgå i vurderingen af, om ledelsesmedlemmet har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse.

Det vil for det tredje være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne efter den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 14 f, stk. 1, at den, der begæres pålagt konkurskarantæne, er fratrådt som ledelsesmedlem senest 2 uger efter stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget.

Dette vil for det første omfatte personer, der er fratrådt som ledelsesmedlem forud for rekonstruktionsbehandlings indledning, og som har deltaget i ledelsen senere end 1 år før fristdagen. Det vil for det andet omfatte personer, der er fratrådt efter rekonstruktionsbehandlings indledning og før stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget, eller som fratræder i forbindelse med stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget. For personer, der fratræder under rekonstruktionsbehandlings indledning eller i forbindelse med stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget, vil det afgørende for, om ledelsesmedlemmet omfattes af reglerne, være, om ledelsesmedlemmet er fratrådt som ledelsesmedlem senest 2 uger efter stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget.

For ledelsesmedlemmer, der er registeret i Erhvervsstyrelsens it-system, vil dette indebære, at de skal være registreret som fratrådt i Erhvervsstyrelsens it-system senest 2 uger efter stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget. For ledelsesmedlemmer, der ikke er registeret i Erhvervsstyrelsens it-system – f.eks. en bagmand i en stråmandskonstruktion, eller en person, hvis ledelsesmæssige rolle på grund af erhvervsvirksomhedens form ikke har været undergivet registrering i Erhvervsstyrelsens it-system – vil det være afgørende, at personen rent faktisk er ophørt med at deltage i ledelsen af erhvervsvirksomheden (eller med at drive erhvervsvirksomhed) senest 2 uger efter tidspunktet for stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget.

Det foreslås med *stk. 2*, at rekonstruktøren senest 4 uger efter stadfæstelsen af det i *stk. 1* nævnte rekonstruktionsforslag skal meddele skifteretten, hvis der vil blive indledt en konkurskarantænesag mod personer omfattet af *stk. 1*.

Bestemmelsen skal ses i lyset af, at bestemmelsen i konkurslovens § 125, stk. 3, ikke finder anvendelse under en rekonstruktionsbehandling, hvorfor rekonstruktøren ikke skal udarbejde en begrundet meddelelse (jf. hertil lovforslagets § 1, nr. 4), men alene redegøre for oplysninger om eventuelle forhold, der vil kunne begrunde konkurskarantæne, jf. konkurslovens § 13 b, stk. 1, nr. 3, litra e, der ikke foreslås ændret. Det vil dog i modsætning til bestemmelsen i konkurslovens § 125, stk. 3, ikke være et krav, at rekonstruktøren skal meddele skifteretten, at der ikke vil blive indledt en konkurskarantæne mod tidligere ledelsesmedlemmer. Det vil alene være, hvis rekonstruktøren finder, at der skal indledes en konkurskarantænesag mod nogen, at rekonstruktøren skal meddele dette til skifteretten.

Bestemmelsen vil medføre, at det vil være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, at rekonstruktøren meddeler dette til skifteretten. Meddelelsen til skifteretten har alene formel karakter og skal alene indeholde oplysninger om, at der vil blive indledt en karantænesag mod en person. Meddelelsen har betydning for beregningen af fristen for indgivelsen af stævningen efter den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 161, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 9), der foreslås at finde tilsvarende anvendelse.

Beføjelsen til at meddele skifteretten, at der vil blive indledt en konkurskarantænesag, tilkommer rekon-

struktøren personligt. Fordringshaverne kan ikke træffe afgørelse eller give rekonstruktøren pålæg herom, heller ikke på mødet om afstemningen af rekonstruktionsforslaget. Skifteretten kan heller ikke give rekonstruktøren pålæg om at meddele, at der vil blive indledt en konkurskarantænesag.

En overskridelse af fristen på 4 uger vil ikke have præklusiv virkning i forhold til rekonstruktørens mulighed for at meddele skifteretten, at der vil blive indledt en karantænesag, men vil i mangel af lovligt forfald være udtryk for pligtforsømmelse fra rekonstruktørens side. En sådan pligtforsømmelse vil kunne tages i betragtning ved rekonstruktørens salær og ved skifterettens beslutning om udpegning af rekonstruktøren i fremtidige sager.

Det foreslås med *stk. 3, 1. pkt.*, at §§ 158-169 finder tilsvarende anvendelse.

Det er med den foreslåede henvisning til §§ 158-169 tilsigtet, at der vil skulle gælde det samme i relation til konkurskarantænesager, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, som gælder i relation til konkurskarantænesager, der behandles i tilknytning til en konkurs. Hvor kurator er tillagt beføjelser efter bestemmelserne i konkurslovens §§ 158-169, vil disse herefter tilkomme rekonstruktøren.

Bestemmelserne i §§ 158-159, der vil finde tilsvarende anvendelse i en konkurskarantænesag, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, angår karantæneperiodens længde og retsvirkningerne af en pålagt konkurskarantæne. Om bestemmelserne henvises videre til lovforslagets § 1, nr. 6 og 7, nedenfor.

Den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 160, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 8), der vil finde tilsvarende anvendelse i relation til en konkurskarantænesag, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, angår kompetencen til at anlægge en konkurskarantænesag og den dertilhørende procesbeføjelse.

Den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 160, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 8), der vil finde tilsvarende anvendelse i relation til en konkurskarantænesag, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, omhandler behandling af sager om en persons deltagelse i nærtstående erhvervsvirksomheder i forbindelse med hinanden. Den tilsvarende anvendelse af bestemmelsen i forhold til sager om konkurskarantæne, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, vil bl.a. indebære, at det vil være obligatorisk at behandle en sag om konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling i forbindelse med en eller flere sager om konkurskarantæne, der behandles i tilknytning til en konkursbehandling, hvis hhv. den rekonstruerede erhvervsvirksomhed og den konkursramte erhvervsvirksomhed er nærtstående. Det samme vil tilsvarende gælde, hvor der er tale om flere sager om konkurskarantæne i relation til rekonstruktionsbehandling af flere forskellige nærtstående erhvervsvirksomheder. Hvor der f.eks. behandles én sag om konkurskarantæne i tilknytning til et konkursbo ved skifteret A, og én sag om konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling ved skifteret B, vil sagerne skulle behandles ved samme skifteret i forbindelse med hinanden, hvis den erhvervsvirksomhed, der er under konkursbehandling, og den erhvervsvirksomhed, hvor der er stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om en tvangsakkord, er nærtstående. Sagerne vil, som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede § 160, stk. 2, skulle behandles ved den skifteret, hvor den første sag om konkurskarantæne er anlagt.

Den foreslåede § 160, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 8), der vil finde tilsvarende anvendelse i relation til en konkurskarantænesag, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, omhandler sammenlægning af sager om konkurskarantænesager, hvor der er tale om nærtstående erhvervsvirksomheder, og erhvervsvirksomhederne på det tidspunkt, hvor den, der begæres pålagt konkurskarantæne, deltog i ledelsen, måtte anses for én økonomisk og driftsmæssigt forbunden enhed. Den tilsvarende anvendelse af bestemmelsen i forhold til sager om konkurskarantæne, der behandles i tilknytning til en

rekonstruktionsbehandling, vil indebære, at der på begæring fra rekonstruktøren, kurator, eller den, der begæres pålagt konkurskarantæne, kan ske sammenlægning af flere sager om konkurskarantæne til én sag, såfremt karantænesagerne behandles i forbindelse med hinanden efter den foreslåede § 160, stk. 2, og erhvervsvirksomhederne må anses som én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed. Hvor der sker sammenlægning af flere sager til én sag, og hvor skifteretten, jf. den foreslåede bestemmelse i § 160, stk. 3, 2. pkt., vil skulle træffe beslutning om, hvilken kurator der herefter skal behandle sagen, vil den tilsvarende anvendelse af bestemmelsen i relation til konkurskarantænesager, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, indebære, at skifteretten vil kunne træffe bestemmelse om, at den sammenlagte sag skal behandles af rekonstruktøren. Om bestemmelsen i den foreslåede § 160, stk. 3, henvises til lovforslagets § 1, nr. 8.

Anvendelsen af den foreslåede § 160, stk. 4 (lovforslagets § 1, nr. 8), vil indebære, at en sag mod en person om pålæg af konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling ikke vil kunne sammenlægges med sager om pålæg af konkurskarantæne mod andre personer. Om bestemmelsen i den foreslåede § 160, stk. 4, henvises til lovforslagets § 1, nr. 8.

Anvendelsen af den foreslåede § 160, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 8), der er en videreførelse af den gældende bestemmelse i § 160, stk. 2, vil indebære, at en sag om konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling vil skulle behandles efter reglerne i konkurslovens kapitel 20, samt at konkurslovens § 243 vil finde tilsvarende anvendelse.

Den foreslåede § 161 (lovforslagets § 1, nr. 9), der vil finde tilsvarende anvendelse i relation til en konkurskarantænesag, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, angår indleveringen af stævningen til skifteretten.

Det foreslås i denne sammenhæng i konkurslovens § 14 f, stk. 3, 2. pkt., at ved anvendelsen af § 161, stk. 1, træder rekonstruktørens meddelelse efter den foreslåede stk. 2 i stedet for kurators meddelelse efter § 125, stk. 3.

Anvendelsen af den foreslåede § 161 og den foreslåede bestemmelse i § 14 f, stk. 3, 2. pkt., vil indebære, at rekonstruktøren senest 4 uger efter skifterettens modtagelse af rekonstruktørens meddelelse efter det foreslåede stk. 2 skal indlevere en stævning til skifteretten. Skifteretten vil efter begæring fra rekonstruktøren kunne forlænge fristen, hvis det er velbegrundet. Om beregningen af fristen for indleveringen af stævningen og kravene til indholdet af stævningen henvises til den foreslåede § 161 nedenfor (lovforslagets § 1, nr. 9).

Bestemmelsen i konkurslovens § 162, der vil finde tilsvarende anvendelse i relation til en konkurskarantæne, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, omhandler den videre behandling af en sag om konkurskarantæne efter forkyndelse af stævningen for den, der begæres pålagt konkurskarantæne.

Anvendelsen af § 162, stk. 1, vil indebære, at den, der begæres pålagt konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, inden en af skifteretten fastsat frist kan indlevere et svarskrift til skifteretten og/eller anmode om mundtlig behandling. Fristen bør – ligesom det er tilfældet efter den gældende bestemmelse i § 162, stk. 1, der ikke foreslås ændret – normalt ikke fastsættes til mere end fire uger, men vil efter anmodning fra den, der begæres pålagt konkurskarantæne, kunne forlænges, hvis dette findes velbegrundet.

En overskridelse af fristen i § 162, stk. 1, vil indebære, at skifteretten – ligesom det er tilfældet efter den gældende bestemmelse – vil kunne træffe afgørelse på det foreliggende grundlag. Skifteretten vil dog kunne tage hensyn til et svarskrift, der indleveres for sent, da en overskridelse af fristen ikke har præklusiv virkning, men skifteretten har ikke pligt til at tage hensyn til et for sent indleveret svar.

skrift. Skifteretten kan ligeledes tage hensyn til en anmodning om mundtlig forhandling, som fremsættes for sent, men i modsætning til, hvad der gælder ved en rettidig anmodning om mundtlig forhandling, vil den pågældende ikke have krav herpå.

Anvendelsen af den foreslåede § 162, stk. 2, der svarer til den gældende bestemmelse i konkurslovens § 162, stk. 3, der ikke foreslås ændret, men alene rykket til § 162, stk. 2, som følge af den foreslåede ophævelse af § 162, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 10), vil indebære, at skifteretten kan bestemme, at der skal udveksles yderligere processkrifter til brug for behandlingen af sagen, og skifteretten bør i sådanne tilfælde fastsætte en frist, der i almindelighed bør være 2-3 uger.

Ligesom det er tilfældet efter den gældende bestemmelse i § 162, stk. 3, der som nævnt ikke foreslås ændret, men alene rykket, bør skifteretten i et tilfælde, hvor der ikke skal være mundtlig behandling, give parterne mulighed for at indlevere en replik og duplik, medmindre det ud fra indholdet af kurators stævning og svarskriftet er overflødigt. Yderligere skriftveksling vil kræve en særlig begrundelse. Hvis der skal være mundtlig behandling, bør skifteretten kun give parterne mulighed for indlevering af replik og duplik, hvis særlige grunde taler for det.

Anvendelsen af § 162, stk. 3, der svarer til den gældende bestemmelse i konkurslovens § 162, stk. 4, som ikke foreslås ændret, men alene rykket til § 162, stk. 3, som følge af den foreslåede ophævelse af § 162, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 10), vil indebære, at skifteretten skal indkalde parterne til mundtlig forhandling, hvis den, der begæres pålagt konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, har anmodet herom efter § 162, stk. 1, nr. 2, eller skifteretten i øvrigt finder det hensigtsmæssigt.

Anvendelsen af § 162, stk. 4, der svarer til den gældende bestemmelse i § 162, stk. 5, som ikke foreslås ændret, men alene rykket, som følge af den foreslåede ophævelse af § 162, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 10), vil indebære, at skifteretten efter anmodning fra rekonstruktøren kan indkalde den, der begæres pålagt konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, til personligt møde for at besvare spørgsmål sigtende til sagens oplysning. Rekonstruktøren skal i anmodningen – ligesom det er tilfældet efter den gældende bestemmelse i § 162, stk. 5 – angive temaet for de spørgsmål, der ønskes besvaret, og skifteretten bør som udgangspunkt imødekomme rekonstruktørens anmodning, medmindre rekonstruktøren har let adgang til at få oplysningerne ad anden vej.

Hvis den, der begæres pålagt konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, udebliver eller undlader at besvare spørgsmål, eller svarene er uklare eller ufuldstændige, vil det kunne tillægges processuel skadevirkning, jf. den foreslåede § 162, stk. 5, der svarer til bestemmelsen i den gældende § 162, stk. 6, som ikke foreslås ændret, men alene rykket, som følge af den foreslåede ophævelse af § 162, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 10). Manglende møde eller undladelse af at besvare spørgsmål kan derimod ikke – ligesom det er tilfældet efter den gældende bestemmelse i § 162, stk. 5 – imødegås ved anvendelsen af tvangsmidler.

Anvendelsen af § 162, stk. 5, 1. pkt., der svarer til den gældende bestemmelse i § 162, stk. 6, 1. pkt., vil indebære, at hvis den, der begæres pålagt konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, undlader at udtale sig om rekonstruktørens erklæringer om sagens faktiske omstændigheder, kan skifteretten ved bevisbedømmelsen tillægge dette virkning til skade for den pågældende (processuel skadevirkning).

Anvendelsen af § 162, stk. 5, 2. pkt., der svarer til den gældende bestemmelse i § 162, stk. 6, 2. pkt., vil indebære, at den samme mulighed for fakultativ processuel skadevirkning vil gælde, hvis den, der begæres pålagt konkurskarantæne i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, udebliver efter at være indkaldt til personligt møde eller undlader at besvare spørgsmål, eller svarene er uklare.

Bestemmelsen i den foreslåede § 163 (lovforslagets § 1, nr. 11), der vil finde tilsvarende anvendelse i relation til en konkurskarantæne, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, angår advokatbeskikkelse for den, der begæres pålagt konkurskarantæne. Om den foreslåede bestemmelse i § 163 henvises til lovforslagets § 1, nr. 11.

Bestemmelsen i konkurslovens § 164, der vil finde tilsvarende anvendelse i relation til en konkurskarantæne, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, angår skifterettens afgørelse om, hvorvidt konkurskarantæne skal pålægges, herunder reglerne for forkyndelse, kære, opsættende virkning og berosættelse.

Anvendelsen af § 164, stk. 1, der ikke foreslås ændret, vil indebære, at skifterettens afgørelse i en konkurskarantænesag, der er pålagt i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, vil skulle træffes ved kendelse.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 164, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 12), der vil finde tilsvarende anvendelse i relation til en konkurskarantæne, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, vil indebære, at der ikke skal ske forkyndelse af kendelsen. Om den foreslåede bestemmelse i § 164, stk. 2, henvises til lovforslagets § 1, nr. 12.

Anvendelsen af den foreslåede § 164, stk. 3, der svarer til den gældende bestemmelse i konkurslovens § 164, stk. 2, der ikke foreslås ændret, men alene rykket til § 164, stk. 3, som følge af den foreslåede bestemmelse i § 164, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 12), vil indebære, at kære af en kendelse om konkurskarantæne, der pålægges i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, vil have opsættende virkning.

Anvendelsen af den foreslåede bestemmelse i § 164, stk. 4, der svarer til den gældende bestemmelse i konkurslovens § 164, stk. 3, der ikke foreslås ændret, men alene rykket til § 164, stk. 4, som følge af den foreslåede bestemmelse i § 164, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 12), vil indebære, at kære af Sø- og Handelsrettens kendelse om konkurskarantæne, der pålægges i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling – ligesom det er tilfældet i dag – vil skulle ske til Østre Landsret.

Den foreslåede bestemmelse i § 164, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 13), der vil finde tilsvarende anvendelse i relation til en konkurskarantænesag, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, angår berosættelse af konkurskarantænenes virkning i de tilfælde, hvor der, efter at karantænen er pålagt ved en endelig afgørelse, og hvor den dermed har været i kraft i en periode, meddeles tilladelse til prøvelse i 3. instans, tilladelse til kære efter kærefristens udløb eller tilladelse til ekstraordinær genoptagelse eller kære. Om den foreslåede bestemmelse i § 164, stk. 5, henvises til lovforslagets § 1, nr. 13, nedenfor.

Den foreslåede bestemmelse i § 164 a (lovforslagets § 1, nr. 14), der tillige vil finde anvendelse i relation til en konkurskarantænesag, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, angår muligheden for at indgå et forlig om nedsættelsen af karantæneperiodens længde. Ved anvendelsen af bestemmelsen vil rekonstruktøren træde i kurators sted. Om den foreslåede bestemmelse i § 164 a henvises til lovforslagets § 1, nr. 14, nedenfor.

Bestemmelserne i konkurslovens §§ 165-166, der vil finde tilsvarende anvendelse i en konkurskarantænesag, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, angår sagsomkostninger og fastsættelsen af vederlaget for kurator. Ved anvendelsen af bestemmelserne i relation til rekonstruktionsbehandling vil rekonstruktøren træde i stedet for kurator. Om den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 166, 2. pkt., henvises til lovforslagets § 1, nr. 15, nedenfor.

Bestemmelserne i §§ 167 og 168, der vil finde tilsvarende anvendelse i en konkurskarantænesag, der

behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, og som ikke foreslås ændret, angår hæftelse for gæld ved overtrædelsen af konkurskarantæne.

Endelig vil bestemmelsen i § 169, der vil finde tilsvarende anvendelse i en konkurskarantænesag, der behandles i tilknytning til en rekonstruktionsbehandling, og som omhandler registrering af konkurskarantæner, indebære, at en konkurskarantæne, der pålægges efter den foreslåede bestemmelse i § 14 f, vil skulle registreres i konkurskarantænerregisteret.

Til nr. 4

Det foreslås i konkurslovens § 125, *stk. 3, 1. og 2. pkt.*, at ændre »indstilling« til: »meddelelse«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget om at nyaffatte bestemmelsen i konkurslovens § 160, *stk. 1* (lovforslagets § 1, nr. 8), som vil indebære, at skifteretten ikke længere vil skulle træffe beslutning om indledningen af en sag om konkurskarantæne på baggrund af kurators begrundede indstilling.

Ændringen vil indebære, at kurator fremover vil skulle udarbejde en begrundet meddelelse om konkurskarantæne til brug for redegørelsen efter § 125. Der er udover denne ændring ikke tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen.

Kurator vil således fortsat i alle konkursboer skulle undersøge, om der kan være grundlag for at indlede en konkurskarantænesag mod nogen og medtage dette i redegørelsen efter konkurslovens § 125, *stk. 2*, som ikke foreslås ændret. Dette vil både gælde i de tilfælde, hvor kurator finder, at der bør rejses en sag om konkurskarantæne, og når kurator finder, at der ikke skal indledes en sag om konkurskarantæne. Kurators undersøgelse vil fortsat skulle omfatte spørgsmålet om, hvorvidt der er foretaget ledelsesmæssige dispositioner, som vil kunne udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse, jf. den foreslåede § 157 (lovforslagets § 1, nr. 5).

Ligesom det er tilfældet efter den gældende § 125, *stk. 3*, vil det afhænge af forholdene i det enkelte konkursbo, hvor omfattende undersøgelser kurator bør foretage. Hvis der ikke er noget, der tyder på, at konkurskarantæne kan komme på tale, vil yderligere undersøgelse kunne være uforholdsmæssig. I andre tilfælde vil en nærmere undersøgelse kunne være nødvendig, og i nogle tilfælde vil der kunne være behov for mere omfattende undersøgelser.

Hvis kurator ikke har været i stand til at afgive en endelig begrundet meddelelse, vil kurator efter *stk. 3* snarest muligt skulle afgive en særskilt meddelelse om spørgsmålet om, hvorvidt der skal indledes en konkurskarantænesag mod nogen. Bortset fra tilfælde, hvor den, der er spørgsmål om at begære pålagt konkurskarantæne, i væsentlig grad har modarbejdet kurators undersøgelser, vil kurators endelige meddelelse – ligesom det er tilfældet i dag – i givet fald skulle foreligge senest samtidig med den første halvårsredegørelse efter konkurslovens § 125, *stk. 4*.

Hvis der på et tidligt tidspunkt foreligger tilstrækkelige oplysninger til, at kurator kan afgive meddelelse om at rejse sag om at pålægge konkurskarantæne, bør kurator straks afgive en sådan meddelelse uden at afvente den samlede redegørelse efter konkurslovens § 125, *stk. 2*. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en fordringshaver umiddelbart efter konkursens indtræden kan give kurator oplysninger, der giver grundlag for at rejse sag om at pålægge konkurskarantæne.

Kurators undersøgelser med hensyn til, om der bør rejses sag om konkurskarantæne, vil indgå i kurators almindelige pligter som kurator, og vederlaget til kurator for dette arbejde vil også indgå i kurators samlede vederlag, der dækkes af boets midler, en eventuel sikkerhedsstillelse efter konkurslovens § 27, *stk. 1, 3 eller 4*, eller § 143, *2. pkt.*, og en eventuel indeståelse fra statskassen efter konkurslovens § 27,

stk. 2, eller i forbindelse med, at skifteretten af egen drift har afsagt konkursdekret vedrørende et selskab, der er under tvangsopløsning.

Det følger af konkurslovens § 125, stk. 2, 3. pkt., at kurator skal sende skifteretten og fordringshaverne en redegørelse for, hvilke opgaver kurator har varetaget med oplysninger om den tid, der er medgået til udførelsen af de enkelte opgaver. Dette gælder også opgaven med at undersøge, om der bør rejses sag om konkurskarantæne, der indgår som et integreret led i – og bygger på – de undersøgelser, som kurator i forvejen har pligt til at foretage.

Kurators eventuelle overskridelse af 4-månedersfristen i konkurslovens § 125, stk. 2, vil ligesom i dag ikke have præklusiv virkning i forhold til muligheden for at rejse sag om pålæg af konkurskarantæne, men hvis kurators redegørelse indgives efter 4-månedersfristens udløb – eller hvis kurators redegørelse ikke indeholder en meddelelse (heller ikke en foreløbig meddelelse) om spørgsmålet om konkurskarantæne – vil der som det klare udgangspunkt være tale om en pligtforsømmelse fra kurators side. En sådan pligtforsømmelse vil kunne tages i betragtning ved fastsættelsen af kurators vederlag og ved skifterettens beslutning om udpegning af kurator i fremtidige sager.

Til nr. 5

Det følger af konkurslovens § 157, stk. 1, at konkurskarantæne efter kurators begæring kan pålægges den, der senere end 1 år før fristdagen har deltaget i ledelsen af skyldnerens virksomhed, hvis det må antages at den pågældende på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

Det følger af bestemmelsens stk. 2, at der ved afgørelsen skal lægges vægt på, om det under hensyn til den pågældendes handlemåde og omstændighederne i øvrigt er rimeligt at pålægge konkurskarantæne.

Endelig følger det af bestemmelsens stk. 3, at konkurskarantæne ikke kan pålægges den, der allerede er pålagt konkurskarantæne i anledning af den pågældende deltagelse i ledelsen af en koncernforbundet virksomhed.

Det foreslås at nyaffatte § 157.

Det foreslås med *stk. 1, 1. pkt.*, at konkurskarantæne kan pålægges den, der senere end 1 år før fristdagen har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed, hvis den pågældende i denne periode har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse eller har undladt at rette op på en groft uforsvarlig forretningsførelse, der er udvist tidligere end 1 år før fristdagen.

Den foreslåede bestemmelse, der er en delvis videreførelse af den gældende bestemmelse i konkurslovens § 157, stk. 1, 1. pkt., med visse justeringer, indeholder de betingelser, som skal være opfyldt, førend konkurskarantæne kan pålægges.

Det vil for det første være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne, at den, der begæres pålagt konkurskarantæne, har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed.

Begrebet »deltaget i ledelsen« er en videreførelse af gældende ret efter konkurslovens § 157, stk. 1, 1. pkt., idet der ikke er tilsigtet en ændring heraf.

En person vil således som det første skulle anses for at have deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed, hvis den pågældende har været registreret i Erhvervsstyrelsens it-system som direktør, bestyrelsesmedlem eller medlem af tilsynsråd. Dette gælder, uanset om den pågældende faktisk har varetaget hvervet som direktør, bestyrelses- eller tilsynsrådsmedlem i den relevante periode, eller om den

pågældende f.eks. har været passiv i udøvelsen af sit hverv eller været ”stråmand”, således at ledelsen reelt er blevet udøvet af en anden person.

Det er dog en forudsætning for, at ledelsesmedlemmet omfattes af konkurskarantæner reglerne, at den pågældende har accepteret hvervet (registreringen) som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, eller at den pågældende i det mindste har været bekendt med registreringen og ikke gjort indsigelser herimod. Hvor en persons identitetsoplysninger er blevet misbrugt i forbindelse med registreringen som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, vil den pågældende ikke kunne anses for at have accepteret hvervet, idet det dog vil være op til den pågældende selv at føre bevis for, at der foreligger misbrug. Det vil i den forbindelse efter omstændighederne kunne indgå i bevisbedømmelsen, hvis en person under en konkurskarantænesag ikke fremkommer med relevante oplysninger, som kan understøtte den pågældendes forklaring om, at den pågældende – uagtet at andre oplysninger indikerer det modsatte – ikke har accepteret hvervet (registreringen) som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, herunder som følge af misbrug af identitetsoplysninger. Ved vurderingen af, om den pågældende må anses for at have accepteret hvervet eller ej, vil bl.a. kunne henses til, om personen har taget effektive skridt i retningen af at lade sig afregistrere som ledelsesmedlem, herunder kontaktet Erhvervsstyrelsen og indsendt de relevante erklæringer mv. til styrelsen, idet det vil bero på en konkret vurdering af den enkelte situation. Det vil i denne forbindelse ikke være tilstrækkeligt for, at en person må anses for ikke at have accepteret hvervet, at personen har rettet henvendelse til den, der har forestået registreringen og gjort opmærksom på forholdet.

En person, der reelt er fratrådt som direktør, bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem mere end 1 år før fristdagen, men først senere end 1 år før denne dato afregistreres i Erhvervsstyrelsens it-system, vil ligeledes skulle anses for at have deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed, hvis den pågældende må anses for at have accepteret at forblive registreret som ledelsesmedlem, eller hvis den pågældende i det mindste var bekendt med registreringen og ikke har gjort indsigelser herimod. Det vil være den person, der påberåber sig, at personen reelt er fratrådt og ikke har accepteret at forblive registreret, der har bevisbyrden for dette, herunder at der er taget de fornødne effektive skridt til at sikre en eventuel afregistrering.

En person, der alene er registreret som suppleant til bestyrelsen eller tilsynsrådet, vil ikke i kraft af selve hvervet og registreringen som suppleant være omfattet af konkurskarantæner reglerne, men personen vil dog kunne blive omfattet heraf, hvis vedkommende i den relevante periode (dvs. senere end 1 år før fristdagen eller i givet fald dagen for beslutningen om tvangsopløsning) faktisk har udøvet hvervet som bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem, fordi det faste bestyrelsesmedlem eller tilsynsrådsmedlem har haft forfald.

Efter selskabslovens § 112, stk. 2, kan et enkeltmandsfirma eller et interessentskab være direktør i et rederiselskab. Hvis dette er tilfældet, vil indehaveren af enkeltmandsfirmaet henholdsvis interessenterne i givet fald være at anse som at have deltaget i ledelsen af det pågældende rederiselskab.

Deltagelse i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed omfatter endvidere den, der faktisk har udøvet en direktørs eller tilsynsmedlems beføjelser i virksomheden. Dette vil for det første omfatte en person, der har udøvet sådanne beføjelser, men hvis ledelsesmæssige rolle på grund af erhvervsvirksomhedens form ikke er undergivet registrering i Erhvervsstyrelsens it-system. Dette vil bl.a. omfatte ledere af enkeltmandsvirksomheder, interessentskaber og kommanditselskaber, medmindre samtlige interessenter henholdsvis komplementarer er kapitalselskaber, ligesom ledelsen i frivillige foreninger, ikke-erhvervsdrivende foreninger og fonde vil være omfattet af konkurskarantæner reglerne, i det omfang foreningen og fonden mv. er omfattet af erhvervsvirksomhedsbegrebet, jf. herom nedenfor.

Endvidere vil tilfælde, hvor en erhvervsvirksomheds ledelse er registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, men hvor registreringer helt eller delvist ikke svarer til de faktiske forhold være omfattet af konkurskarantænerreglerne. I sådanne tilfælde vil både den, der er registreret som ledelsesmedlem uden at udøve ledelsesmedlemmets beføjelser, og den, der uden at være registreret som ledelsesmedlem har udøvet ledelsesmedlemmets beføjelser, være omfattet af karantænerreglerne. Både en reel stråmand og en dertilhørende bagmand eller et passivt ledelsesmedlem vil således være omfattet af konkurskarantænerreglerne. En form for stråmandskonstruktioner kan i denne sammenhæng bl.a. forekomme i visse koncernforhold, hvor moderselskabet reelt også udøver den daglige ledelse i et eller flere datterselskaber, men hvor der er registreret en anden ledelse i datterselskabet, som formelt disponerer. Konkurskarantæne for ledelsen i moderselskabet kan i sådanne tilfælde komme på tale, hvis et eller flere af datterselskaberne går konkurs, selv om moderselskabet ikke går konkurs.

En ejers blotte udøvelse af ejerbeføjelser f.eks. på en selskabsgeneralforsamling (herunder et moderselskabs ledelsesudøvelse af ejerbeføjelser på et datterselskabs vegne) anses derimod ikke som deltagelse i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

Med nyaffattelsen af stk. 1, 1. pkt., foreslås begrebet »virksomhed« ændret til »erhvervsvirksomhed«.

Der er med ændringen af begrebet tilsigtet en ændring af den gældende retstilstand, der bl.a. følger af Højesterets kendelse af 27. juni 2021 (gengivet i U 2021.1301 H), hvorefter det afgørende for, om en virksomhed omfattes af virksomhedsbegrebet i konkurslovens § 157, stk. 1, er, om virksomheden har udøvet aktiviteter, der som udgangspunkt har til formål at opnå en økonomisk vinding. Det er med ændringen endvidere tilsigtet, at der opnås en vis kongruens mellem erhvervsvirksomhedsbegrebet i den foreslåede § 157, stk. 1, 1. pkt., og erhvervsvirksomhedsbegrebet i § 159, 1. pkt., der ikke foreslås ændret. Ændringen vil således indebære, at erhvervsvirksomhedsbegrebet i § 157, stk. 1, 1. pkt., udvides til som minimum også at omfatte de erhvervsvirksomheder, der er omfattet af erhvervsvirksomhedsbegrebet i § 159, 1. pkt.

Begrebet »erhvervsvirksomhed« i den foreslåede bestemmelse vil omfatte alle juridiske enheder, der udøver aktiviteter af erhvervs- eller forretningsmæssig karakter. Det vil herefter ikke være afgørende for, om en juridisk enhed omfattes af erhvervsvirksomhedsbegrebet i bestemmelsens forstand, hvilken form den juridiske enhed antager, ligesom det ikke vil være eneafgørende, med hvilket formål aktiviteterne i enheden udøves, herunder om de udøves med det formål at opnå en økonomisk gevinst.

Uanset deres faktiske virksomhed eller mangel på samme vil juridiske enheder, der i almindelighed karakteriseres som erhvervsdrivende, være omfattet af erhvervsvirksomhedsbegrebet i bestemmelsen. Således vil aktieselskaber, anpartsselskaber, andelsselskaber, interessentskaber, kommanditselskaber og erhvervsdrivende fonde være at anse som erhvervsvirksomheder i bestemmelsens forstand. Det samme vil gælde enkeltmandsvirksomheder, herunder hvor en person har drevet en personligt ejet enkeltmandsvirksomhed, og personen erklæres personligt konkurs. Deltagelse i ledelsen af sådanne juridiske enheder vil således altid være omfattet af konkurskarantænerreglerne.

Hvor formålet med en given virksomhed ikke er at opnå en økonomisk gevinst eller et overskud, og hvor der ikke er tale om en af de ovennævnte typer af juridiske enheder eller andre enheder, som i almindelighed karakteriseres som erhvervsdrivende, vil det afgørende for, om den juridiske enhed omfattes af bestemmelsen, være, om der i den pågældende enhed udøves aktiviteter af erhvervs- eller forretningsmæssig karakter, og om de disse aktiviteter har et i økonomisk henseende væsentligt omfang. En juridisk enhed, hvis formål alene er at varetage et ideelt ikke-erhvervsmæssigt formål, vil herefter være omfattet af erhvervsvirksomhedsbegrebet, hvis der i enheden udøves forretnings- eller erhvervsmæssige

aktiviteter i et i økonomisk henseende væsentligt omfang. Dette kan f.eks. omfatte ideelle og frivillige foreninger samt ikke-erhvervsdrivende fonde, andelsboligforeninger, ejerforeninger mv.

Ved vurderingen af, om en juridisk enhed udøver forretnings- eller erhvervsmæssige aktiviteter, vil der skulle henses til, hvad der i almindelighed forstås ved sådanne aktiviteter.

Opkrævning af medlemskontingent i ideelle foreninger mv. vil ikke være at anse som erhvervs- eller forretningsmæssig aktivitet. Det samme vil gælde betaling for deltagelse i foreningens aktiviteter, herunder betaling for deltagelse i træning samt betaling for deltagelse i foreningens arrangementer, der alene afholdes for foreningens medlemmer. Derimod vil f.eks. en idrætsforenings drift af en kiosk i en sportshal, salg af merchandise eller udlejning af faciliteter til andre end foreningens medlemmer være at anse for en erhvervs- eller forretningsmæssig aktivitet, og idrætsforeningen vil herefter blive omfattet af erhvervsvirksomhedsbegrebet, hvis aktiviteten har et i et økonomisk omfang væsentligt omfang.

Sponsorater, legater og tilskud, som en ideel forening mv. modtager, vil som udgangspunkt ikke være at anse for en del af den erhvervs- eller forretningsmæssige aktivitet i foreningen, hvis sponsoratet, legatet eller tilskuddet alene relaterer sig til foreningens ideelle aktiviteter. Særligt i forhold til sponsorater vil dette også være tilfældet, selv om foreningen leverer en modydelse i form af reklame eller lignende, som i andre sammenhænge vil være at betegne som en erhvervsmæssig aktivitet. Hvis en idrætsforening således f.eks. modtager et tilskud eller et sponsorat til f.eks. køb af udstyr til brug for foreningens ideelle virke, vil dette ikke være at anse som en erhvervs- eller forretningsmæssig aktivitet, uanset at sponsoratet er betinget af, at der i foreningen, på dennes hjemmeside eller på det indkøbte udstyr mv. reklameres for sponsorens virksomhed. Hvis et tilskud eller sponsorat derimod modtages til brug for aktiviteter eller løsøre, der anvendes i relation til foreningens erhvervsmæssige aktivitet – f.eks. drift af en kiosk eller et cafeteria – vil tilskuddet eller sponsoratet skulle anses som en del af foreningens erhvervs- eller forretningsmæssig aktivitet.

Opkrævning af boligafgift i andelsboligforeninger eller ejerafgifter i en ejerforening vil heller ikke være at anse for erhvervs- eller forretningsmæssig aktivitet, hvorimod f.eks. udlejning af ledige beboelseslejemål til andre end andelsboligforeningens ejere samt udlejning af erhvervslejemål i en andelsbolig-, bolig- eller ejerforening vil være at anse for erhvervs- eller forretningsmæssig aktivitet.

En erhvervs- eller forretningsmæssig aktivitet vil skulle anses for at have et i et økonomisk henseende væsentligt omfang, hvis den juridiske enhed har en årlig bruttoomsætning på 250.000 kr. eller mere i forbindelse med udøvelsen af sådanne aktiviteter.

Det foreslås i denne sammenhæng i stk. 1, 3. pkt., at konkurskarantænerreglerne ikke vil finde anvendelse på fonde eller foreninger, der alene udøver erhvervsvirksomhed af begrænset omfang. Dette vil indebære, at hvor en forening eller ikke-erhvervsdrivende fond har en årlig bruttoomsætning på under 250.000 kr. hidrørende fra de erhvervs- eller forretningsmæssige aktiviteter, vil konkurskarantænerreglerne ikke finde anvendelse på de personer, der har deltaget i ledelsen af sådanne enheder.

Det vil for det andet være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne, at det pågældende ledelsesmedlem har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed senere end 1 år før fristdagen.

Der er tale om en videreførelse af den gældende retstilstand i § 157, stk. 1, 1. pkt., hvorefter den relevante periode for, hvornår der skal være udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, vil være 1 år før fristdagen.

Det foreslås i denne sammenhæng i stk. 1, 2. pkt., at videreføre den gældende bestemmelse i § 157, stk. 1, 2. pkt., hvorefter fristen på 1 år, såfremt skyldneren var under tvangsopløsning, da konkursen indtrådte, skal regnes fra dagen for beslutningen om tvangsopløsningen. Ligesom efter den gældende

bestemmelse vil den foreslåede bestemmelse kun have selvstændig betydning i de tilfælde, hvor datoen for beslutningen om tvangsopløsning ikke er fristdagen efter konkurslovens § 1, stk. 1, nr. 3, dvs. hvor der ikke senest tre måneder efter denne dato begæres rekonstruktions- eller konkursbehandling.

Det vil for det tredje være en betingelse for at pålægge konkurskarantæne, at det ledelsesmedlem, der har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed senere end 1 år før fristdagen, har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse eller undladt at rette op på en groft uforsvarlig forretningsførelse, der er udvist senere end 1 år før fristdagen.

Der er tale om en delvis videreførelse af den gældende bestemmelse i § 157, stk. 1, idet det dog ikke længere vil være et krav for at pålægge konkurskarantæne, at den groft uforsvarlige forretningsførelse må antages at gøre den pågældende uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed. Den nyaffattede bestemmelse vil derfor indebære, at det afgørende for, om konkurskarantæne kan pålægges, vil være, om det pågældende ledelsesmedlem har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, idet en forretningsførelse, der kan karakteriseres som groft uforsvarlig, i almindelighed vil være udtryk for, at personen er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed.

Med groft uforsvarlig forretningsførelse forstås – ligesom efter den gældende bestemmelse i § 157, stk. 1, 1. pkt. – misbrugslignende forhold eller forhold af grov karakter i øvrigt, og konkurskarantæne bør dermed kun anvendes i tilfælde, der både i objektiv og subjektiv forstand kan betegnes som grove. Der skal ved vurderingen af, om en forretningsførelse anses for groft uforsvarlig, foretages en konkret helhedsvurdering af det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse i den tid, hvor den pågældende har deltaget i ledelsen.

Vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, vil skulle foretages i forhold til erhvervsvirksomhedens økonomiske forhold i bred forstand. Det drejer sig således navnlig om dispositioner med hensyn til erhvervsvirksomhedens kapitalgrundlag, lånoptagelse, bogføring, økonomistyring og regnskabsaflæggelse og om større økonomiske dispositioner med hensyn til erhvervsvirksomhedens drift eller udvikling.

I vurderingen af, om en forretningsførelse må anses for groft uforsvarlig, vil det navnlig skulle indgå, om konkursen har ført til betydelige tab for fordringshaverne, og om konkursen må antages at skyldes, at ledelsen har løbet uacceptable risici. Selv om det ligger i sagens natur, at en erhvervsvirksomhed, der er gået konkurs, ofte vil have medført et tab for den konkursramte erhvervsvirksomheds fordringshavere, og at det fortsat ikke vil være et krav, at der er årsagssammenhæng mellem den groft uforsvarlige forretningsførelse og konkursen, er det dog klart, at jo større tabet er, jo mere vil i så fald tale for, at forretningsførelsen har været groft uforsvarlig.

Selv om et stort tab kan tale med betydelig vægt for, at det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse har været groft uforsvarlig, behøver det dog ikke altid at være tilfældet, hvis f.eks. konkursen i væsentligt omfang kan henføres til ydre omstændigheder, som ikke kan tilskrives ledelsens forhold, f.eks. den almindelige konjunkturudvikling eller pludselige væsentlige ændringer i erhvervsvirksomhedens indtjeningsevne som følge af ny lovgivning, væsentligt ændret konkurrencesituation (f.eks. en ny konkurrent), væsentligt forøgede omkostninger (f.eks. stærkt stigende oliepriser) eller væsentlig ændret afsætningssituation (f.eks. tab af stor kunde). Også interne forhold hos erhvervsvirksomheden kan have medvirket til konkursen, uden at ledelsen nødvendigvis har handlet groft uforsvarligt, f.eks. at erhvervsvirksomheden mister en eller flere centrale medarbejdere (f.eks. til en konkurrent eller som følge af sygdom eller død). Der bør dog ikke udvises tilbageholdenhed med at anse en uforsvarlig forretningsførelse for groft uforsvarlig, hvor det må bero på tilfældigheder, at det er ydre omstændigheder eller interne forhold, der udløser konkursen.

Groft uforsvarlig forretningsførelse vil som udgangspunkt ikke foreligge i de tilfælde, der snarere må anses for forretningsmæssig udygtighed. Den udygtighed, der ikke i sig selv bør føre til pålæg af konkurskarantæne, er navnlig udygtighed med hensyn til tilrettelæggelsen af erhvervsvirksomhedens produktion og markedsføring, fastsættelse af priser og vilkår mv., og vil f.eks. kunne foreligge, hvor en erhvervsvirksomhed lider et stort tab som følge af en fejlkalkulering af et tilbud. Reglerne om konkurskarantæne er således ikke møntet på udygtige erhvervsdrivende, heller ikke når en person flere gange efter hinanden går konkurs med en erhvervsvirksomhed på grund af, hvad der kan betegnes som forretningsmæssig udygtighed.

Der skal ved vurderingen af, om der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse eller alene forretningsmæssig udygtighed, tages et særligt hensyn til iværksættere. Der skal således ved anvendelsen af konkurskarantæner reglerne tages hensyn til, at seriøse genstartere ikke bliver begrænset af reglerne om konkurskarantæne, herunder navnlig i tilfælde hvor konkursen skyldes manglende evne til at drive selvstændig erhvervsvirksomhed og ikke groft uforsvarlig forretningsførelse. Hvor en forretningsførelse må anses for groft uforsvarlig, vil det dog under alle omstændigheder skulle føre til pålæg af konkurskarantæne også i tilfælde, hvor der er tale om en iværksætter, således at personen begrænses i umiddelbart at videreføre en groft uforsvarlig forretningsførelse.

Den groft uforsvarlige forretningsførelse, der kan begrunde konkurskarantæne, vil skulle være udvist i perioden senere end 1 år før fristdagen, idet der dog foreslås en kodificering af retstilstanden efter Højesterets kendelser af henholdsvis 13. januar 2016 (gengivet i U 2016.1473 H) og af 11. januar 2018 (U 2018.1435 H), hvorefter en undladelse af at rette op på forhold, der er udvist tidligere end 1 år før fristdagen, vil skulle anses som groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne. Der vil herefter – ligesom det er tilfældet efter den gældende retstilstand – kunne henses til, om der forud for fristdagen er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, og om den person, der har deltaget i ledelsen af erhvervsvirksomheden senere end 1 år før fristdagen, har undladt at rette op herpå.

Det vil bero på en konkret vurdering, om ledelsesmedlemmet, der har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed senere end 1 år før fristdagen, kan siges at have rettet op på en groft uforsvarlig forretningsførelse, der er udvist tidligere end 1 år før fristdagen. Der vil i denne sammenhæng bl.a. kunne henses til, om ledelsesmedlemmet selv var en del af ledelsen, da der blev udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, eller om ledelsesmedlemmet først er tiltrådt efter den groft uforsvarlige forretningsførelse er blevet udvist, samt om ledelsesmedlemmet henset til den tid, den pågældende har deltaget i ledelsen, har haft mulighed for at rette op på forholdet, og i givet fald hvilke bestræbelser den pågældende har gjort i den henseende. Hvor der er tale om et nyt ledelsesmedlem, der tiltræder kort inden konkursen, vil den tid, som den pågældende har haft til rådighed til at rette på en groft uforsvarlig forretningsførelse kunne spille en væsentlig rolle ved vurderingen alt afhængig af den groft uforsvarlige forretningsførelse. Det bemærkes i denne sammenhæng, at hvor der er tale om et ledelsesmedlem, der indsættes som stråmand ganske kort tid før konkursen, vil den tid, som den pågældende har deltaget i ledelsen, ikke have betydning for, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse.

Hvor den groft uforsvarlige forretningsførelse har karakter af f.eks. manglende indberetning og afregning af moms og A-skat, eller hvor der er tale om en væsentlig tilsidesættelse af reglerne om bogføring eller lignende, vil det ikke være tilstrækkeligt for, at den pågældende ledelsesmedlem kan siges at have rettet op på en groft uforsvarlig forretningsførelse, at ledelsesmedlemmet begynder at opføre sig i overensstemmelse med, hvad der kræves efter reglerne. I sådanne tilfælde vil en genopretning, der kan udelukke, at der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, bestå i, at ledelsesmedlemmet sørger for, at f.eks. gamle indberetninger bliver foretaget mv., at gamle bogføringer bliver foretaget eller rettet, og evt. at ledelsesmedlemmet går i dialog med myndighederne herom. Hvor der er tale om et nyt ledelsesmedlem,

vil det bero på en konkret vurdering, om personen har haft mulighed for at rette op på den groft uforsvarlige forretningsførelse, herunder henset til tiden den pågældende har været en del af ledelsen, og om erhvervsvirksomheden er i besiddelse af oplysninger, der gør det muligt for den nye ledelse at rette op på de manglende indberetninger og afregninger.

Hvor den groft uforsvarlige forretningsførelse har karakter af en omstødelig disposition, f.eks. en ikke forretningsmæssigt begrundet disposition, der har medvirket til, at skyldnerens formue er blevet ikke uvæsentligt reduceret til skade for kreditorerne, vil ledelsesmedlemmet ikke have mulighed for at rette op på forretningsførelsen, hvorfor det pågældende ledelsesmedlem som udgangspunkt ej heller vil have udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, som kan begrunde konkurskarantæne. Det bemærkes i denne sammenhæng, at hvor den omstødelige disposition udspringer af en uforsvarlig forretningsførelse, der er udvist senere end 1 år før fristdagen, vil det kunne begrunde pålæg af konkurskarantæne, idet selve dispositionen og ikke blot undladelsen af at rette op herpå vil kunne anses som groft uforsvarlig forretningsførelse.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* opregner de typetilfælde, som i almindelighed skal anses for at udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse i konkurskarantænereglernes forstand, og som i sig selv vil kunne begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Der er ikke tale om en udtømmende opregning, idet der kan være forhold, som i almindelighed vil tale for, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, men som ikke i sig selv, efter omstændighederne, herunder i kombination med den øvrige forretningsførelses karakter og tabets størrelse, vil skulle anses for groft uforsvarlig.

Det vil i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder, om der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, men hvis én af de i den foreslåede *stk. 2* oplistede typetilfælde foreligger, vil dette i sig selv være tilstrækkeligt for at anse en disposition eller en adfærd for groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan føre til pålæg af konkurskarantæne.

Det foreslås med *stk. 2, nr. 1*, at hvor den pågældende i væsentlig grad har tilsidesat sine forpligtelser efter skatte-, told- eller afgiftslovgivningen, vil dette i almindelighed skulle anses som groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

For at en tilsidesættelse af skatte-, told eller afgiftslovgivningen vil anses for væsentlig, vil det kræves, at tilsidesættelsen har karakter af et misbrugslignende forhold eller et forhold af særlig grov karakter i øvrigt, og tabet vil i denne sammenhæng kunne spille en rolle.

Hvor tilsidesættelsen af skatte-, told-, og afgiftslovgivningen har karakter af manglende indberetning af A-skat, AM-bidrag, moms mv., vil dette som udgangspunkt skulle anses for at udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse. Det samme vil være tilfældet, hvor der er tale om gentagne tilfælde af urigtige og forkerte indberetninger. Hvor der alene er tale om enkelte tilsidesættelser af pligten til at indberette i den sidste korte periode før erhvervsvirksomhedens drift ophører, eller før erhvervsvirksomheden bliver taget under insolvensbehandling, vil forholdet dog som udgangspunkt – herunder på trods af at der er tale om uforsvarlig forretningsførelse – ikke i sig selv kunne begrunde, at der er tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, idet der dog vil skulle henses til sagens samlede omstændigheder, herunder om der tidligere er foretaget korrekte indberetninger mv., og ledelsens forretningsførelse i øvrigt.

Hvor tilsidesættelsen af skatte-, told- og afgiftslovgivningen har karakter af en manglende afregning af A-skat, AM-bidrag, moms mv., vil der ved vurderingen af, om tilsidesættelsen er væsentlig nok til, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, skulle henses til, om den manglende afregning beror på likviditetsmæssige problemer, eller om det beror på manglende betalingsvilje. Hvor der således i øvrigt er

indberettet korrekt, og hvor den manglende afregning skyldes manglende evne og ikke manglende vilje, vil forholdet ikke være væsentlig nok til i sig selv at kunne begrunde, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, idet forholdet dog henset til sagens samlede omstændigheder og ledelsesmedlemmets øvrige forretningsførelse vil kunne føre til pålæg af konkurskarantæne.

Ved vurderingen af, om en manglende afregning af en i øvrigt korrekt indberettet A-skat, AM-bidrag, moms mv. skyldes manglende evne og ikke manglende vilje, vil der bl.a. kunne henses til, om der har været dialog med skattemyndighederne om en mulig afdragsordning, betalingsplan eller lign., ligesom der kan henses til, om der er foretaget andre foranstaltninger med henblik på at få nedbragt gælden til skattemyndighederne og få rettet op på forholdet.

Hvor der efter en dialog med skattemyndighederne f.eks. er indgået en betalingsplan mv., som ikke overholdes, vil der skulle henses til, om den manglende overholdelse af betalingsplanen mv., skyldes manglende evne og ikke manglende vilje. Det vil således ikke være tilstrækkeligt til ikke at anse en forretningsførelse for groft uforsvarlig, at man har søgt en dialog med skattemyndighederne, idet det må kræves, at man tillige har søgt at overholde den betalingsplan mv., som er blevet aftalt. Hvor det alene er i den sidste korte periode op til, at erhvervsvirksomheden tages under insolvensbehandling, at en betalingsplan ikke overholdes, vil forholdet i almindelighed ikke i sig selv kunne begrunde, at der er tale om en væsentlig tilsidesættelse, der kan føre til pålæg af konkurskarantæne, idet forholdet dog – ligesom ved en manglende afregning – henset til sagens samlede omstændigheder og ledelsesmedlemmets øvrige forretningsførelse vil kunne indgå som et led i en samlet vurdering af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan føre til pålæg af konkurskarantæne.

Hvis den manglende afregning af A-skat, AM-bidrag eller moms mv., derimod skyldes manglende vilje til at afregne, vil forholdet som udgangspunkt skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, uanset om der i øvrigt er indberettet korrekt. Manglende vilje til at afregne vil bl.a. foreligge i de situationer, hvor man har anvendt det offentlige som en form for selvbestaltet kassekredit. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor man betaler enkelte eller udvalgte kreditorer, men ikke det offentlige. Der bør i denne sammenhæng kræves en vis systematik i oparbejdelsen af gælden til det offentlige, førend forholdet kan betegnes som groft uforsvarlig forretningsførelse, men groft uforsvarlig forretningsførelse kan dog også foreligge i situationer, hvor der er tale om større, enkeltstående tilfælde af manglende betaling. Jo længere tid forholdet har stået på, jo mere vil dog tale for, at der må være tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, som i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

En væsentlig tilsidesættelse af skatte-, told- og afgiftslovgivningen vil ligeledes kunne foreligge i et tilfælde, hvor der er tale om manglende betaling af et krav på skat af B-indkomst, der skyldes overskud fra en persons enkeltmandsvirksomhed. Der er dermed tilsigtet en ændring af den retstilstand, der følger af Højesterets kendelse af 11. april 2022 (gengivet i U 2022.2422 H). Hvis B-indkomsten således relaterer sig til en persons enkeltmandsvirksomhed, vil en manglende betaling af skat heraf kunne være udtryk for groft uforsvarlig forretningsførelse i samme omfang som de tilfælde, hvor et selskab ikke overholder sine forpligtelser til f.eks. at indberette og afregne A-skat, moms mv.

Det foreslås med stk. 2, nr. 2, at hvor den pågældende i væsentlig grad har tilsidesat sine forpligtelser efter reglerne om bogføring og regnskabsaflæggelse, vil dette i almindelighed skulle anses som groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Det vil bero på en konkret vurdering, om en tilsidesættelse af reglerne om bogføring og regnskabsaflæggelse må anses for væsentlig og dermed i sig selv kunne begrunde pålæg af konkurskarantæne, idet det vil kræves, at forholdet har karakter af misbrug eller i øvrigt er af grov karakter.

Hvor der alene er tale om enkelte tilsidesættelser af reglerne om bogføring og regnskabsaflæggelse i den

sidste korte periode, før erhvervsvirksomhedens drift ophører, eller før erhvervsvirksomheden tages under insolvensbehandling, vil forholdet – på trods af at der er tale om uforsvarlig forretningsførelse – dog ikke i sig selv kunne begrunde, at der er tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, idet forholdet dog henset til sagens samlede omstændigheder og ledelsesmedlemmets øvrige forretningsførelse vil kunne indgå som et led i en samlet vurdering af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan føre til pålæg af konkurskarantæne.

Særligt i forhold til væsentlige tilsidesættelse af de pligter, der følger af bogføringsloven, vil der bl.a. kunne henses til, om tilsidesættelsen kan karakteriseres som en væsentlig overtrædelse bogføringslovens regler. Det følger i den forbindelse af bemærkningerne til lov nr. 700 af 24. maj 2022, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 163 som fremsat, side 68, at der i regi af bogføringsloven opereres med tre kategorier af overtrædelser – nemlig »særligt omfattende«, »mere omfattende« og »mindre omfattende«.

Hvor en tilsidesættelse af bogføringslovens regler kan karakteriseres som en »særligt omfattende« overtrædelse i bogføringslovens forstand, jf. hertil bogføringslovens § 33, stk. 2, 2. pkt., og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 163 som fremsat, side 68, vil tilsidesættelsen i almindelighed skulle anses for væsentlig i konkurskarantæne-reglernes forstand og dermed i sig selv kunne begrunde pålæg af konkurskarantæne. Dette vil bl.a., jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 163 som fremsat, side 68, være tilfældet, hvor bogføringen er ikke eksisterende eller i øvrigt er så mangelfuld, at det ikke vil være muligt at følge og kontrollere det økonomiske hændelsesforløb i virksomheden. Hvor bogføringsmateriet således f.eks. er bortkommet, og hvor skyldneren ikke umiddelbart kan give en troværdig forklaring på, hvorfor erhvervsvirksomhedens regnskabsmateriale ikke er umiddelbart tilgængeligt for kurator, vil dette kunne tale for, at der foreligger en væsentlig tilsidesættelse af bogføringslovens regler, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Hvor en tilsidesættelse af bogføringslovens regler kan karakteriseres som en »mere omfattende« overtrædelse i bogføringslovens forstand, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 163 som fremsat, side 68, vil det som udgangspunkt tale for, at der er tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, som i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne, idet det dog i disse tilfælde navnlig vil bero på, om tilsidesættelsen har haft betydning for kurators mulighed for at afdække boets forhold. Hvor tilsidesættelsen ikke har haft betydning for kurators mulighed for at afdække boets forhold, vil tilsidesættelsen ikke i sig selv være væsentlig nok til at kunne udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse i konkurskarantæne-reglernes forstand, men forholdet vil efter omstændighederne sammenholdt med den øvrige forretningsførelse kunne føre til pålæg af konkurskarantæne.

Hvor tilsidesættelsen af bogføringsloven alene kan karakteriseres som en »mindre omfattende« overtrædelse i bogføringslovens forstand, jf. Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 163 som fremsat, side 68, vil tilsidesættelsen – uanset at den måtte anses som uforsvarlig forretningsførelse – ikke være væsentlig nok til i sig selv at kunne udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan føre til pålæg af konkurskarantæne. En mindre omfattende overtrædelse vil derfor i almindelighed ikke kunne stå alene, men vil efter omstændighederne, herunder henset til kurators mulighed for at afdække boets forhold og sammenholdt med den øvrige forretningsførelse, kunne føre til, at der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Hvis der ikke er bogført digitalt i overensstemmelse med bogføringslovens § 16, men hvor der foreligger et fuldstændigt bogføringsmateriale uden væsentlige mangler i bogføringen i et analogt format mv., der overholder de øvrige bestemmelser i bogføringsloven, og som sætter kurator i stand til at efterprøve erhvervsvirksomhedens dispositioner mv., bør dette ikke i sig selv skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, idet der i sådanne tilfælde ej heller må antages at være tale om en »særlig omfattende overtrædelse« i bogføringslovens forstand, men derimod efter omstændighederne en »mere omfattende

overtrædelse« jf. hertil Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 163 som fremsat, side 68. Dette vil dog forudsætte, at det analoge materiale er så fuldstændigt, let læseligt og i øvrigt indeholder de oplysninger, bilag mv., som ville fremgå af det digitale bogføringssystem, hvis dette havde været anvendt. Hvis man således f.eks. har overholdt bestemmelserne i bogføringslovens § 7, stk. 1, og § 9, men ikke i overensstemmelse med bogføringslovens § 16, stk. 1, nr. 1 og 2, har sørget for at registrere de i øvrigt retvisende og fuldkomne transaktionerne og opbevare registreringer og bilag mv. i et digitalt bogføringssystem, vil forholdet ikke i sig selv være at anse for groft uforsvarlig forretningsførelse i konkurskarantæne-reglernes forstand, hvis det i øvrigt er åbenbart, at forholdet ikke har betydning for kurators mulighed for at afdække boets forhold.

Hvor der er bogført digitalt, men hvor erhvervsvirksomheden ikke har anvendt et bogføringssystem, der lever op til kravene i bogføringslovens § 15, vil det som udgangspunkt bero på en konkret vurdering, om tilsidesættelsen af reglerne er så væsentlig, at der vil være tale om groft uforsvarlig forretningsførelse, idet det afgørende i sådanne tilfælde vil være, om kurator er i stand til at afdække boets forhold. Der vil i denne forbindelse kunne henses til, hvilke krav bogføringssystemet ikke lever op til. Hvor bogføringssystemet f.eks. ikke lever op til kravet i bogføringslovens § 15, stk. 1, nr. 1, som har til formål at skabe sikkerhed for, at det digitale bogføringssystem understøtter bogføringslovens krav til erhvervsvirksomhedens bogføring, herunder bl.a. reglerne i bogføringslovens §§ 7 og 13, jf. hertil Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 163 som fremsat, side 51, vil tilsidesættelsen f.eks. i kombination med, at der ikke er opbevaret en fysisk kopi af materialet, kunne føre til, at forholdet efter omstændighederne vil anses for groft uforsvarligt, da kurator i så fald ikke vil kunne følge de økonomiske hændelsesforløb i erhvervsvirksomheden. Hvor der derimod er tale om f.eks. en tilsidesættelse af kravet i bogføringslovens § 15, stk. 1, nr. 3, om at bogføringssystemet skal kunne understøtte automatisering af administrative processor, herunder ved automatisk fremsendelse og modtagelse af e-fakturaer mv., vil det bero på en konkret vurdering, om der foreligger en væsentlig tilsidesættelse af bogføringslovens regler, som i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Hvor en erhvervsvirksomhed tilsidesætter sin pligt efter årsregnskabslovens § 135, stk. 5, til at lade sit årsregnskab forsyne med minimum en assistanceerklæring fra en uafhængig revisor, vil det afgørende for, om tilsidesættelsen skal anses for væsentlig nok til i sig selv at udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse i konkurskarantæne-reglernes forstand, være, om kurator på trods heraf er i stand til at afdække boets forhold. Hvor regnskabet således er forsynet med en assistanceerklæring og dermed opstillet korrekt, men hvor oplysningerne i årsregnskabet er urigtige eller misvisende, vil det tale for, at der er tale om en væsentlig tilsidesættelse af de regnskabsmæssige forpligtelser, der udgør groft uforsvarlig forretningsførelse. Hvor regnskabet ikke er forsynet med en assistanceerklæring, men hvor regnskabet i øvrigt er opstillet korrekt og oplysningerne heri er retvisende og tilstrækkelige, vil det modsat tale mod, at tilsidesættelsen skal anses for væsentlig nok til i sig selv at udgøre groft uforsvarligt forretningsførelse, idet forholdet dog sammenholdt med den øvrige forretningsførelse efter omstændighederne vil kunne føre til, at der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne efter den foreslåede bestemmelse i stk. 3.

Manglende indsendelse af årsrapport i strid med årsregnskabslovens regler herom vil ej heller i sig selv være tilstrækkelig til at udgøre en væsentlig tilsidesættelse af en regnskabsmæssig forpligtelse i konkurskarantæne-reglernes forstand, herunder hvor den manglende indsendelse af årsrapporten har ført til, at Erhvervsstyrelsen har anmodet skifteretten om at tvangsopløse selskabet. En manglende eller sen indsendelse af et selskabs årsrapport vil dog sammenholdt med den øvrige forretningsførelse efter en samlet vurdering kunne føre til, at et ledelsesmedlems forretningsførelse vil anses for groft uforsvarlig og dermed begrunde pålæg af konkurskarantæne efter den foreslåede bestemmelse i stk. 3.

Det foreslås med stk. 2, nr. 3, at hvor den pågældende gennem ikke forretningsmæssigt begrundede

dispositioner har medvirket til, at skyldnerens aktivmasse er blevet ikke uvæsentligt reduceret til skade for fordringshaverne, vil dette i almindelighed skulle anses som groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Bestemmelsen vil indebære, at hvor der foreligger en ikke forretningsmæssigt begrundet disposition, der har medvirket til, at skyldnerens aktivmasse er blevet ikke uvæsentligt reduceret til skade for kreditorerne, vil forholdet skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan føre til pålæg af konkurskarantæne.

Det vil bero på en konkret vurdering, om en disposition har været forretningsmæssigt begrundet.

Som eksempler på ikke forretningsmæssigt begrundede dispositioner kan bl.a. nævnes tilfælde, hvor selskabets aktiver er blevet overdraget til betydelig underpris til nærtstående eller andre selskaber, på et tidspunkt, hvor den pågældende måtte indse, at erhvervsvirksomheden var eller ved salget blev insolvent, eller hvor en erhvervsvirksomhed i øvrigt er blevet tømt for midler, f.eks. ved at erhvervsvirksomhedens konto er blevet hævet kort tid før konkursen eller fysiske aktiver er blevet fjernet, uden at der foreligger dokumentation for, at dispositionerne har været forretningsmæssigt begrundet. Endvidere vil der bl.a. kunne foreligge en ikke forretningsmæssigt begrundet disposition, hvor der er ydet ulovlige ledelsesslån, foretaget ulovlig udlodning eller lign., eller hvor der er sket en sammenblanding af erhvervsvirksomhedens og ledelsens eller skyldnerens nærtståendes økonomi.

Det forhold, at en disposition er omstødelig, vil ikke nødvendigvis være ensbetydende med, at dispositionen ikke kan være forretningsmæssigt begrundet. I et tilfælde, hvor der f.eks. betales ned på selskabets kassekredit for at sikre, at kassekrediten ikke bliver lukket, kan forholdet efter omstændighederne anses for forretningsmæssigt begrundet, selv om dispositionen efter omstændighederne ville være omstødelig og i strid med ligebehandlingsprincippet i konkursloven. På samme måde vil det forhold, at en disposition ikke er omstødelig, ikke være ensbetydende med, at dispositionen er forretningsmæssigt begrundet. Begrebet »forretningsmæssigt begrundet« må således i relation til konkurskarantæner reglerne forstås uafhængigt af omstødelsesreglerne, idet det dog er klart, at hvor der f.eks. foreligger en omstødelig gave efter konkurslovens § 64, stk. 1, som bl.a. forudsætter, at dispositionen ikke er forretningsmæssigt begrundet, vil dispositionen skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse.

Førend en ikke forretningsmæssigt begrundet disposition i sig selv vil skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan føre til pålæg af konkurskarantæne, vil det være et krav, at den ikke forretningsmæssigt begrundede disposition har medvirket til, at erhvervsvirksomhedens aktivmasse er blevet ikke uvæsentligt reduceret til skade for fordringshaverne. Hvor den ikke forretningsmæssigt begrundede disposition alene har medført en uvæsentlig reduktion af aktivmassen, vil forholdet ikke i sig selv kunne begrunde pålæg af konkurskarantæne, men forholdet vil dog sammenholdt med den øvrige forretningsførelse efter omstændighederne kunne føre til, at ledelsesmedlemmet må anses for at have udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Det vil bero på en konkret vurdering af størrelsen af aktivmassen forud for og efter dispositionen, om en reduktion af aktivmassen er ikke uvæsentlig. En reduktion kan i den forbindelse både være ikke uvæsentlig ud fra en relativ vurdering og ud fra en absolut vurdering. Hvis der er tale om flere ikke forretningsmæssigt begrundede dispositioner af mindre størrelse, vil der skulle henses til det samlede beløb af disse dispositioner, når det vurderes, om det foretagne enten relativt og/eller i absolutte tal har karakter af en ikke uvæsentlig reduktion af den samlede aktivmasse.

Hvor dispositionen f.eks. har medført, at skyldnerens aktivmasse er blevet reduceret med 10.000 kr., men den resterende aktivmasse er betydelig, vil reduktionen alt efter omstændighederne kunne anses for uvæsentlig i relativ forstand. Hvor der på den anden side f.eks. er tale om en disposition, der alene

udgør få procent af den forud for dispositionen bestående aktivmasse, men hvor reduktionen i absolutte tal må anses for betydelig, vil dispositionen efter omstændighederne kunne anses for en ikke uvæsentlig reduktion, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne. Hvor den ikke forretningsmæssigt begrundede disposition f.eks. består i en enkelt middag eller lign., vil forholdet som udgangspunkt ikke skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse i sig selv, da sådanne dispositioner – alt efter omstændighederne – alene må anses at have ført til en uvæsentlig reduktion af skyldnerens aktivmasse både i relativ og absolut forstand.

Ved vurderingen af, om erhvervsvirksomhedens aktivmasse er blevet ikke uvæsentligt reduceret til skade for kreditorerne, vil det være uden betydning, om det er muligt at tilbageføre værdien af den ikke forretningsmæssigt begrundede disposition ved f.eks. omstødelse, ligesom det vil være uden betydning for vurderingen af, om der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, om ledelsesmedlemmet på anden måde retter op på forholdet ved selv at erstatte boet det tab, som er lidt ved den ikke forretningsmæssigt begrundede disposition.

Det foreslås med stk. 2, *nr. 4*, at det i almindelighed vil skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan føre til pålæg af konkurskarantæne, hvis den pågældende har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system og enten overladt udførelsen af ledelseshvervet til en anden person, der ikke er registreret som ledelsesmedlem af selskabets ledelse, eller reelt udøvet sit hverv efter instruktion eller lignende fra en sådan person.

Bestemmelsen relaterer sig til de tilfælde, hvor ledelsesmedlemmet må karakteriseres som en stråmand, og vil indebære, at det at agere som stråmand i en stråmandskonstruktion vil skulle anses for at udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Selv om tabet i almindelighed vil spille en rolle ved vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, vil dette som udgangspunkt ikke være tilfældet, når der er tale om en stråmandskonstruktion. Hvis der således er tale om, at en person har ageret som stråmand i en stråmandskonstruktion, vil dette således i sig selv skulle anses som groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne, uanset om konkursen alene har medført et begrænset tab for kreditorerne, eller om konkursboet sluttes efter konkurslovens § 144, stk. 1.

Det vil for det første være en betingelse for, at der er tale om en stråmand i en stråmandskonstruktion, at personen har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, samt at personen har accepteret hvervet, jf. hertil ovenfor.

Bestemmelsen vil dermed ikke omfatte de tilfælde, hvor der i relation til erhvervsvirksomheden ikke gælder en registreringsforpligtelse efter selskabslovgivningen. Således vil f.eks. en person, der overlader ledelsen af den pågældendes personligt drevne erhvervsvirksomhed (enkeltmandsvirksomhed) til en anden, ikke være at anse som en stråmand i bestemmelsens forstand. Dette er dog ikke ensbetydende med, at den person, der har overladt ledelsen af f.eks. personens enkeltmandsvirksomhed til en anden, ikke kan pålægges konkurskarantæne, hvis den pågældendes forretningsførelse kan karakteriseres som groft uforsvarlig efter de foreslåede bestemmelser i § 157, stk. 2, nr. 1-3 og nr. 6, og stk. 3.

Det vil for det andet være en betingelse for, at der er tale om en stråmand i en stråmandskonstruktion, at den pågældende enten har overladt udførelsen af ledelseshvervet til en person, der ikke er registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, eller at den pågældende reelt har udført sit hverv efter instruktion eller lignende fra en sådan person. Det vil således være afgørende for, at der er tale om en stråmand, at der tillige er tale om, at den faktiske ledelse er blevet udøvet af en person, der ikke selv er registreret som ledelsesmedlem i selskabet.

Hvor den pågældende alene er blevet indsat og registreret som ledelsesmedlem med det formål at skjule den faktiske ledelse i erhvervsvirksomhed, vil vedkommende skulle anses for en stråmand i en stråmandskonstruktion, og forholdet vil herefter skulle anses for at udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvor det allerede ved indsættelsen og registreringen af den pågældende måtte have stået klart for vedkommende, at vedkommende ikke vil skulle udøve et ledelsesmedlems beføjelser, idet disse er overladt til en anden person, der ikke selv er registreret som ledelsesmedlem i selskabet.

En person vil dog også kunne anses for en stråmand i en stråmandskonstruktion, selv om formålet med registreringen ikke har været at skjule den faktiske ledelse af selskabet, men hvor den person, der reelt udøver det formelt registrerede ledelsesmedlems beføjelser, ikke er registreret som ledelsesmedlem i selskabet, eller hvor den person, der formelt er registreret som ledelsesmedlem, alene udøver sine beføjelser efter instruktion fra en sådan person.

Ved vurdering af, om et registreret ledelsesmedlem alene har haft karakter af en stråmand i en stråmandskonstruktion, og ledelsesmedlemmet således har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne, vil der skulle henses til, hvilken type af ledelsesmedlem den pågældende har været registreret som. Der vil således kunne være forskel på vurderingen alt efter, om den pågældende har været registreret som direktør, der forudsættes at varetage den daglige driftsmæssige ledelse af erhvervsvirksomheden, eller som bestyrelsesmedlem eller medlem af tilsynsrådet, som har andre mere overordnede ledelsesmæssige forpligtelser i forhold til driften af erhvervsvirksomheden.

Ved vurderingen af, om en registreret direktør har været et reelt ledelsesmedlem eller alene ageret stråmand i en stråmandskonstruktion, vil der bl.a. kunne henses til den praksis, der har dannet sig i relation til den gældende bestemmelse i konkurslovens § 157, stk. 1, herunder bl.a. om den pågældende har haft fuldmagt til at handle på selskabets vegne og adgang til selskabets bankkonto, om den pågældende har præsenteret sig som leder af selskabet udadtil, om den pågældende har fremgået af selskabets officielle dokumenter som bemyndiget til at handle på selskabets vegne mv.

Der vil endvidere kunne henses til, hvad der efter bemærkningerne til selskabslovens bestemmelser om Erhvervsstyrelsens stråmandskontrol, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 110 som fremsat, side 62, i almindelighed kræves som dokumentation for opfyldelsen af kravene i selskabslovens § 112, stk. 2. Der vil således bl.a. kunne henses til, om den pågældende har været ansat på en direktørkontrakt, om den pågældende har indgået i en dialog med selskabet i forbindelse med ansættelsen, om den pågældende har adgang til selskabets bankkonto eller været i dialog med selskabets bank herom, om den pågældende handler på vegne af selskabet ved at deltage i møder eller lign., om der er sket overdragelse af selskabsdokumenterne fra en eventuelt fratrådt direktør til den pågældende mv., og om der udbetales løn eller andet vederlag til den pågældende i forbindelse med varetagelsen af hvervet.

Der vil desuden kunne henses til, om den registrerede ledelse er nærtstående til selskabets reelle ejer, og om de pågældende har fælles adresse, idet dette alt efter omstændighederne kan være et indicium for en stråmandslignende konstruktion.

Endelig vil der kunne henses til, om der er sket en omfattende delegation af det pågældende ledelsesmedlems beføjelser, der ville være uretmæssig og i strid med selskabslovens tegningsregler, til en person, der ikke selv er registreret som ledelsesmedlem i selskabet.

I forhold til bestyrelsesmedlemmer og medlemmer af tilsynsråd mv. vil vurderingen af, om de pågældende må anses for stråmænd, være mere vanskelig at foretage, idet sådanne ledelsesmedlemmer ikke har samme direkte driftsmæssigt forbundne forpligtelser som en direktør. Det vil dog i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af de enkelte tilfælde, om det pågældende ledelsesmedlem f.eks. er indsat med

henblik på at dække over en anden person, der ikke er registreret som bestyrelsesmedlem mv., idet det afgørende i så fald vil være, om f.eks. et bestyrelsesmedlem mv. har overladt ledelsen til eller har udøvet sine beføjelser efter instruks fra en person, der ikke er formelt registreret som ledelsesmedlem.

Hvor den person, der reelt har udøvet det registrerede ledelsesmedlems beføjelser, selv er registreret som ledelsesmedlem i selskabet, vil det registrerede ledelsesmedlem ikke skulle anses som en stråmand, og forholdet vil derfor ikke i sig selv skulle anses som groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne – uanset at forholdet måtte være i strid med bestemmelsen i selskabslovens § 112, stk. 2. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor hele bestyrelsen eller tilsynsrådet har overladt det til den registrerede direktør at udøve deres hverv. Et registreret ledelsesmedlem vil ej heller skulle anses for at være en stråmand, hvor der er tale om et passivt ledelsesmedlem – f.eks. en såkaldt ”tantebestyrelse”, som alene eksisterer med det formål at opfylde minimumskravet til bestyrelsen i aktieselskaber i selskabslovens § 111, stk. 2 – og hvor der ikke er andre, der varetager den rolle, som det pågældende ledelsesmedlem har været indsat til at varetage. Det vil dog i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af de enkelte tilfælde, om de pågældende ledelsesmedlemmer ved passivitet har overladt ledelsesbeføjelser til et andet registreret ledelsesmedlem, eller om ledelsesmedlemmets beføjelser er udøvet efter instruktion eller lignende fra en anden person, der ikke er registreret som ledelsesmedlem i selskabet i øvrigt.

Selv om der i situationer, hvor det ikke er en ikke-registreret person, der reelt udøver det registrerede ledelsesmedlems beføjelser, vil passive ledelsesmedlemmer eller ledelsesmedlemmer, der har overladt udøvelsen af deres hverv til en person, der er registreret som ledelsesmedlem i selskabet, dog efter omstændighederne kunne pålægges konkurskarantæne, hvis der er andre forhold, der taler for, at der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis f.eks. den af direktøren udviste forretningsførelse har været groft uforsvarlig, og bestyrelsesmedlemmer mv. som følge af deres passivitet ikke har opfyldt deres forpligtelse til at føre et ordentligt tilsyn med direktøren.

Det foreslås med stk. 2, nr. 5, at det i almindelighed vil skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan føre til pålæg af konkurskarantæne, at den pågældende i strid med selskabslovens § 10 ikke har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, hvis den pågældende reelt har fungeret som en del af selskabets ledelse og udøvet et ledelsesmedlems beføjelser.

Bestemmelsen relaterer sig til de tilfælde, hvor ledelsesmedlemmet må karakteriseres som en bagmand, og vil indebære, at det at agere som bagmand i en stråmandskonstruktion i sig selv vil skulle anses for at udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne.

Ved en bagmand forstås således en person, der ikke har været registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, men som reelt har udøvet et ledelsesmedlems beføjelser – dvs. en person, der de facto har været leder i selskabet uden at være registreret som ledelsesmedlem.

Selv om tabet i almindelighed vil spille en rolle ved vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, vil dette som udgangspunkt – ligesom efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2, nr. 4 – ikke være tilfældet, når den pågældende har ageret bagmand i en stråmandskonstruktion. Hvis der således er tale om, at en person har ageret som bagmand i en stråmandskonstruktion, vil dette i sig selv skulle anses som groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne, uanset om konkursen alene har medført et begrænset tab for kreditorerne, eller om konkursboet slutes efter konkurslovens § 144, stk. 1.

Det vil for det første være et krav for, at den pågældende må anses for bagmand, at den pågældende i strid med selskabslovens § 10 ikke har været registreret i Erhvervsstyrelsens it-system. Hvis den pågældende har været registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, vil personen ikke være omfattet af bestemmelsen.

Da det vil være et krav, at den pågældende i strid med selskabslovens § 10 ikke har været registreret som ledelsesmedlem, vil bestemmelsen ikke finde anvendelse i relation til erhvervsvirksomheder, hvor der ikke gælder et krav om, at ledelsen skal være registreret i Erhvervsstyrelsens it-system i medfør af selskabsloven. Hvor den pågældende f.eks. har deltaget i ledelsen af en personligt drevet erhvervsvirksomhed (enkeltmandsvirksomhed), som ejes af en anden – f.eks. en ægtefælle eller samlever – vil personen ikke være at anse for en bagmand i bestemmelsens forstand. En sådan person, der har udøvet et ledelsesmedlems beføjelser, vil dog være omfattet af konkurskarantæne reglerne, jf. den foreslåede bestemmelse i § 157, stk. 1, ligesom personen vil kunne pålægges konkurskarantæne, hvis den pågældendes forretningsførelse kan karakteriseres som groft uforsvarlig efter de foreslåede bestemmelser i § 157, stk. 2, nr. 1-3 og nr. 6, og stk. 3.

Det vil for det andet være et krav, at den pågældende har udøvet egentlige ledelsesbeføjelser. Dette vil omfatte de tilfælde, hvor ledelsesbeføjelserne er udøvet i stedet for den person, der formelt har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, ligesom det vil kunne være tilfældet, når en person, der ikke er registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, har instrueret eller dikteret, hvordan et ledelsesmedlem, der har været registreret i Erhvervsstyrelsens it-system, skal udføre sit hverv, således at det ledelsesmedlem, der formelt er registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, alene har handlet efter instruktion eller lign.

De ledelsesbeføjelser, som skal være udøvet, skal forstås i overensstemmelse med de beføjelser, som tilkommer registrerede ledelsesmedlemmer efter bestemmelserne i selskabslovens §§ 115-119, og det vil bero på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder, om en person, der ikke har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, har udøvet de reelle ledelsesbeføjelser i selskabet.

Der vil ved vurderingen af, om en person, der ikke har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, reelt har udøvet et ledelsesmedlems beføjelser, bl.a. kunne henses til den praksis, der følger af den gældende bestemmelse i konkurslovens § 157, stk. 1, om, hvornår en person har udøvet reelle ledelsesbeføjelser og deltaget i den faktiske ledelse af erhvervsvirksomheden. Der vil således bl.a. kunne henses til, om den pågældende har haft fuldmagt og adgang til selskabets bankkonto, om den pågældende har præsenteret sig til omverdenen som den faktiske leder af selskabet, herunder om den pågældende trods manglende registrering har figureret på selskabets officielle dokumenter som bemyndiget til at handle på selskabets vegne og i øvrigt varetaget arbejdsopgaver, der har karakter af ledelsesbeføjelser. Der vil endvidere, såfremt den pågældende tillige er ansat i selskabet, kunne henses til, om personen ville være berettiget til lønprivilegiet efter konkurslovens § 95, ligesom der vil kunne henses til, om personen er nærtstående med den registrerede ledelse, og om de pågældende har fælles adresse, idet dette alt efter omstændighederne vil kunne være et indicium for en stråmandslignende konstruktion. Endelig vil der kunne henses til, om der sket en omfattende delegation til den pågældende af det registrerede ledelsesmedlems beføjelser, der ville være uretmæssig og i strid med selskabslovens tegningsregler.

Vurderingen af, om en person, der ikke har været registreret som ledelsesmedlem, reelt har varetaget et ledelsesmedlems beføjelser, vil således i vidt omfang svare til den vurdering, som vil skulle foretages efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2, nr. 4, jf. ovenfor, idet der vil kunne henses til de samme forhold, dog således at det skal bevises, at den pågældende reelt og faktisk har udøvet beføjelserne.

Det bemærkes, at det ikke vil være et krav for at anse en person, der ikke er registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, og som reelt udøver et ledelsesmedlems beføjelser, for en bagmand, at der ligeledes forefindes en stråmand i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i stk. 2, nr. 4. I et tilfælde, hvor f.eks. den registrerede ledelse er afgang ved døden eller blevet akut sygemeldt, og

hvor en person, der ikke selv er registreret som ledelsesmedlem, derfor overtager den faktiske ledelse af erhvervsvirksomheden uden selv at lade sig registrere, vil personen principielt være at anse som en bagmand i konkurskarantæne-reglernes forstand, og forholdet vil dermed kunne udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan føre til pålæg af konkurskarantæne. Der vil dog i et tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder – f.eks. en direktørs død eller lign. – og hvor en person kortvarigt overtager ledelsen af en erhvervsvirksomhed uden at lade sig registrere i Erhvervsstyrelsens it-system, kunne være grundlag for at lade karantæneperioden nedsætte eller lade konkurskarantænen bortfalde, hvis der ikke foreligger andre forhold, som i øvrigt kan begrunde, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, og omstændighederne i øvrigt taler herfor. Om muligheden for at nedsætte karantæneperioden eller lade konkurskarantænen bortfalde henvises til den foreslåede bestemmelse i § 158, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 6).

Det foreslås med stk. 2, *nr. 6*, at det i almindelighed vil skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan føre til pålæg af konkurskarantæne, at den pågældende gennem sine dispositioner har medvirket til en fortsættelse af driften i en længere periode efter det tidspunkt, hvor den pågældende måtte have indset, at en videreførelse af driften ville medføre et væsentligt tab for fordringshaverne.

Bestemmelsen vil indebære, at hvor ledelsesmedlemmet har medvirket til en fortsættelse af driften ud over håbløshedstidspunktet – dvs. det tidspunkt, hvor ledelsesmedlemmet måtte have indset, at en fortsat drift ville være tabsgivende – vil forholdet alt efter omstændighederne kunne begrunde, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne, idet det dog kræves, dels at fortsættelsen af driften har stået på i en længere periode, dels at videreførelsen har medført et væsentligt tab for fordringshaverne.

Vurderingen af, om en videreførelse af driften må anses for groft uforsvarlig, vil skulle foretages ud fra forholdene på det tidspunkt, hvor det var kritisk at fortsætte driften, og om det pågældende ledelsesmedlem på et tidspunkt herefter har forsømt at standse driften eller foretage de nødvendige tilpasninger af erhvervsvirksomheden for at undgå yderligere tab. Selv om det er ledelsens ret og pligt at videreføre et selskab i finansiell krise og forsøge at overvinde denne, vil det kunne anses som groft uforsvarlig forretningsførelse, hvor ledelsen i en længere periode pådrager selskabet yderligere væsentlige gældsforpligtelser, som selskabet ikke realistisk kan dække, uden at beslutningen om at fortsætte driften bygger på et forsvarligt grundlag.

Det vil bero på en konkret vurdering, hvornår tidspunktet for, at ledelsen måtte have indset, at en fortsættelse af driften ville medføre væsentlige tab for kreditorerne, foreligger, idet retspraksis efter den gældende bestemmelse i konkurslovens § 157, stk. 1, 1. pkt., herom, vil kunne være retningsgivende.

Der vil således bl.a. kunne henses til, om selskabets revisor (gentagne gange) har taget forbehold over for en fortsat drift, om selskabets bankforbindelse har opsagt eller væsentligt indskrænket selskabets kreditfaciliteter, uden at der er fundet alternative finansieringsmuligheder mv., om selskabets egenkapital er tabt, og om der er en betydelig negativ egenkapital forbundet med den fortsatte drift mv. Hvor erhvervsvirksomhedens bankforbindelse f.eks. opsiger eller i væsentlig grad indskrænker virksomhedens hidtidige kreditfaciliteter, vil det således kunne være udtryk for groft uforsvarlig forretningsførelse, hvis ledelsesmedlemmet medvirker til, at erhvervsvirksomheden i en længere periode herefter pådrager sig yderligere væsentlige gældsforpligtelser under en fortsættelse af driften, uden at der forinden er sikret erhvervsvirksomheden ny bankfinansiering eller andet kapitalberedskab.

Hvor der er tale om en såkaldt afviklingskonstruktion – dvs. hvor en person eller et selskab overtager et nødlidende selskab alene med henblik på at afvikle dette og herefter søger at få tiden til at gå, inden selskabet bliver erklæret konkurs, således at kurators mulighed for at få overblik over selskabets forhold

og forfølge eventuelle erstatnings- eller omstødelseskrav forringes, ligesom man eventuelt forsøger at anonymisere selskabernes baggrund, således at selskaberne går konkurs under et nyt navn, og uden at den tidligere ledelse fremgår af Erhvervsstyrelsens registre – vil der i almindelighed være tale om, at der foreligger en drift udover håbløshedstidspunktet, som i sig selv må anses for groft uforsvarlig forretningsførelse.

Det vil ikke skulle anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, der fører til pålæg af konkurskarantæne, hvis ledelsen har truffet en beslutning om at videreføre virksomhedsdriften på et forsvarligt grundlag, der fremstod som forretningsmæssigt fornuftigt på tidspunktet for beslutningen. Der vil i denne sammenhæng skulle tages et særligt hensyn til, at virksomhedsledere, herunder navnlig iværksættere, ofte vil være optimistiske og gøre alt i deres magt for at redde deres erhvervsvirksomhed. Det vil dog i denne forbindelse være klart, at i de tilfælde, hvor ledelsen anvender skattemyndighederne som en selvbestaltet kassekredit og oparbejder en stor gæld til det offentlige, men i øvrigt betaler resterende kreditorer, vil en henvisning til iværksætterhensynet og ”optimistiske fremtidsudsigter” ikke kunne føre til, at forholdet ikke kan anses som groft uforsvarlig, jf. hertil også den foreslåede bestemmelse i § 157, stk. 2, nr. 1.

Det vil være en betingelse for, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne, at driften er fortsat i en længere periode efter det tidspunkt, hvor ledelsen måtte have indset, at en videreførelse af virksomheden ville kunne medføre væsentlige tab for kreditorerne. Hvornår der er tale om en længere periode vil bero på en konkret vurdering, idet et par måneder i denne sammenhæng umiddelbart ikke vil være tilstrækkeligt til, at forholdet i sig selv udgør groft uforsvarlig forretningsførelse.

Det vil endvidere være en betingelse for, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne, at driften ud over håbløshedstidspunktet faktisk har medført et væsentligt tab for kreditorerne.

Det vil i denne sammenhæng navnlig kunne henses til, om det er muligt at konstatere, at erhvervsvirksomhedens gældsforpligtelser er blevet væsentligt forøget, eller om værdien af erhvervsvirksomhedens aktiver er blevet væsentligt reduceret efter det kritiske tidspunkt. Hvor man i en længere årrække har anvendt skattemyndighederne som en form for selvbestaltet kassekredit til at finansiere en fortsat tabsgivende drift, vil betingelsen om et væsentligt tab – alt efter omstændighederne og tabets størrelse – typisk være opfyldt.

Hvis der alene har været en betydelig risiko for, at erhvervsvirksomhedens kreditorer ville lide et væsentligt tab, uden at det dog er muligt at konstatere, om tabet rent faktisk er lidt, vil forholdet ikke i sig selv kunne begrunde pålæg af konkurskarantæne, idet forholdet dog sammenholdt med den øvrige forretningsførelse efter omstændighederne vil kunne føre til, at ledelsesmedlemmets forretningsførelse har været groft uforsvarlig.

Det foreslås med *stk. 3*, at forretningsførelse i øvrigt kan anses for groft uforsvarlig, hvis omstændighederne taler derfor, herunder hvis den pågældende efter konkursens indtræden har tilsidesat sine forpligtelser efter konkurslovens § 100, jf. § 105.

Bestemmelsen vil indebære, dels at et ledelsesmedlems forretningsførelse efter en vurdering af sagens samlede omstændigheder, uanset at der ikke er forhold efter *stk. 2*, der i sig selv vil kunne begrunde, at der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse, vil kunne anses for groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne, dels at et enkelt forhold, uanset at forholdet ikke omfattes af *stk. 2*, vil kunne udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv kan føre til pålæg af konkurskarantæne.

Ved vurderingen af, om der uden for de forhold, der følger af stk. 2, er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, vil der skulle foretages en konkret helhedsvurdering af ledelsesmedlemmets samlede forretningsførelse i den tid, hvor den pågældende har deltaget i ledelsen. Et forhold, der ikke i sig selv efter stk. 2 er tilstrækkeligt groft til at udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse, vil således efter omstændighederne sammenholdt med det pågældende ledelsesmedlems øvrige forretningsførelse og omstændighederne omkring konkursen kunne føre til pålæg af konkurskarantæne.

Som anført ovenfor vil vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, skulle foretages i forhold til erhvervsvirksomhedens økonomiske forhold i bred forstand. Groft uforsvarlig forretningsførelse vil således navnlig dreje sig om dispositioner med hensyn til erhvervsvirksomhedens kapitalgrundlag, lånoptagelse, bogføring, økonomistyring og regnskabsaflæggelse og om større økonomiske dispositioner med hensyn til erhvervsvirksomhedens drift eller udvikling. Ved vurderingen af, om ledelsesmedlemmets forretningsførelse efter en konkret helhedsvurdering kan anses for groft uforsvarlig, vil der endvidere navnlig skulle henses til, om konkursen har ført til betydelige tab for fordringshaverne, og om konkursen må antages at skyldes, at ledelsen har løbet uacceptable risici.

Der vil således f.eks. kunne foreligge groft uforsvarlig forretningsførelse, som kan begrunde pålæg af konkurskarantæne, hvor der f.eks. er tale om en manglende indberetning af A-skat, moms mv., der falder uden for bestemmelsen i stk. 2, nr. 1, kombineret med en mere omfattende overtrædelse af bogføringsloven, der falder uden for bestemmelsen i stk. 2, nr. 2, eller hvor der er foretaget en ikke forretningsmæssige begrundet dispositioner, der ikke er omfattet af stk. 2, nr. 3. Endvidere vil det efter omstændighederne kunne anses for at udgøre groft uforsvarlig forretningsførelse, hvor der f.eks. er tale om betydelige køb på kredit eller modtagne forudbetalinger, uden at der er udsigt til, at det produkt, som forbrugerne er stillet i udsigt, kan leveres, kombineret med en mere omfattende overtrædelse af bogføringsloven og/eller utilstrækkelig økonomistyring, der falder uden for bestemmelsen i stk. 2, nr. 2.

Groft uforsvarlig forretningsførelse ved ledelsen af erhvervsvirksomheden vil principielt også omfatte dispositioner foretaget efter indledningen af en rekonstruktions- eller konkursbehandling, hvor f.eks. personen i kraft af sin faktiske eller tidligere ledelsesposition i erhvervsvirksomheden handler til skade for fordringshaverne eller nogle af disse ved f.eks. at fjerne aktiver eller foretage dispositioner i strid med princippet om lige behandling af fordringshaverne.

Der vil ved vurderingen af, om der foreligger groft uforsvarlig forretningsførelse endvidere kunne henses til, om ledelsesmedlemmet har tilsidesat sin accessoriske forpligtelse til gennem et loyalt samarbejde med kurator at sikre en forsvarlig afvikling af selskabet, idet et sådant forhold ikke i sig selv, men alene i kombination med andre forhold, vil kunne føre til, at ledelsesmedlemmets forretningsførelse må anses for groft uforsvarlig.

I et tilfælde, hvor ledelsesmedlemmet f.eks. ikke udleverer selskabets bogførings- og regnskabsmateriale til kurator, hvorefter kurator må lægge til grund, at der ikke foreligger noget bogføringsmateriale, vil forholdet efter omstændighederne kunne anses som en væsentlige tilsidesættelse af bogførings- og regnskabsmæssige forpligtelser, der vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i stk. 2, nr. 2, hvorfor en groft uforsvarlig forretningsførelse, der i sig selv vil kunne begrunde konkurskarantæne, reelt vil have udspillet sig forud for konkursen. Endvidere vil et tilfælde, hvor ledelsesmedlemmet f.eks. på spørgsmål fra kurator nægter at oplyse om placeringen af et aktiv, som ledelsesmedlemmet har fjernet fra selskabet forud for konkursen, efter omstændighederne kunne være omfattet af den foreslåede bestemmelse i stk. 2, nr. 3, da det i så fald må lægges til grund, at fjernelsen af aktivet fra selskabet forud for konkursen, uden at der foreligger dokumentation for, at der er tale om en forretningsmæssigt begrundet dispositionen, vil have medvirket til, at det konkursramte selskabs aktivmasse er blevet ikke uvæsentligt reduceret til skade for kreditorerne.

Hvor et ledelsesmedlem således har tilsidesat sin forpligtelse til efter konkurslovens § 100, jf. § 105, stk. 1, at samarbejde med kurator og meddele kurator de oplysninger, som er nødvendige for en forsvarlig boebehandling, vil der ikke skulle meget til at anse ledelsesmedlemmets forretningsførelse som groft uforsvarlig, hvis der i øvrigt er forhold, der taler for, at forretningsførelsen forud for konkursen vil anses som groft uforsvarlig forretningsførelse. I et tilfælde, hvor ledelsesmedlemmet tidligt i konkursprocessen har nægtet at udlevere f.eks. regnskabsmaterialet til kurator og først på et meget sent tidspunkt – f.eks. i umiddelbar tilknytning til en anlagt konkurskarantænesag – vælger at udlevere dette, vil den sene aflevering og opfyldelse af kurators anmodning om f.eks. at udlevere bogføringsmaterialet, tale med en vis vægt for, at der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, da ledelsesmedlemmet har tilsidesat sin forpligtelse til at samarbejde loyalt med kurator.

En erhvervsvirksomheds manglende overholdelse af lovgivning i øvrigt, f.eks. markedsføringsloven, konkurrenceloven, arbejdsmiljøloven, miljøbeskyttelsesloven, eller aftaler, f.eks. overenskomstaftaler, vil i almindelighed ikke i sig selv kunne anses for groft uforsvarlig forretningsførelse i konkurskarantæne-reglernes forstand. En væsentlig og grov tilsidesættelse af anden lovgivning eller en aftale, der indebærer en nærliggende risiko for, at erhvervsvirksomheden pådrager sig store økonomiske forpligtelser (set i forhold til erhvervsvirksomhedens kapitalgrundlag), vil dog kunne indgå som et element blandt flere i vurderingen af, om ledelsesmedlemmets samlede forretningsførelse må anses for groft forsvarlig, idet det afgørende dog vil være, om overtrædelsen eller tilsidesættelsen af den anden lovgivning mv., har medført en væsentlig risiko for, at kreditorerne lider et ikke ubetydeligt tab.

Hvor driften af erhvervsvirksomheden f.eks. kræver en særlig autorisation, og denne ikke er indhentet, hvorefter selskabet reelt ikke lovligt har kunnet drive erhvervsvirksomhed, vil der i almindelighed altid være en nærliggende tabsrisiko, da erhvervsvirksomhedens indtægtsgrundlag ikke vil være sikret, og det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse vil således efter omstændighederne kombineret med andre forhold kunne anses for groft uforsvarlig forretningsførelse. Dette vil endvidere kunne være tilfældet, hvor der er tale om enkeltstående grove og/eller systematiske tilsidesættelser, som påfører erhvervsvirksomheden et væsentligt tab, f.eks. hvor der er tale om grove og systematiske tilsidesættelser af en overenskomstaftale.

Det vil i denne sammenhæng ikke være et krav, at det tab, som måtte være opstået som følge af en grov eller væsentlig tilsidesættelse af anden lovgivning eller aftale, har udløst konkursen, ligesom det ej heller vil have betydning for vurderingen, at en bøde mv. for overtrædelse af lovgivningen, dækkes som et efterstillet krav i overensstemmelse med konkurslovens § 98, nr. 2. Det vil dog være et krav, at det tab, der er udløst af overtrædelsen af lovgivningen mv. – f.eks. bøden eller boden – er anmeldt i konkursboet, uanset om det er prøvet eller ej. Hvor et tab, der er udløst af en bevidst eller grov tilsidesættelse af lovgivning mv., har udløst konkursen, vil meget dog tale for, at forholdet kombineret med anden uforsvarlig forretningsførelse skal anses som groft uforsvarlig, og dermed føre til pålæg af konkurskarantæne.

Til nr. 6

Det følger af konkurslovens § 158 stk. 1, at konkurskarantæne pålægges for 3 år, men hvis særlige grunde taler for det, kan konkurskarantæne pålægges for en kortere periode end 3 år.

Det følger af bestemmelsens stk. 2, at hvis den pågældende tidligere er pålagt konkurskarantæne, som ikke er udløbet, regnet konkurskarantænen tidligst fra udløbet af den senest pålagte konkurskarantæne. Konkurskarantæne udløber dog senest 10 år efter den oprindelige afgørelse.

Det foreslås at nyaffatte § 158.

Det foreslås med *stk. 1*, at konkurskarantæne pålægges for en periode på 3 år, jf. dog *stk. 2 og 3* og § 164 a.

Bestemmelsen, der er en videreførelse af den gældende bestemmelse i § 158, *stk. 1, 1. pkt.*, vil indebære, at konkurskarantæne som klart udgangspunkt vil skulle pålægges for en periode på 3 år.

Udgangspunktet om, at konkurskarantæne pålægges for en periode på 3 år, vil dog undtagelsesvist kunne fraviges, hvis enten særlige forhold taler for en kortere karantæneperiode, jf. den foreslåede bestemmelse i *stk. 2, 1. pkt.*, ganske særlige forhold taler for bortfald af konkurskarantænen, jf. den foreslåede bestemmelse i *stk. 2, 2. pkt.*, eller hvor der er udvist særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse, som kan begrunde pålæg af en konkurskarantæne for 5 år, jf. den foreslåede bestemmelse i *stk. 3*. Endvidere vil udgangspunktet skulle fraviges, hvis der mellem kurator og den, der begæres pålagt konkurskarantæne, er indgået et forlig om en kortere karantæneperiode efter den foreslåede bestemmelse i § 164 a (lovforslagets § 1, nr. 14).

Skifteretten vil ved afgørelsen ikke være bundet af parternes påstande med hensyn til karantæneperiodens længde, medmindre der mellem parterne er indgået forlig herom, jf. den foreslåede § 164 a (lovforslagets § 1, nr. 14), ligesom skifteretten normalt ikke bør pålægge karantæne i en længere periode end påstået af kurator.

Det foreslås med *stk. 2, 1. pkt.*, at konkurskarantæne undtagelsesvist vil kunne pålægges for en kortere periode, hvis særlige omstændigheder, herunder omstændighederne omkring det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse eller den pågældendes personlige forhold, taler herfor.

Bestemmelsen har karakter af en undtagelse til udgangspunktet om, at en konkurskarantæne pålægges for 3 år, idet det vil kræves, at der foreligger særlige forhold, som kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, og bestemmelsen svarer med visse justeringer til, hvad der følger af de gældende bestemmelser i konkurslovens § 157, *stk. 2*, og § 158, *stk. 1, 2. pkt.*

Hvis der foreligger særlige forhold, som begrunder en nedsættelse af karantæneperiodens længde, vil der kunne ske en nedsættelse af karantæneperioden til ikke mindre end 1 år.

Ved vurderingen af, om der foreligger særlige forhold, som kan begrunde fastsættelsen af en kortere karantæneperiode, vil der skulle foretages en konkret helhedsvurdering af den enkelte sags omstændigheder, herunder henset til grovheden af den af det pågældende ledelsesmedlem udviste groft uforsvarlige forretningsførelse. I denne sammenhæng vil tabet kunne spille en rolle. Jo grovere den groft uforsvarlige forretningsførelse har været, og jo større tabet er, jo mere vil der skulle til for at fravige udgangspunktet om 3 års konkurskarantæne.

Særlige forhold, som kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, vil bl.a. kunne knytte sig til omstændighederne omkring det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse eller ledelsesmedlemets personlige forhold.

Som eksempler på særlige forhold omkring det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse, der efter omstændighederne vil kunne føre til en kortere karantæneperiode, vil der bl.a. kunne henses til, hvilken rolle den pågældende har indtaget i ledelsen af erhvervsvirksomheden, herunder om der er tale om et medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem i henhold til selskabslovens § 140. Hvor der er tale om et medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem, bør der ved vurderingen af, om der er grundlag for at nedsætte karantæneperiodens længde, skulle henses til, at de medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer har til formål at sikre, at medarbejderne får indflydelse på selskabets drift og indsigt i bestyrelsens beslutninger. Såfremt den af det pågældende medarbejdervalgte bestyrelsesmedlem udviste forretningsførelse må

anses som mindre groft uforsvarlig, vil dette kunne udgøre et sådan særligt forhold, som kan begrunde et bortfald af konkurskarantænen, jf. den foreslåede stk. 2, 2. pkt., nedenfor. Det vil dog i alle tilfælde bero på en samlet helhedsvurdering, herunder henset til den af de pågældende ledelsesmedlemmer udviste groft uforsvarlige forretningsførelse.

Der vil endvidere efter omstændighederne kunne være tale om et særligt forhold omkring ledelsesmedlemmets forretningsførelse, der vil kunne begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, hvor den af det pågældende ledelsesmedlem udviste forretningsførelse er udøvet i regi af en ideel forening eller en fond, der efter den foreslåede bestemmelse i § 157, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 5), under visse betingelser vil kunne være omfattet af konkurskarantæner reglerne. Der vil således bl.a. ved vurderingen af, om der foreligger særlige forhold, der kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, kunne henses til, hvor stor en andel af den juridiske enheds samlede aktiviteter, den erhvervsmæssige andel udgør. Hvor f.eks. en ideel forenings samlede ikke-forretningsmæssige aktiviteter og ikke-erhvervsmæssige omsætning er betydelige set i forhold til foreningens forretnings- og erhvervsmæssige aktivitet, og hvor der er alene er tale om en mindre overskridelse af bruttoomsætningsgrænsen i den foreslåede § 157, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 5), vil der kunne være grundlag for at nedsætte karantæneperiodens længde, eller eventuelt lade karantæneperioden helt bortfalde, jf. den foreslåede stk. 2, 2. pkt., nedenfor. Det vil dog i alle tilfælde bero på en samlet helhedsvurdering, herunder henset til den af de pågældende ledelsesmedlemmer udviste groft uforsvarlige forretningsførelse.

Selv om det ikke er et krav for anvendelsen af konkurskarantæner reglerne, at det pågældende ledelsesmedlem har virket som en del af ledelsen i en vis minimumsperiode, vil der ved vurderingen af, om der foreligger særlige forhold, som kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, tillige bl.a. kunne henses til, om ledelsesmedlemmet alene har deltaget i ledelsen i ganske kort tid før konkursen, og om den af det pågældende ledelsesmedlem udviste groft uforsvarlige forretningsførelse består i, at der ikke er rettet op på en af et tidligere ledelsesmedlem udviste groft uforsvarlige forretningsførelse. Det vil bero på en konkret vurdering af den udviste forretningsførelse, om der foreligger et særligt forhold, der kan begrunde en nedsættelse, og der vil i den forbindelse bl.a. kunne henses til, i hvilket omfang det har været muligt for den pågældende at rette op på den af det tidligere ledelsesmedlem udviste groft uforsvarlige forretningsførelse, herunder henset til den tid som det aktuelle ledelsesmedlem har haft til rådighed til at rette op på forholdet.

Hvor den groft uforsvarlige forretningsførelse består i, at den pågældende har ageret som stråmand eller bagmand, jf. de foreslåede bestemmelser i § 157, stk. 2, nr. 4 og 5 (lovforslagets § 1, nr. 5), vil der i almindelighed ikke være grundlag for at nedsætte karantæneperiodens længde, uanset hvor kort tid før konkursen den pågældende har virket som ledelsesmedlem. Hvor der er tale om en bagmand – dvs. en person, der uden at være registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-systemer, har udøvet et ledelsesmedlems beføjelser og varetaget den faktiske ledelse af skyldnerens erhvervsvirksomhed, herunder f.eks. ved at dikterer mv., hvordan det registrerede ledelsesmedlem skal agere i udøvelsen af sit hverv – vil der som udgangspunkt heller ikke være grundlag for at lade karantæneperioden nedsætte, uanset om den pågældende alene har varetaget den faktiske ledelse i en ganske kort periode. Der vil dog rent undtagelsesvist kunne foreligge særlige omstændigheder, der i relation til en bagmand, vil kunne begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor det registrerede ledelsesmedlem afgår ved døden eller akut sygemeldes, og hvor en person i en ganske kort periode overtager ledelsen af erhvervsvirksomheden og udøver et ledelsesmedlems beføjelser uden at blive registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system. Det vil dog i alle tilfælde bero på en konkret vurdering, idet det vil skulle kræves, at der foreligger ganske særlige omstændigheder omkring det registrerede ledelsesmedlems bortgang mv., at den manglende registrering alene har varet en ganske kort periode, samt at der i øvrigt ikke foreligger forhold, som kan begrunde, at der foreligger

groft uforsvarlig forretningsførelse, idet der tillige vil skulle henses til, at den, der de facto udøver et ledelsesmedlem beføjelser, som altovervejende hovedregel må lade sig registrere som et sådant i overensstemmelse med selskabslovens § 10, stk. 1.

Selv om det ikke er en betingelse for pålæg af konkurskarantæne, at der er årsagssammenhæng mellem konkursen og den groft uforsvarlige forretningsførelse, vil det kunne indgå som et element i den samlede vurdering af, om der foreligger særlige forhold, som kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, om det er åbenbart, at det er ydre forhold, der er årsag til konkursen. Det afgørende vil dog i sådanne tilfælde være, hvor groft uforsvarlig den pågældendes forretningsførelse har været, samt at det ikke beror på tilfældigheder, at det er de ydre omstændigheder og ikke den groft uforsvarlige forretningsførelse, der ender med at udløse konkursen.

Der vil videre ved vurderingen af, om der er foreligger særlige forhold, der kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, bl.a. kunne henses til, om den groft uforsvarlige forretningsførelse må antages at ligge på grænsen til blot at skulle anses som forretningsmæssig udygtighed. Der vil i denne sammenhæng bl.a. kunne henses til det pågældende ledelsesmedlems personlige forhold så som alder, erfaringsniveau og om der er tale om en iværksætter. Der er således eksempler på, at personer uden formel uddannelse via virksomhedsdrift – og derigennem risiko for konkurs – har lært sig drift og forretningsførelse af erhvervsvirksomheder, ligesom det i nogle tilfælde først vil være efter flere forsøg med forskellige erhvervsvirksomheder, at seriøse iværksættere opnår succes og skaber vækstvirksomheder. Ung alder vil dog ikke i sig selv kunne udgøre et særligt forhold, som kan begrunde en nedsættelse, idet det afgørende vil være den udviste forretningsførelse set i forhold til den pågældendes alder og erfaringsniveau med virksomhedsdrift. Det vil dog i alle tilfælde bero på en samlet helhedsvurdering, herunder henset til den af det unge og uerfarne ledelsesmedlem udviste groft uforsvarlige forretningsførelse.

Andre personlige forhold vil tillige kunne indgå i vurderingen af, om der foreligger sådanne særlige forhold, som kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, men muligheden for at nedsætte karantæneperiodens længde med henvisningen til ledelsesmedlemmets personlige forhold vil dog skulle fortolkes mere snævert og restriktivt end muligheden for at nedsætte karantæneperiodens længde som følge af omstændighederne omkring den pågældendes forretningsførelse. Rent personlige forhold som f.eks. familie- og helbredsmæssige forhold, uddannelsesniveau mv. bør således, hvor den udviste forretningsførelse ikke er på grænsen til at skulle anses for forretningsmæssig udygtighed, som klar hovedregel ikke kunne føre til en nedsættelse af karantæneperiodens længde. Et ledelsesmedlem, der har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, bør dermed i almindelighed ikke kunne undskylde sig med, at rent personlige forhold har påvirket ledelsesmedlemmets evne til at udvise, hvad der i almindelighed stilles af krav til erhvervsdrivendes forretningsførelse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en justering i forhold til den gældende bestemmelse i § 157, stk. 2, idet det ikke vil skulle anses som et særligt forhold, der kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, at konkurskarantænen vil kunne have »særligt alvorlige konsekvenser for den pågældendes erhvervsmuligheder«, jf. hertil bemærkningerne til den gældende bestemmelse i § 157, stk. 2, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 29. Dette er begrundet i, at en konkurskarantæne i almindelighed altid vil have alvorlige konsekvenser for den karantænepålagtes erhvervsmuligheder.

En lang sagsbehandlingstid vil ligesom efter den gældende bestemmelse i konkurslovens § 158, stk. 1, 2. pkt., også kunne udgøre et særligt forhold, der kan føre til en nedsættelse af karantæneperiodens længde, idet der dog foreslås en række præciseringer og justeringer i forhold til den gældende retstilstand.

En lang sagsbehandlingstid vil alene kunne udgøre et særligt forhold, der kan føre til en nedsættelse

af karantæneperiodens længde, hvor tiden fra konkursdekretets afsigelse og til skifterettens afgørelse i sagen langt overstiger, hvad der skønnes rimeligt i den konkrete sag, og det henset til sagens øvrige omstændigheder, herunder den af det pågældende ledelsesmedlem udviste forretningsførelse, skønnes rimeligt at nedsætte karantæneperiodens længde.

Det vil altid skulle bero på en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, hvad der må anses for en rimelig sagsbehandlingstid. Der vil i denne sammenhæng bl.a. kunne henses til, om karantænesagen behandles på skriftligt grundlag, om der er begæret mundtlig forhandling, om en eventuel mundtlig forhandling er blevet udsat, ligesom der vil kunne henses til omfanget af skriftveksling mellem parterne.

I en skriftligt behandlet sag, hvor der alene er udvekslet ganske få processkrifter, vil en rimelig sagsbehandlingstid som udgangspunkt være på omkring 1 år. Hvis der er tale om en mundtligt forhandlet sag, hvor der har været udvekslet mere end blot et par processkrifter mellem parterne, vil en sagsbehandlingstid på omkring 2 år alt efter omstændighederne være rimelig.

Hvor den urimeligt lange sagsbehandlingstid beror på det pågældende ledelsesmedlems egne forhold, f.eks. at svarskriftet indsendes for sent, at den pågældende begærer udsættelse af en mundtlig forhandling uden rimelig grund eller frafalder en begæring om en mundtlig forhandling meget tæt på afholdelsen af forhandlingen, vil det ikke kunne begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde. Det samme vil være tilfældet, hvor den lange sagsbehandlingstid beror på konkursboets størrelse og kompleksitet – dvs. hvor kurator med rimelighed er blevet forsinket i sin behandling af sagen.

Endelig vil der ved vurderingen af, om der er grundlag for at nedsætte karantæneperiodens længde, kunne henses til, om ledelsesmedlemmet har afbødet det tab, som det pågældende ledelsesmedlems groft uforvarselig forretningsførelse kan have været medvirkende til at forårsage. En betaling fra ledelsesmedlemmet, der helt eller delvist har rettet op på tabet i konkursboet, vil således kunne indgå ved vurderingen af, om der foreligger særlige forhold, som kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde. Der vil ved vurderingen af, om en betaling kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, skulle henses til grovheden af den udviste uforvarselige forretningsførelse, i hvilket omfang betalingen har afbødet eller rettet op på tabet, og om der i øvrigt foreligger særlige forhold, som kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde. Ledelsesmedlemmets betaling vil dermed kunne indgå som et element blandt flere i forhold til vurderingen af, om der foreligger særlige forhold, som kan begrunde en nedsættelse af karantæneperiodens længde, idet en betaling fra ledelsesmedlemmet dog ikke bør være det, der tipper balancen mellem en nedsættelse og et bortfald. En betaling fra ledelsesmedlemmet vil i øvrigt ikke kunne føre til bortfald af karantæneperiodens længde, jf. den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 2. pkt. Da det tilsigtes, at der skal være parallelitet mellem muligheden for at indgå forlig om karantæneperiodens længde, jf. den foreslåede § 164 a (lovforslagets § 1, nr. 14), og vurderingen af, om der er grundlag for at nedsætte karantæneperioden uden for et forlig, vil betalingen fra ledelsesmedlemmet således ikke kunne føre til en nedsættelse af karantæneperioden til mindre end 1 år.

Det foreslås med stk. 2, 2. pkt., at konkursskarantænen helt kan bortfalde, hvor ganske særlige forhold taler herfor.

Bestemmelsen, der til en vis grad viderefører den gældende bestemmelse i konkurslovens § 157, stk. 2, vil udgøre en meget snæver undtagelse til den foreslåede bestemmelse i § 158, stk. 1, idet det vil kræves, at der foreligger ganske særlige forhold, der kan tale for et bortfald.

Der vil ved vurderingen af, om der foreligger sådanne ganske særlige forhold, som kan begrunde bortfaldet af en konkursskarantæne, skulle foretages en konkret helhedsvurdering af den enkelte sags omstændigheder, herunder henset til grovheden af den af det pågældende ledelsesmedlem udviste groft uforvarselige forretningsførelse og det tab, som konkursen har påført kreditorerne.

Særlige forhold, som vil kunne begrunde et bortfald af karantæneperioden, vil – ligesom efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 1. pkt., ovenfor – bl.a. kunne knytte sig til omstændighederne omkring det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse eller dennes personlige forhold, idet det dog vil kræve, at der foreligger ganske særlige omstændigheder. Hvis et forhold ikke ville kunne føre til nedsættelse af karantæneperiodens længde, vil forholdet ej heller kunne begrunde et bortfald af konkurskarantænen.

Ligesom efter den foreslåede stk. 2, 1. pkt., vil det – i modsætning til den gældende bestemmelse i § 157, stk. 2 – ikke skulle anses for et ganske særligt forhold, at konkurskarantænen vil kunne have »særligt alvorlige konsekvenser for den pågældendes erhvervsmuligheder«. Dette er begrundet i, at en konkurskarantæne i almindelighed altid vil have alvorlige konsekvenser for den karantænepålagtes erhvervsmuligheder.

Udover de ovenfor under stk. 2, 1. pkt., nævnte eksempler på særlige forhold, der vil kunne begrunde et bortfald af karantæneperioden – dvs. hvor der er tale om et medarbejdervalgt bestyrelsesmedlem, eller hvor der er tale om en ideel forening og fond, hvor den ikke-erhvervsmæssige omsætning mv. er betydelig, og hvor der alene er tale om en mindre overskridelse af bruttoomsætningsgrænsen i den foreslåede § 157, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 5) – vil de resterende eksempler på særlige forhold, der er nævnt under stk. 2, 1. pkt., kunne indgå i en samlet vurdering af, om der er grundlag for at lade karantæneperioden bortfalde, idet der dog kræves noget ganske særligt for at lade karantæneperioden bortfalde.

En sagsbehandlingstid, der langt overstiger det rimelige, vil ikke i sig selv kunne begrunde et bortfald af konkurskarantænen efter den foreslåede bestemmelse, uanset at den lange sagsbehandlingstid ikke beror på det pågældende ledelsesmedlems egne forhold eller på konkursboets kompleksitet eller omfang. En urimeligt lang sagsbehandlingstid vil dog kunne indgå som et element blandt flere ved vurderingen af, om der foreligger sådanne ganske særlige forhold, som kan begrunde et bortfald af konkurskarantænen.

Det vil herudover bl.a. skulle anses for et ganske særligt forhold, der vil kunne begrunde et bortfald af konkurskarantænen, at det pågældende ledelsesmedlem tidligere er blevet pålagt konkurskarantæne for sin deltagelse i en nærtstående erhvervsvirksomhed, der er økonomisk og driftsmæssigt forbundet med den erhvervsvirksomhed, som den aktuelle konkurskarantænesag relaterer sig til. Dette skal ses i lyset af den foreslåede nyaffatelse af § 157 (lovforslagets § 1, nr. 5), som medfører en ophævelse af den gældende bestemmelse i § 157, stk. 3, der erstattes af de nye foreslåede bestemmelser i § 160, stk. 2 og 3 (lovforslagets § 1, nr. 8).

Hvor det i væsentlig grad beror på det pågældende ledelsesmedlems egne forhold, at der ikke er sket en sammenlægning af flere sager om nærtstående og økonomisk og driftsmæssigt forbundne erhvervsvirksomheder, jf. den foreslåede bestemmelse i § 160, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 8), vil der ikke foreligge et sådant særligt forhold, som kan begrunde et bortfald af karantæneperioden. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor den pågældende ikke selv har gjort kurator opmærksom på, at der verserer én eller flere sager om konkurskarantæne – eventuelt ved andre skifteretter – der relaterer sig til nærtstående erhvervsvirksomheder, således at sagerne ikke er blevet behandlet i forbindelse med hinanden, jf. den foreslåede § 160, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 8). Det vil endvidere kunne være tilfældet, hvor den pågældende ledelsesmedlem ikke selv har begæret en sammenlægning af konkurskarantænesagerne, jf. den foreslåede § 160, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 8). Hvor den senere sag om konkurskarantæne først indledes efter det tidspunkt, hvor den foreslåede skæringsdag for foreningen af de flere sager, jf. den foreslåede § 160, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 8), med den konsekvens, at der ikke kan ske sammenlægningen af sagerne, jf. den foreslåede § 160, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 8), vil den manglende sammenlægning ikke bero på den pågældendes egne forhold, og der vil derfor være grundlag for at lade konkurskarantænen bortfalde i den senere sag.

Hvor det pågældende ledelsesmedlem tidligere er blevet pålagt konkurskarantæne i en tidligere konkurskarantænesag for sin forretningsførelse i en eller flere nærtstående erhvervsvirksomheder, der var økonomisk og driftsmæssigt forbundet med erhvervsvirksomheden i den aktuelle sag, og den af det pågældende ledelsesmedlem udviste forretningsførelse i den aktuelle sag har været særdeles groft uforsvarlig, således at det vil kunne begrunde fastsættelsen af en længere karantæneperiode efter den foreslåede bestemmelse i § 158, stk. 3, jf. straks nedenfor, vil der ikke være grundlag for at lade konkurskarantænen bortfalde, uanset at den manglende sammenlægning af sagerne efter den foreslåede regel i § 160, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 8), ikke beror på ledelsesmedlemmets forhold. I sådanne situationer vil der i stedet kunne ske en nedsættelse af karantæneperioden udmålt til det, den længere karantæneperiode ville have været, såfremt sagerne var blevet sammenlagt til én sag.

En betaling fra ledelsesmedlemmet til konkursboets kreditorer, der retter op på tabet i konkursboet, vil ikke i sig selv kunne føre til et bortfald af konkurskarantænen.

Det foreslås med *stk. 3*, at konkurskarantæne efter omstændighederne vil kunne pålægges for 5 år, hvis den forretningsførelse, der er udvist af den pågældende, må anses for særdeles groft uforsvarlig.

Bestemmelsen er ny og har karakter af en undtagelse til det foreslåede og nugældende udgangspunkt om, at konkurskarantæne pålægges for en periode på 3 år. Hvis forretningsførelsen i erhvervsvirksomheden således kan karakteriseres som særdeles groft uforsvarlig, vil det pågældende ledelsesmedlem kunne pålægges konkurskarantæne i 5 år i stedet for 3 år.

Det vil bero på en konkret vurdering, om den af det pågældende ledelsesmedlem udviste groft uforsvarlige forretningsførelse må anses for at være særdeles groft uforsvarlig.

Selv om det ikke vil være et krav for pålæg af konkurskarantæne, at der er årsagssammenhæng mellem den groft uforsvarlige forretningsførelse og kreditorernes tab, vil det kunne tale for, at en forretningsførelse har været særdeles groft uforsvarlig, hvis konkursen har medført betydelige tab for kreditorerne.

Det vil ikke i sig selv være tilstrækkeligt for at anse en groft uforsvarlig forretningsførelse for særdeles groft uforsvarlig, at det pågældende ledelsesmedlem på samme tid pålægges flere konkurskarantæner for sin deltagelse i ledelsen af flere ikke økonomisk og driftsmæssigt forbundne erhvervsvirksomheder. Det vil ej heller i sig selv være tilstrækkeligt for at anse en groft uforsvarlig forretningsførelse for særdeles groft uforsvarlig, at den pågældende pålægges én samlet konkurskarantæne for sin deltagelse i ledelsen af flere nærtstående, økonomisk og driftsforbundne erhvervsvirksomheder mv. efter den foreslåede bestemmelse i § 160, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 8). Det vil i alle tilfælde skulle bero på en konkret vurdering af ledelsesmedlemmets groft uforsvarlige forretningsførelse, om forretningsførelsen må anses for særdeles groft uforsvarlig.

Det vil bl.a. kunne anses som særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse, hvis en person overtræder en pålagt konkurskarantæne og fortsætter med at deltage i ledelsen af en erhvervsmæssig virksomhed uden at hæfte ubegrænset og personligt for erhvervsvirksomhedens forpligtelser og udviser ny groft uforsvarlig forretningsførelse. Særligt hvor den, der handler i strid med en allerede pålagt konkurskarantæne, agerer som bagmand i en stråmandskonstruktion, vil der kunne være grundlag for at pålægge konkurskarantæne for en periode på 5 år, idet en person dog maksimalt kan være pålagt konkurskarantæne i 10 år regnet fra den seneste endelige afgørelse i sagen, jf. den foreslåede *stk. 4* nedenfor.

Hvor der ikke er tale om en overtrædelse af en allerede pålagt konkurskarantæne, men hvor der er tale om, at en person, der er pålagt en almindelig konkurskarantæne, udviser ny groft uforsvarlig forretningsførelse i forbindelse med den pågældendes deltagelse i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, hvor personen

hæfter personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser, vil det bero på en konkret vurdering, om der er udvist særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse.

Det foreslås med *stk. 4, 1. pkt.*, at hvis den pågældende på afgørelsestidspunktet allerede er pålagt konkurskarantæne, skal en ny konkurskarantæne først regnes fra udløbet af den seneste pålagte konkurskarantæne.

Bestemmelsen, der svarer til den gældende bestemmelse i § 158, stk. 2, 1. pkt., vil indebære, at en ny karantæne vil skulle løbe i forlængelse af en allerede pålagt konkurskarantæne.

For at sikre mod de sjældnere tilfælde, hvor der kører to sager om konkurskarantæne mod samme ledelsesmedlem ved to forskellige skifteretter, og hvor de to skifteretter ikke er bekendte med hinandens sager, eller de tilfælde, hvor en tidligere pålagt konkurskarantæne ikke er blevet registreret i konkurskarantænerregisteret forud for en kendelse i en senere sag, bør skifteretten i sin kendelse alene anføre det samlede antal år, som det pågældende ledelsesmedlem pålægges konkurskarantæne uden hensyntagen til, om den pågældende i øvrigt allerede er pålagt en konkurskarantæne, der endnu ikke er udløbet. Skifteretten vil derfor ikke i kendelsen skulle angive en dato for, hvornår karantænen løber fra, herunder om konkurskarantænen løber i forlængelse af en tidligere pålagt konkurskarantæne, idet det vil være op til Erhvervsstyrelsen at sørge for at lægge kendelserne i forlængelse af hinanden i takt med, at de indmeldes af den konkrete instans til konkurskarantænerregisteret, ligesom Erhvervsstyrelsen vil skulle orientere den konkurskarantænepålagte om, hvornår konkurskarantænen løber fra.

Det foreslås med *stk. 4, 2. pkt.*, at konkurskarantænen udløber senest 10 år efter den seneste endelige afgørelse.

Ved »endelig afgørelse« forstår den seneste endelige afgørelse, hvor den pågældende pålægges konkurskarantæne. Bestemmelsen vil indebære, at en person maksimalt kan være pålagt en konkurskarantæne i 10 år regnet fra den seneste endelige afgørelse.

Hvor en person f.eks. på samme tid skal pålægges flere konkurskarantæner for sin deltagelse i ledelsen af fire selskaber, der ikke er økonomisk og driftsmæssigt forbundne, vil karantænerne skulle løbe i forlængelse af hinanden, dog således at personen maksimalt vil kunne være pålagt karantæne i 10 år fra den endelige afgørelse.

Hvor en person, der tidligere er pålagt 10 års konkurskarantæne for sin deltagelse i ledelsen af fire selskaber, der ikke er økonomisk og driftsmæssigt forbundne, og hvor personen 2 år efter udviser ny groft uforsvarlig forretningsførelse, som begrundet pålæg af 3 års konkurskarantæne, vil personen alene kunne pålægges 2 års konkurskarantæne, da der på dette tidspunkt vil være 8 år tilbage af karantæneperioden, og da karantæneperioden udløber maksimalt 10 år efter den seneste endelige afgørelse.

Retten vil – også i tilfælde, hvor en person pålægges 10 års konkurskarantæne på samme tidspunkt – alene skulle angive, hvor mange års konkurskarantæne en person pålægges i de enkelte sager. Retten vil således ikke skulle angive, fra hvilket tidspunkt konkurskarantænerne skal løbe, samt om konkurskarantænerne i de enkelte kendelser skal lægges i forlængelse af en tidligere pålagt konkurskarantæne, idet det vil være op til Erhvervsstyrelsen at lægge karantæneperioderne i forlængelse af hinanden. Hvis en person f.eks. skal pålægges konkurskarantæne for sin deltagelse i ledelsen af fire ikke økonomisk og driftsmæssigt forbundne erhvervsvirksomheder, vil retten i hver af de fire kendelser skulle angive, at personen pålægges konkurskarantæne i 3 år, idet det vil være op til Erhvervsstyrelsen at sikre, at personen ikke er pålagt konkurskarantæne i længere tid end 10 år fra den seneste endelige kendelse.

Hvis en person f.eks. skal pålægges fire konkurskarantæner af hver 3 år (sammenlagt 12 år) på samme

tidspunkt for sin deltagelse i ledelsen af fire ikke økonomisk og driftsmæssigt forbundne erhvervsvirksomheder, vil skifteretten i hver af de fire kendelser skulle angive, at personen pålægges konkurskarantæne i 3 år – dvs. uden hensyntagen til, at samme skifteret behandler andre sager om konkurskarantæne mod den samme person, der afgøres på samme tidspunkt. Skifteretten vil herefter skulle indberette hver af de fire kendelser, hvor personen pålægges 3 års karantæne, til Erhvervsstyrelsen, der sikrer, at personen alene er pålagt konkurskarantæne i 10 år fra det tidspunkt skifterettens seneste kendelse er blevet endelig. Hvis personen f.eks. allerede er pålagt en konkurskarantæne, hvor der er 2 år tilbage af karantæneperiodens længde, vil Erhvervsstyrelsen alene kunne registrere 8 af de i alt 12 års konkurskarantæne, som personen i alt er blevet pålagt ved de fire kendelser, i konkurskarantæneregisteret, således at personen kun er i karantæne i 10 år fra den seneste endelige kendelse.

Hvis en person, der pålægges fire konkurskarantæner af hver 3 år (sammenlagt 12 år) på samme tid, alene vælger at kære den ene af kendelserne, vil de tre resterende kendelser af hver 3 år begynde at løbe fra det tidspunkt skifterettens kendelse er endelig (dvs. sammenlagt 9 år), hvorimod der vil være opsættende virkning for den ene kendelse, der kæres, jf. § 164, stk. 3, der ikke foreslås ændret, men alene rykket til § 164, stk. 4, som følge af indsættelsen af en ny bestemmelse i § 164, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 12). Hvis landsretten 1 år efter skifterettens afgørelse stadfæster skifterettens afgørelse i den kærede karantænesag, vil personen, da der er forløbet 1 år af den 9-årige karantæneperiode, kunne pålægges 2 års karantæne ved landsrettens afgørelse, da det 10-årige maksimum skal beregnes fra den seneste endelige afgørelse, der i dette tilfælde vil være landsrettens kendelse. Landsretten vil dog i en sådan situation alene skulle angive i sin kendelse, at personen pålægges konkurskarantæne i 3 år, og det vil herefter være op til Erhvervsstyrelsen at sikre, at de 3 år kommer til at ligge i forlængelse af de tidligere pålagte konkurskarantæner, således at personen maksimalt er pålagt konkurskarantæne i 10 år fra landsrettens endelige kendelse.

Hvor konkurskarantænen har været sat i bero, jf. den foreslåede bestemmelse i § 164, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 13), og f.eks. Højesteret stadfæster konkurskarantænen, vil der i den 10-årige periode skulle ske fradrag af den periode, hvor konkurskarantænen forud for Højesterets afgørelse ikke har været berosat.

Hvis en person f.eks. i landsretten er pålagt fire konkurskarantæner af hver 3 år, som herefter nedsættes til 10 år fra landsrettens endelige afgørelse, og personen tre måneder efter meddeles tredjeinstansbevilling, vil karantænen først skulle stilles i bero fra det tidspunkt, hvor Højesteret har modtaget kæremålet, jf. den foreslåede § 164, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 13). Hvis Højesteret herefter stadfæster landsrettens afgørelse, vil de 10 år skulle regnes fra Højesterets endelige afgørelse med fradrag af den periode, hvor den pågældende har været pålagt konkurskarantæne (dvs. de tre måneder inklusiv den tid, der gik indtil kæremålet blev modtaget i Højesteret).

Til nr. 7

Konkurslovens § 159 angår retsvirkningerne af en pålagt konkurskarantæne.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 159, 3. pkt., hvorefter det i de tilfælde, hvor konkurskarantæne efter den foreslåede § 158, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 6), pålægges for en længere periode end 3 år, tillige kan bestemmes, at den pågældende ikke må deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed med personlig og ubegrænset hæftelse for virksomhedens forpligtelser.

Bestemmelsen er ny og vil indebære, at retten i et tilfælde, hvor en person pålægges konkurskarantæne for 5 år, jf. den foreslåede § 158, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 6), kan bestemme, at konkurskarantæne – udover at have de retsvirkninger, der følger af den gældende bestemmelse i § 159, 1. pkt., der ikke foreslås ændret – tillige skal have samme retsvirkning som efter den gældende bestemmelse i konkurslovens §

159, 2. pkt., der ikke foreslås ændret. Det er dermed en forudsætning for at anvende bestemmelsen, at den pågældende er pålagt konkurskarantæne for 5 år efter den foreslåede § 158, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 6).

Bestemmelsen vil skulle finde anvendelse i de helt særlige tilfælde, hvor der er udvist så særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse, at det kan begrunde pålæg af konkurskarantæne for 5 år, og hvor det – henset til karakteren af den udviste forretningsførelse, tabet for kreditorerne mv. – ikke skønnes tilstrækkeligt til at sikre mod videreførelsen af en groft uforsvarlig forretningsførelse, at det pågældende ledelsesmedlem alene bliver mødt af de retsvirkninger, der følger af bestemmelsen i § 159, 2. pkt.

Det foreslås med § 159, 4. pkt., at reglerne i 1.-3. pkt. tillige omfatter deltagelse i ledelsen af erhvervs-virksomhed i udlandet.

Bestemmelsen vil være med til at sikre overensstemmelse mellem straffelovens § 79, stk. 2, 2. pkt., der tillige omhandler frakendelse af retten i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, og konkurskarantæne-reglerne i relation til muligheden for at idømme en person straf efter straffelovens § 131.

Bestemmelsen vil indebære, at retsvirkningen af en pålagt konkurskarantæne udvides til ligeledes at omfatte et forbud mod at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed i udlandet. Det være sig både, når der er tale om et forbud mod at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser efter § 159, 1. pkt., og hvor forbuddet efter § 159, 2. pkt., udvides til også at omfatte et forbud mod deltagelse i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, hvor personen hæfter personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser, eventuelt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 159, 3. pkt.

Bestemmelsen vil ikke indebære et krav om, at kurator eller Erhvervsstyrelsen skal underrette andre udenlandske myndigheder om rettighedsfrakendelsen.

En person, der fortsætter med at drive erhvervsvirksomhed i udlandet i strid med en pålagt konkurskarantæne, vil som følge af det foreslåede § 159, 4. pkt., herefter kunne ifalde strafansvar efter straffelovens § 131, idet det dog fortsat kræves, at straffelovens almindelige regler om dansk straffemyndighed i straffelovens §§ 6-12 giver mulighed herfor. Det foreslåede § 159, 4. pkt., vil ikke være udtryk for en fravigelse af straffelovens §§ 6-12 om dansk strafmyndighed. Afgrænsningen af straffemyndighed i relation til overtrædelse af en konkurskarantæne vil således skulle foretages på samme måde, som afgrænsningen af straffemyndighed i relation til overtrædelse af en frakendelse af retten til at udøve ledelse efter straffelovens § 79, stk. 2, 2. pkt. En straf for overtrædelse af en pålagt konkurskarantæne efter straffelovens § 131 vil i praksis navnlig være mulig, hvis de faktiske handlinger, som udgør den pågældendes deltagelse i ledelsen af erhvervsvirksomheden, helt eller delvist er foretaget her i landet, jf. straffelovens § 6, nr. 1. Det vil bl.a. omfatte tilfælde, hvor en person, som befinder sig her i landet, gennem et udenlandsk selskab mv. driver erhvervsvirksomhed her i landet, eksempelvis ved at udbyde varer eller tjenesteydelser til kunder her i landet. Selv om den pågældendes handlinger udelukkende er foretaget i udlandet, vil sådan straf tillige være mulig, hvis de aktiviteter, der udøves her i landet af det udenlandske selskab mv., har et sådant omfang og karakter, at aktiviteterne her i landet udgør erhvervsvirksomhed i bestemmelsens forstand, jf. straffelovens § 9, stk. 2, jf. § 6, nr. 1. Dette vil bl.a. omfatte tilfælde, hvor en person, som befinder sig i udlandet, gennem et udenlandsk selskab mv. driver erhvervsvirksomhed her i landet, eksempelvis ved at udbyde varer eller tjenesteydelser til kunder her i landet, jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 164 som fremsat, side 26 f.

Det foreslåede § 159, 4. pkt., vil ej heller være udtryk for en fravigelse af konkurslovens § 3 om konkursværneting, og det vil således fortsat være et krav for konkurskarantæne-reglernes anvendelse, at konkursboet efter skyldneren behandles i Danmark efter reglerne i konkursloven. En person, der er pålagt

konkurskarantæne, og som efterfølgende udviser groft uforsvarlig forretningsførelse i forbindelse med den pågældendes deltagelse i ledelsen af et udenlandsk selskab, vil således ikke kunne pålægges en udvidet karantæne efter konkurslovens § 159, 2. pkt., i det omfang konkursboet efter erhvervsvirksomheden ikke behandles i Danmark efter konkurslovens § 3. Hvor konkursboet efter skyldneren ikke behandles i Danmark efter de danske konkursregler, vil det ej heller være muligt at anvende hæftelsesreglerne i konkurslovens §§ 167 og 168.

Til nr. 8

Konkurslovens § 160 angår skifterettens beslutning om at indlede en konkurskarantænesag.

Det foreslås at nyaffatte § 160.

Det foreslås med *stk. 1*, at en sag om konkurskarantæne anlægges af kurator.

Bestemmelsen vil være en videreførelse af den gældende retstilstand, men bestemmelsen vil præcisere, at det er kurator, der personligt har kompetencen til at anlægge konkurskarantænesagen. Hverken fordringshaverne eller skifteretten vil kunne meddele kurator pålæg om at indlede en konkurskarantænesag.

At kurator personligt har kompetencen til at anlægge sagen om konkurskarantæne, vil tillige indebære, at konkurskarantænesagen skal anlægges i kurators navn, ligesom kurator bevarer procesbeføjelsen i konkurskarantænesagen også efter behandlingen af konkursboet er afsluttet.

Med nyaffattelsen af *stk. 1* vil den gældende bestemmelse i konkurslovens § 160, *stk. 1*, blive ophævet. Ophævelsen vil indebære, at skifteretten ikke længere på grundlag af kurators begrundede indstilling vil skulle træffe beslutning om, at der skal indledes en konkurskarantænesag mod nogen.

Fremover vil konkurskarantænesagen anses for at være indledt på det tidspunkt, hvor sagen er anlagt, hvilket vil sige det tidspunkt, hvor skifteretten modtager kurators stævning, jf. den foreslåede bestemmelse i § 161 (lovforslagets § 1, nr. 8).

Ændringen skal ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af konkurslovens § 161, *stk. 1* (lovforslagets § 1, nr. 9), hvor det foreslås, at kurator senest 4 uger efter skifterettens modtagelse af kurators begrundede meddelelse efter § 125, *stk. 3*, skal indlevere en stævning til skifteretten.

Det foreslås med *stk. 2, 1. pkt.*, at sager om en persons deltagelse i ledelsen af flere nærtstående erhvervsvirksomheder, jf. § 2, nr. 1-3, behandles i forbindelse med hinanden.

Bestemmelsen vil indebære, at hvis der ved samme skifteret er anlagt flere sager om en persons deltagelse i ledelsen af flere nærtstående erhvervsvirksomheder, vil sagerne skulle behandles i forbindelse med hinanden.

Bestemmelsen svarer delvist til retsplejelovens § 254, *stk. 1*, idet det dog i modsætning til retsplejelovens § 254, *stk. 1*, vil være en obligatorisk følge af den foreslåede bestemmelse, at sager om nærtstående erhvervsvirksomheder vil skulle behandles i forbindelse med hinanden.

Det vil være kurator, der har ansvaret for at gøre skifteretten opmærksom på, at flere sager om konkurskarantæne mod samme person relaterer sig til nærtstående erhvervsvirksomheder, således at sagerne kan blive behandlet i forbindelse med hinanden. Skifteretten skal således ikke ex officio påse, om flere sager mod samme person relaterer sig til nærtstående erhvervsvirksomheder.

Om flere erhvervsvirksomheder skal anses for nærtstående, vil bero på, om de betragtes som sådan efter reglerne i konkurslovens § 2, nr. 1-3. Dette vil bl.a. være tilfældet, hvor en person deltager i

ledelsen af sin egen enkeltmandsvirksomhed og tillige deltager i ledelsen af den pågældendes ægtefælles erhvervsvirksomhed, jf. konkurslovens § 2, nr. 1. Det vil endvidere være tilfældet, hvor der er tale om et selskab og en personligt drevet erhvervsvirksomhed, såfremt personen eller dennes nærtstående direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af selskabets kapital jf. konkurslovens § 2, nr. 2. Endelig vil det være tilfældet, hvor der er tale om to selskaber, og hvor det ene selskab eller dets nærtstående direkte eller indirekte ejer en væsentlig del af det andet selskabs kapital, eller såfremt en væsentlig del af begge selskaber ejes af samme person eller selskab eller af indbyrdes nærtstående personer eller selskaber, jf. konkurslovens § 2, nr. 3.

I et tilfælde, hvor to konkurskarantænesager mod en samme person for dennes deltagelse i ledelsen af nærtstående erhvervsvirksomheder, hvis konkursboer behandles ved samme skifteret, ikke anlægges på samme tid, vil det relevante skæringstidspunkt for, om det vil være obligatorisk at behandle sagerne i forbindelse med hinanden, afhænge af, om den først anlagte sag om karantænesagen behandles på skriftligt grundlag, eller om der er begæret mundtlig forhandling.

Hvis den først anlagte sag behandles på skriftligt grundlag, vil det afgørende skæringstidspunkt være tidspunktet for kendelsens afsigelse. Dette vil indebære, at hvor skifteretten ikke har truffet afgørelse i den først anlagte sag, vil den først anlagte sag og den senere anlagte sag skulle behandles i forbindelse med hinanden. Hvis skifteretten derimod har truffet kendelse i den først anlagte sag, førend den senere sag anlægges, vil sagerne ikke skulle behandles i forbindelse med hinanden, og den senere og nye sag om konkurskarantæne vil skulle behandles uafhængigt af den tidligere afgjorte sag, ligesom kære af de to sager vil skulle ske særskilt.

Hvis der er anmodet om mundtlig forhandling i den først anlagte sag, vil det afgørende skæringstidspunkt være tidspunktet for hovedforhandlingens indledning. Dette vil indebære, at hvis hovedforhandlingen i den første sag alene er berammet, men endnu ikke indledt, vil det – alt efter omstændighederne – være nødvendigt at udsætte hovedforhandlingen i den først anlagte sag med henblik på, at de to sager kan blive behandlet i forbindelse med hinanden. Hvis hovedforhandlingen i den først anlagte sag, derimod er indledt, vil den senere anlagte sag ikke skulle behandles i forbindelse med denne, og den senere anlagte sag vil herefter skulle behandles uafhængigt af den tidligere afgjorte sag, ligesom kære af de to sager vil skulle ske særskilt.

Hvor den, der begæres pålagt konkurskarantæne, i den ene af sagerne har anmodet om mundtlig forhandling af sagen, men ikke har anmodet om mundtlig forhandling i den anden sag, vil skifteretten i overensstemmelse med den foreslåede § 162, stk. 3, der svarer til den gældende bestemmelse i konkurslovens § 162, stk. 4, der ikke foreslås ændret men alene rykket til § 162, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 10), have mulighed for at træffe bestemmelse om mundtlig forhandling af begge sager, hvis det skønnes hensigtsmæssigt.

Det foreslås med stk. 2, 2. pkt., at hvis der er anlagt en sag omfattet af det foreslåede 1. pkt. ved en skifteret, vil senere sager omfattet af det foreslåede 1. pkt. skulle anlægges ved eller henvises til denne skifteret.

Bestemmelsen tager sigte på de tilfælde, hvor et eller flere konkursboer vedrørende nærtstående erhvervsvirksomheder undtagelsesvist ikke behandles ved samme skifteret og ikke i medfør af konkurslovens § 5, stk. 2, henvises til den skifteret, hvor de øvrige konkursboer behandles.

Bestemmelsen vil indebære, at hvor der f.eks. er anlagt en sag om konkurskarantæne mod en person for dennes deltagelse i ledelsen af et selskab, vil senere sager om samme persons deltagelse i ledelsen af nærtstående selskaber, skulle anlægges ved eller henvises til den skifteret, hvor den første konkurskarantænesag er anlagt, således at sagerne kan behandles i forbindelse med hinanden. Det afgørende for, hvor

flere sager om samme persons deltagelse i nærtstående selskaber mv. skal behandles, vil herefter være, hvor den første sag om konkurskarantæne er anlagt. En sag anses for anlagt eller indledt på det tidspunkt, hvor skifteretten har modtaget kurators stævning, jf. den foreslåede § 161 (lovforslagets § 1, nr. 9).

En kurator bør derfor ved udarbejdelsen af sin begrundede meddelelse efter den foreslåede § 125, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 4), have for øje, om der er andre nærtstående erhvervsvirksomheder, som er taget under konkursbehandling, om et eller flere af de ledelsesmedlemmer, der efter kurators vurdering har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, har deltaget i ledelsen af disse nærtstående erhvervsvirksomheder, samt om der allerede er indledt en sag om konkurskarantæne mod det pågældende ledelsesmedlem ved den skifteret, hvor konkursboet efter de nærtstående erhvervsvirksomheder behandles. Hvis et ledelsesmedlem har deltaget i ledelsen af et eller flere nærtstående erhvervsvirksomheder, og der allerede er indledt en konkurskarantænesag mod den pågældende, vil kurator skulle angive dette i sin begrundede meddelelse efter § 125, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Hvor kurator inden indgivelsen af sin begrundede meddelelse efter den foreslåede § 125, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 4), bliver opmærksom på, at der allerede er anlagt en sag om konkurskarantæne mod et ledelsesmedlem i en anden retskreds, for samme ledelsesmedlems deltagelse i en nærtstående erhvervsvirksomhed, vil kurator i den endnu ikke anlagte sag fortsat skulle indgive sin begrundede meddelelse til den skifteret, hvor det aktuelle konkursbo behandles, hvorefter det skal fremgå, at der vil blive indledt en sag om konkurskarantæne ved en anden skifteret end der, hvor konkursboet efter erhvervsvirksomheden behandles. Kurator bør straks sende en kopi af den begrundede meddelelse til den skifteret, hvor den første sag om konkurskarantæne er blevet anlagt. Kurator vil herefter skulle indlevere sin stævning til den skifteret, hvor den første sag om konkurskarantæne blev anlagt. Fristen for indleveringen af stævningen, vil begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor kurator har fremsendt sin begrundede meddelelse til den skifteret, hvor det aktuelle konkursbo behandles, og således ikke fra det tidspunkt, hvor kurator sender en kopi af meddelelsen til den skifteret, hvor den første sag om konkurskarantæne er blevet anlagt. Det vil ligeledes være den skifteret, hvor sagen skal anlægges – dvs. stævningen skal indleveres – der vil have kompetencen til at meddele kurator en længere frist for indleveringen af stævningen.

Et eksempel herpå kunne opstilles således, at personen A har været ledelsesmedlem i både et moderselskab og et datterselskab, men konkursboet efter moderselskabet behandles ved Retten i Aarhus, og konkursboet efter datterselskabet behandles ved Sø- og Handelsretten. Hvis kurator i konkursboet efter moderselskabet den 1. januar meddeler Retten i Aarhus, at der skal indledes en sag om konkurskarantæne mod A, for A's deltagelse i ledelsen af moderselskabet, vil kurator i konkursboet efter datterselskabet, fortsat skulle indgive sin begrundede meddelelse til Sø- og Handelsretten med en bemærkning om, at konkurskarantænesagen vil blive anlagt ved Retten i Aarhus, og kurator bør straks sende en kopi af den begrundede meddelelse til Retten i Aarhus. Kurator i konkursboet efter datterselskabet, der behandles ved Sø- og Handelsretten, vil efterfølgende skulle indlevere stævningen i konkurskarantænesagen til Retten i Aarhus, ligesom det vil være Retten i Aarhus, der vil have kompetence til at meddele kurator en forlængelse af fristen for indleveringen af stævningen.

Hvor kurator efter afgivelsen af sin begrundede meddelelse, men inden indleveringen af stævningen bliver opmærksom på, at der allerede verserer en sag om konkurskarantæne mod samme person for dennes deltagelse i ledelsen af en nærtstående erhvervsvirksomhed ved en anden skifteret, bør kurator straks gøre begge skifteretter opmærksom på dette. Kurator vil herefter – ligesom i det ovenfor anførte eksempel – skulle indlevere stævningen til den skifteret, hvor den første sag om konkurskarantæne er anlagt. Fristen for indleveringen af stævningen vil fortsat skulle løbe fra det tidspunkt, hvor kurator indgav sin begrundede meddelelse, og vil ikke automatisk blive forlænget som følge af, at kurator vil skulle indgive sin stævning til en anden skifteret.

Et eksempel herpå kunne opstilles således, at personen A har været ledelsesmedlem i både et moderselskab og et datterselskab, men konkursboet efter moderselskabet behandles ved Retten i Aarhus, og konkursboet efter datterselskabet behandles ved Sø- og Handelsretten. Hvis kurator i konkursboet efter moderselskabet den 1. januar anlægger sag om konkurskarantæne mod A ved Retten i Aarhus for A's deltagelse i ledelsen af moderselskabet, og kurator i konkursboet efter datterselskabet ikke er bekendt med sagen vedrørende moderselskabet, og derfor afgiver sin begrundede meddelelse til Sø- og Handelsretten den 2. januar uden også at sende en meddelelse til Retten i Aarhus, da vil fristen for indleveringen af stævningen i sagen om datterselskabet begynde at løbe automatisk fra det tidspunkt, kurator har afgivet sin meddelelse til Sø- og Handelsretten (dvs. fra den 2. januar). Hvis kurator i konkursboet efter datterselskabet først bliver opmærksom på sagen om moderselskabet, der behandles ved Retten i Aarhus, den 20. januar, bør kurator straks meddele Retten i Aarhus, at sagen vil blive anlagt ved Retten i Aarhus, ligesom kurator bør orientere Sø- og Handelsretten herom. Fristen for indleveringen af stævningen i sagen, vil fortsat løbe fra det tidspunkt, hvor kurator afgav sin begrundede meddelelse til Sø- og Handelsretten, idet kurator vil skulle indlevere stævningen i sagen til Retten i Aarhus, ligesom en eventuel anmodning om forlængelse af fristen for at indlevere stævningen vil skulle indgives til Retten i Aarhus.

Hvor kurator først efter indleveringen af stævningen i konkurskarantænesagen bliver opmærksom på, at der allerede verserer en sag ved en anden skifteret mod den samme person i relation til personens deltagelse i en nærtstående erhvervsvirksomhed, vil kurator skulle anmode den skifteret, hvor sagen er anlagt om at henvise den senere anlagte sag til behandling ved den skifteret, hvor den først anlagte karantænesag verserer.

Hvis skæringstidspunktet for en obligatorisk forening af sagerne er overskredet – dvs. tidspunktet for kendelsens afsigelse i skriftligt behandlede sager, og tidspunktet for indledningen af hovedforhandlingen i sager, som skal forhandles mundtligt – vil kurator i en senere sag om konkurskarantæne ikke skulle anlægge sagen ved den skifteret, hvor den tidligere sag er afsluttet eller verserer, ligesom der ikke vil skulle ske henvisning af sagen til denne skifteret.

Det forslås med *stk. 3, 1. pkt.*, at skifteretten efter begæring fra kurator eller den, der begæres pålagt konkurskarantæne, kan træffe afgørelse om, at sager mod den pågældende skal sammenlægges til én, hvis sagerne omfattes af *stk. 2*, og erhvervsvirksomhederne på det tidspunkt, hvor den pågældende deltog i ledelsen, måtte anses for én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed.

Bestemmelsen vil indebære, at det vil være muligt at sammenlægge behandlingen af flere konkurskarantænesager til én sag (efterfølgende objektiv kumulation), hvis erhvervsvirksomhederne er nærtstående og behandles i forbindelse med hinanden ved samme skifteret, jf. den foreslåede § 160, *stk. 2*, og erhvervsvirksomhederne på det tidspunkt, hvor den pågældende deltog i ledelsen, måtte anses for én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed.

Det vil for det første være en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at erhvervsvirksomhederne er nærtstående, og at konkurskarantænesagerne mod den pågældende ledelsesmedlem for dennes deltagelse i ledelsen af de nærtstående erhvervsvirksomheder behandles i forbindelse med hinanden, jf. den foreslåede § 160, *stk. 2*.

Det vil for den andet være en betingelse, at erhvervsvirksomhederne på det tidspunkt, hvor den pågældende deltog i ledelsen heraf, måtte anses for én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed.

Det afgørende for om flere nærtstående erhvervsvirksomheder udgør én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed i bestemmelsens forstand vil være, om aktiviteterne i de nærtstående erhvervsvirksomheder udøves på sådan måde, at de reelt vil skulle betragtes som en samlet enhed. Det vil bero på en

konkret vurdering af erhvervsvirksomhedernes forhold, om de er økonomisk og driftsmæssigt forbundne og integrerede med hinanden på en sådan måde, at de reelt vil skulle betragtes som én samlet enhed.

Det vil ikke være tilstrækkeligt for at anse flere nærtstående selskaber for økonomisk og driftsmæssigt forbundne, at selskaberne udgør en koncern i relation til selskabslovens regler herom. Ligeledes vil det ej heller være tilstrækkeligt for at anse flere nærtstående selskaber for økonomisk og driftsmæssigt forbundne, at der består en økonomisk afhængighed mellem disse, eller at der f.eks. er krydskautioneret eller lign., idet de juridiske enheder mv. i sådanne tilfælde nok vil være økonomisk forbundne, men derimod ikke nødvendigvis driftsmæssigt forbundne.

En økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed vil f.eks. kunne foreligge i en konstruktion, som består af et moderselskab og to datterselskaber, og hvor det ene af datterselskaberne står for produktionen af en vare og det andet datterselskab for distributionen af varen, som det første af datterselskaberne producerer. I et sådant tilfælde vil moderselskabet inklusive datterselskaberne reelt kunne anses for at udgøre én økonomisk og driftsmæssig forbundet enhed. Dette skyldes, at aktiviteterne i datterselskaberne vil skulle betragtes således, at de reelt vedrører samme erhvervsvirksomhed (produktion og salg af en bestemt vare). Da et moderselskab i selskabsretlig forstand forstås som et selskab, der har bestemmende indflydelse over datterselskaberne – dvs. beføjelse til at styre og kontrollere datterselskabernes økonomiske og driftsmæssige beslutninger – ligger det i moderselskabets natur, at dette vil betragtes som en del af den økonomiske og driftsmæssigt forbundne enhed. Dette vil være tilfældet, uanset om moderselskabet reelt har udøvet sin bestemmelse indflydelse, idet det bemærkes, at også en undladelse af at føre tilsyn, lede og udøve en bestemmende indflydelse mv. i sig selv kan være udtryk for groft uforsvarlig forretningsførelse i konkurskarantænereglernes forstand.

Konsekvensen af, at moderselskabet skal anses som en del af en økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed, uanset om moderselskabet har udøvet bestemmende indflydelse mv. eller ej, vil være, at i en konstruktion, hvor der alene foreligger et moderselskab – evt. i form af et holdingselskab – og ét enkelt datterselskab, vil der være tale om en økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed.

Endvidere vil moderselskabet i et tilfælde, hvor der foreligger flere datterselskaber, og hvor der alene mellem enkelte af datterselskaberne består en økonomisk og driftsmæssig forbundenhed, skulle anses som en del af enheden, uanset at der er andre af datterselskaberne, som falder uden for den økonomiske og driftsmæssige forbundne enhed.

Hvor det er en fysisk person, der ejer flere erhvervsvirksomheder, vil dette ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at anse erhvervsvirksomhederne for økonomisk og driftsmæssigt forbundne. Det vil i sådanne tilfælde tillige kræves, at de pågældende erhvervsvirksomheder under hensyn til aktiviteterne i og sammenspillet mellem erhvervsvirksomhederne må anses for at være én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed.

Det vil endvidere være et krav for at sammenlægge flere sager om konkurskarantæne mod samme ledelsesmedlem for dennes deltagelse i ledelsen af flere nærtstående, økonomisk og driftsmæssigt forbundne erhvervsvirksomheder, at den økonomiske og driftsmæssige forbundenhed har bestået senere end 1 år før fristdagen, hvilket er den samme periode, hvor det pågældende ledelsesmedlem for at kunne blive pålagt konkurskarantæne vil skulle have udvist groft uforsvarlig forretningsførelse. Hvor den økonomiske og driftsmæssige forbundenhed mellem flere erhvervsvirksomheder er ophørt tidligere end 1 år før fristdagen – f.eks. fordi det ene selskab er gået konkurs tidligere end 1 år før fristdagen, hvorved den økonomiske og driftsmæssige forbundne enhed mellem selskaberne er ophørt – vil reglen ikke finde anvendelse. I en sådan situation vil der ikke kunne ske sammenlægning af flere konkurskarantænesager til én sag, hvorfor et ledelsesmedlem, der f.eks. har deltaget i ledelsen af to nærtstående, men ikke økonomisk og

driftsmæssigt forbundne erhvervsvirksomheder, vil kunne pålægges to konkurskarantæner, såfremt den pågældende har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse.

Det vil for det fjerde være en betingelse for sammenlægning af flere sager om konkurskarantæne, at dette begæres af enten kurator eller den, der begæres pålagt konkurskarantæne. Skifteretten vil således ikke ex officio skulle tage stilling til, om erhvervsvirksomhederne må anses for én økonomisk og driftsmæssig forbundet enhed.

Det vil således alene være muligt at sammenlægge flere sager til én sag, efter at sagerne er anlagt (efterfølgende objektiv kumulation). Bestemmelsen giver dermed ikke mulighed for oprindelig objektiv kumulation, da det er skifteretten, der, efter at sagerne er anlagt, kan træffe bestemmelse om sammenlægning af flere sager til én sag. Sager om konkurskarantæne relateret til samme persons deltagelse i ledelsen af flere nærtstående erhvervsvirksomheder, der er økonomisk og driftsmæssigt forbundne, vil således fortsat skulle anlægges som enkelte sager, der behandles i forbindelse med hinanden. Såfremt kurator allerede i forbindelse med anlæggelsen af sagerne er opmærksom på, at der er tale om nærtstående erhvervsvirksomheder, der skal behandles i forbindelse med hinanden, jf. den foreslåede § 160, stk. 2, og erhvervsvirksomhederne efter kurators vurdering må betragtes som en økonomisk og driftsmæssig forbundet enhed, vil kurator med fordel kunne anmode om en sammenlægning af sagerne i forbindelse med indgivelsen af stævningerne i de enkelte sager.

Skifteretten kan, såfremt den finder det hensigtsmæssigt, vælge at udskille spørgsmålet om sammenlægningen af flere sager om konkurskarantæne til én sag til en særskilt afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1, der finder tilsvarende anvendelse i konkurskarantænesager, jf. den foreslåede bestemmelse i § 160, stk. 5. Dette vil f.eks. alt efter omstændighederne kunne være hensigtsmæssigt, hvor parterne er uenige om, hvorvidt der består en økonomisk og driftsmæssig forbunden enhed, og hvor en tidlig afklaring af spørgsmålet herom vil have væsentlig betydning for den videre procesførelse. Det vil dog i alle tilfælde bero på skifterettens skøn i den enkelte sag, om en udskillelse af spørgsmålet til særskilt behandling vil være hensigtsmæssig. Hvor det ikke skønnes hensigtsmæssigt at træffe en særskilt afgørelse om, hvorvidt flere erhvervsvirksomheder udgør én økonomisk og driftsmæssig forbundet enhed, og dermed om der skal udmåles én konkurskarantæne eller flere konkurskarantæner, vil spørgsmålet kunne henføres til skifterettens endelige afgørelse af konkurskarantænesagen. Skifterettens delafgørelse om at sammenlægge sagerne til én sag eller afvisningen af at sammenlægge sagerne til én sag vil ligesom andre delafgørelser ikke kunne kæres særskilt, jf. hertil retsplejelovens § 253, stk. 1, jf. konkurslovens § 243.

Hvor skifteretten træffer en særskilt beslutning om at sammenlægge flere sager om konkurskarantæne til én sag, og hvor det sagsøgte ledelsesmedlem inden skifterettens beslutning herom, har anmodet om mundtlig forhandling i den ene af sagerne, men ikke i den anden af sagerne, og skifteretten ikke selv har truffet bestemmelse om en mundtlig forhandling i begge sager, jf. § 162, stk. 3, der er en videreførelse af § 162, stk. 4 (lovforslagets § 1, nr. 10), bør skifteretten som følge af sammenlægning af sagerne til én sag bede den, der begæres pålagt konkurskarantæne, om en stillingtagen til, om den pågældende ønsker den nu sammenlagte sag behandlet på skriftligt grundlag, eller om den pågældende ønsker en mundtlig forhandling.

En sammenlægning af sagerne vil have den retsvirkning, at vurderingen af, om der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, skal foretages på tværs af den økonomiske og driftsmæssige forbundne enhed, som erhvervsvirksomhederne udgør. De forbundne erhvervsvirksomheder vil med andre ord skulle behandles som om, der var tale om én samlet enhed. Dette indebærer, at hvor der i flere af erhvervsvirksomhederne er udvist uforsvarlig forretningsførelse, som dog ikke isoleret til de enkelte erhvervsvirksomheder er tilstrækkelig til at anse groft uforsvarlig, vil en person kunne idømmes konkurskarantæne, hvis forretningsførelsen på tværs af erhvervsvirksomhederne efter en samlet vurdering må

anses for groft uforsvarlig. Hvis forretningsførelsen ud fra en samlet vurdering på tværs af den økonomisk og driftsmæssigt forbundne enhed, som erhvervsvirksomhederne udgør, må anses for at være groft uforsvarligt, vil ledelsesmedlemmet alene skulle pålægges én konkurskarantæne.

Hvis skifterettens endelige afgørelse om konkurskarantæne kæres, og landsretten finder, at konkurskarantænesagerne ikke skulle være sammenlagt til én sag, vil landsretten træffe en ny afgørelse i hver af sagerne med den konsekvens, at den pågældende kan pålægges én konkurskarantæne for hver sag (erhvervsvirksomhed), eller at den pågældende frifindes i én eller flere af sagerne. Alternativt kan landsretten hjemvise sagerne til skifteretten, hvis landsretten ikke finder, at skifteretten har taget stilling til, om der i relation til i de enkelte erhvervsvirksomheder er forhold, der i sig selv kan begrunde pålæg af konkurskarantæne. Hvor skifteretten har truffet afgørelse om ikke at sammenlægge flere sager om konkurskarantæne til én sag, vil landsretten kunne træffe afgørelse om en sammenlægning af sagerne, hvis landsretten finder, at de nærtstående erhvervsvirksomheder er økonomisk og driftsmæssigt forbundne med hinanden på en sådan måde, at de reelt udgør én økonomisk og driftsmæssigt forbundet enhed.

Det foreslås med stk. 3, 2. *pkt.*, at såfremt sager sammenlægges efter 1. *pkt.*, skal skifteretten træffe beslutning om, hvilken kurator der herefter skal behandle sagen.

Bestemmelsen vil alene have relevans i de tilfælde, hvor skifteretten træffer beslutning om at sammenlægge flere sager om konkurskarantæne, der behandles i forbindelse med hinanden ved forskellige kuratorer, til én sag.

Bestemmelsen vil indebære, at hvor skifteretten træffer en særskilt afgørelse om, at flere sager om konkurskarantæne mod den samme person for dennes deltagelse i ledelsen af flere nærtstående erhvervsvirksomheder, der er økonomisk og driftsmæssigt forbundne, skal sammenlægges til én sag, hvorefter der alene vil være én sag, skal retten tillige bestemme, hvilken af de to eller flere kuratorer, der skal føre sagen. Det bør som udgangspunkt være den kurator, der har anlagt den første sag om konkurskarantæne, der vil skulle føre sagen, idet der dog tillige kan henses til karakteren af den enkelte konkurskarantænesag.

Det foreslås med stk. 3, 3. *pkt.*, at den eller de kuratorer, der i medfør af skifterettens beslutning efter 2. *pkt.* ikke skal behandle sagen, er forpligtet til at bistå den procesførende kurator mod et vederlag fastsat af den skifteret, der behandler karantænesagen.

Den eller de kuratorer, som ikke vil skulle føre sagen om konkurskarantæne, vil således være forpligtet til at bistå den procesførende kurator og meddele denne de oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af konkurskarantænesagerne, hvilket vil skulle ske mod et vederlag til de kuratorer, der ikke skal føre sagen. Vederlaget til de kuratorer, der ikke skal føre sagen, vil skulle fastsættes af den skifteret, der behandler konkurskarantænesagen.

Ved fastsættelsen af salæret til den kurator, der skal føre en sag, hvor der er sket sammenlægning af flere sager til én sag, vil det skulle indgå i skifterettens vurdering, at der er tale om en sammenlægning af flere sager til én sag, hvilket vil tale for, at der udmåles et højere salær til kurator. Dette vil både være tilfældet, hvor kuratoren, der skal føre sagen, selv behandler alle konkursboerne efter de nærtstående og økonomiske og driftsmæssigt forbundne erhvervsvirksomheder, men også hvor nogle af disse konkursboer behandles af andre kuratorer.

Bestemmelsen vil ikke have betydning i de tilfælde, hvor det er samme kurator, der behandler konkursboerne efter flere nærtstående og økonomisk og driftsmæssigt forbundne selskaber, og hvor konkurskarantænesagerne derfor allerede føres af samme kurator.

Det foreslås med stk. 3, 4. *pkt.*, at vederlaget efter 3. *pkt.* afholdes af statskassen.

Bestemmelsen vil alene gælde vederlaget til den eller de kuratorer, der ikke behandler karantænesagen.

Det foreslås med *stk. 4*, at en sag mod en person om pålæg af konkurskarantæne ikke kan sammenlægges med sager mod andre personer.

Bestemmelsen vil indebære, at sager mod flere personer ikke kan sammenlægges efter bestemmelserne i retsplejelovens §§ 249-251, som efter den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 160, stk. 5, jf. § 243, finder tilsvarende anvendelse i konkurskarantænesager med de ændringer, som følger af forholdets natur. Dette vil tillige gælde i tilfælde, hvor sagerne angår flere ledelsesmedlemmers deltagelse i ledelsen af samme erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen vil ikke være til hinder for, at sagerne behandles i forbindelse med hinanden efter retsplejelovens § 254, som vil finde tilsvarende anvendelse i forbindelse med en konkurskarantænesag med de ændringer, der følger af forholdets natur, jf. den foreslåede bestemmelse i § 160, stk. 5, jf. § 243.

Det foreslås med *stk. 5*, at sager om konkurskarantæne behandles efter reglerne i dette kapitel, og at § 243 i øvrigt finder tilsvarende anvendelse.

Bestemmelsen, der er en videreførelse af bestemmelsen i § 160, stk. 2, vil indebære, at sager om konkurskarantæne behandles efter de særlige regler i konkurslovens kapitel 20 og i øvrigt – som følge af den foreslåede henvisning til konkurslovens § 243 – efter retsplejelovens regler om borgerlige sager.

Det er forudsat, at de foreslåede bestemmelser i §§ 160, stk. 3 og 4, udtømmende regulerer adgangen til sammenlægning af sager om konkurskarantæne, hvorfor retsplejelovens almindelige regler om sammenlægning (retsplejelovens §§ 249-251) ikke vil finde anvendelse.

Til nr. 9

Konkurslovens § 161 angår kurators indlevering af et processkrift og forkyndelse af dette.

Det foreslås at nyaffatte § 161.

Med nyaffattelsen ophæves den gældende bestemmelse i § 161, stk. 2, da bestemmelsen efter indførelsen af reglerne om digital sagsbehandling i retsplejelovens §§ 148 a-b, der tilsvarende finder anvendelse under en sag om konkurskarantæne, jf. § 243, må anses for overflødig.

Det foreslås med *stk. 1*, at kurator senest 4 uger efter skifterettens modtagelse af kurators endelige begrundede meddelelse efter den foreslåede § 125, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, om, at der skal indledes en konkurskarantænesag mod nogen, skal indlevere en stævning til skifteretten. Skifteretten vil dog efter begæring fra kurator kunne forlænge fristen, hvis det er velbegrundet.

Nyaffattelsen af § 161, stk. 1, vil for det første indebære, at man fremover betegner processkriftet som en stævning, men der er ikke herved tilsigtet en realitetsændring af den gældende retstilstand.

Nyaffattelsen af § 161, stk. 1, vil for det andet indebære, at fristen for kurators indlevering af stævningen vil begynde at løbe automatisk fra det tidspunkt, hvor kurator har indleveret den begrundede meddelelse efter den foreslåede § 125, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 4).

Nyaffattelsen af § 161, stk. 1, vil for det tredje indebære, at der fremover vil løbe en automatisk frist for kurators indlevering af stævningen fra det tidspunkt, hvor skifteretten har modtaget kurators begrundede meddelelse om, at der skal indledes en konkurskarantænesag mod nogen.

Stævningen vil skulle indgives senest 4 uger efter skifterettens modtagelse af kurators endelige begrunde-

de meddelelse efter den foreslåede § 125, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 4). Skifteretten vil efter begæring fra kurator kunne forlænge fristen, hvis det er velbegrundet.

Ligesom det er tilfældet efter den gældende § 161, stk. 1, vil en overskridelse af fristen for indleveringen af stævningen, herunder en overskridelse af en eventuel forlængelse af fristen, ikke have præklusiv virkning i forhold til kurators påstand om pålæg af konkurskarantæne, men en overskridelse af fristerne vil i mangel af lovlig forfald være udtryk for pligtforsømmelse fra kurators side, som vil kunne tages i betragtning ved fastsættelsen af kurators vederlag for førelse af konkurskarantænesagen, og skifterettens beslutning om udpegning af kurator i fremtidige sager.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* fastsætter kravene til indholdet af kurators stævning. Bestemmelsen svarer i det væsentligste til, hvad der følger af den gældende bestemmelse i § 161, stk. 1, nr. 2 og 3, dog med enkelte justeringer.

Det foreslås for det første i *stk. 2, nr. 1*, at stævningen vil skulle indeholde kurators påstand, samt om der nedlægges påstand efter § 159, 2. eller 3. pkt. Der er tilsigtet en præcisering af den gældende retstilstand, idet det fastslås, at kurator vil skulle angive, om der tillige nedlægges påstand efter § 159, 2. eller 3. pkt.

Det foreslås for det andet i *stk. 2, nr. 2*, at stævningen vil skulle indeholde en udførlig fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå påstanden støttes.

Det foreslås for det tredje i *stk. 2, nr. 3*, at stævningen skal indeholde en angivelse af de dokumenter og andre beviser, som kurator agter at påberåbe sig.

Det foreslås med *stk. 3, 1. pkt.*, at skifteretten skal lade stævningen forkynde for den, der begæres pålagt konkurskarantæne.

Bestemmelsen svarer i det væsentligste til, hvad der følger af den gældende bestemmelse i § 161, stk. 3, 1. pkt., idet der dog foretages en ændring af ordlyden, så det ikke længere vil være et processkrift, men derimod en stævning, der skal forkyndes. Dette er en konsekvens af den foreslåede ændring af § 161, stk. 1.

Det foreslås med *stk. 3, 2. pkt.*, at den, der begæres pålagt konkurskarantæne, samtidig med forkyndelsen af stævningen skal oplyses om, hvor den pågældende kan finde informationer om, hvad en konkurskarantæne indebærer, og om reglerne i §§ 162 og 163 og § 164, stk. 2.

Bestemmelsen vil indebære en ændring af den gældende bestemmelse i § 161, stk. 3, 2. pkt., idet det ikke længere vil være et krav, at der skal udleveres et egentligt dokument eller lign., som indeholder en vejledning om, hvad konkurskarantænen indebærer mv.

Det vil med den foreslåede bestemmelse være tilstrækkeligt, at den, der begæres pålagt konkurskarantæne, samtidig med stævningen oplyses om, hvor den pågældende kan finde informationer om, hvad en konkurskarantæne indebærer, og om reglerne i §§ 162 og 163 samt § 164, stk. 2. Dette vil f.eks. kunne ske ved indsættelsen af et link til en hjemmeside eller lign., hvor den pågældende kan finde de relevante informationer. I det omfang stævningen forkyndes som et fysisk dokument, vil informationerne dog kunne vedlægges som et fysisk dokument.

Den foreslåede bestemmelse vil tillige indebære, at de relevante informationer, som f.eks. kan være tilgængelig for den, der begæres pålagt konkurskarantæne, på en hjemmeside eller lign. – udover at indeholde oplysninger om, hvad en konkurskarantæne indebærer, og om reglerne i §§ 162 og 163 – skal indeholde oplysninger om den foreslåede bestemmelse i § 164, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 12). Der vil således skulle være tilgængelige informationer om, at i det omfang konkurskarantænesagen ikke behand-

les på domstolenes sagsportal, vil kendelsen i konkurskarantænesagen ikke blive forkyndt, og at personen derfor selv har et ansvar for at holde sig opdateret om sagen og at opsøge kendelsen eller meddele, hvortil kendelsen kan sendes, såfremt skifteretten ikke er i besiddelse af den pågældende aktuelle bopæl eller opholdssted.

Til nr. 10

Det foreslås at ophæve bestemmelsen i § 162, stk. 2, da bestemmelsen efter indførelsen af reglerne om digital sagsbehandling i retsplejelovens §§ 148 a og b, der tilsvarende finder anvendelse under en sag om konkurskarantæne, jf. § 243, må anses for overflødig.

Til nr. 11

Konkurslovens § 163 omhandler beskikkelse af en advokat til den, der begæres pålagt konkurskarantæne.

Det foreslås at nyaffatte § 163.

Det foreslås med 1. pkt., at skifteretten beskikker en advokat for den, der begæres pålagt konkurskarantæne, hvis den pågældende anmoder om det, og den pågældende opfylder de økonomiske betingelser i retsplejelovens § 325.

Der er tale om en ændring af den gældende retstilstand, idet der alene vil skulle beskikkes en advokat for den, der begæres pålagt konkurskarantæne, hvis den pågældende opfylder de økonomiske betingelser i retsplejelovens § 325.

Den, der ikke opfylder de økonomiske betingelser, vil ikke have krav på at få beskikket en advokat efter den foreslåede bestemmelse.

En ændring af beskikkelsesreglen vil kunne føre til, at der vil være personer, som ikke opfylder de økonomiske betingelser i retsplejelovens § 325, og som vælger ikke at lade sig repræsentere af en advokat. Retten vil i et sådant tilfælde, jf. retsplejelovens § 259, stk. 2, der efter den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 160, stk. 5, der er en videreførelse af den gældende bestemmelse i § 160, stk. 2, jf. konkurslovens § 243, kunne pålægge den, der ikke opfylder de økonomiske betingelser i retsplejelovens § 325, at lade sagen føre ved en advokat, hvis retten ikke finder det muligt at behandle sagen på en hensigtsmæssig måde, uden at den pågældende har en sådan bistand.

Hvis en person ikke efterkommer et advokatpålæg, vil det have de retsvirkninger, der følger af retsplejelovens § 259, stk. 3, idet der dog må henses til, at bestemmelsen, jf. den foreslåede § 160, stk. 5 jf. § 243, finder anvendelse med de ændringer, der følger af forholdets natur. Dette vil indebære, at hvis en person, der er pålagt at møde ved en advokat, jf. retsplejelovens § 259, stk. 2, jf. den foreslåede § 160, stk. 5, jf. § 243, indleverer et processkrift, skal skifteretten anse dette for ikke indgivet, idet retsvirkningen heraf ikke vil være præklusion, men derimod processuel skadevirkning på samme måde som efter den foreslåede § 162, stk. 5, der svarer til den gældende bestemmelse i § 162, stk. 6.

Ligesom reglerne i retsplejelovens § 259, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse i konkurskarantænesager, jf. konkurslovens § 243, med de ændringer, som følger af forholdets natur, vil bestemmelsen i retsplejelovens § 260, stk. 11, tillige finde anvendelse. Dette vil indebære, at hvis den, der begæres pålagt konkurskarantæne, og som er pålagt at lade sagen udføre af en advokat, godtgør, at det ikke har været muligt for vedkommende at antage en advokat, bør skifteretten dog efter omstændighederne kunne vælge at beskikke den pågældende en advokat. Det vil bero på en konkret vurdering, om der – på trods af, at den pågældende ikke opfylder de økonomiske betingelser i retsplejelovens § 325 og er pålagt at møde ved

en advokat – er grundlag for at beskikke en advokat, idet det afgørende vil være, om at den pågældende hverken har savnet evne eller vilje til at engagere en advokat, men at dette af særlige grunde ikke er lykkedes.

Det foreslås med 2. pkt., at der om salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat skal gælde de samme regler som i tilfælde af fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31, dog således at skifteretten ved fastsættelsen af vederlaget til den beskikkede advokat skal tage hensyn til, om de af den beskikkede advokat foretagne processkridt må anses for overflødige.

Bestemmelsen vil indebære, at skifteretten ved fastsættelsen af salæret til den beskikkede advokat, jf. retsplejelovens § 334, stk. 2, skal tage højde for, om de af den beskikkede advokat foretagne processkridt må anses for overflødige. Der er hermed tilsigtet et sammenfald med den foreslåede bestemmelse i konkurslovens § 166, 2. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 15), hvor skifteretten ligeledes ved fastsættelsen af vederlaget til kurator skal tage højde for, om de af kurator foretagne processkridt må anses for overflødige. Om den foreslåede bestemmelse i § 166, 2. pkt., henvises videre til lovforslagets § 1, nr. 15.

Hvis skifteretten finder, at de af den beskikkede advokat foretagne processkridt må anses for overflødige, vil skifteretten kunne beslutte at nedsætte salæret til advokaten.

Ved vurderingen af, om et processkridt må anses for overflødig, vil der kunne henses til den samme vurdering, som foretages efter retsplejelovens § 318, stk. 1, hvoraf følger, at den part, som på uforsvarlig måde har foranlediget spildte møder, uforholdsmæssige udsættelser, unyttig bevisførelse eller andre overflødige processuelle skridt, selv om parten vinder, skal erstatte modtager udgifterne herved. Det vil dog i alle tilfælde bero på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder om et processkridt har været overflødigt, herunder en vurdering af, om der har været rimelig grund til at anmode om det pågældende processkridt.

Et tilfælde, som efter omstændighederne vil kunne føre til, at der kan være tale om overflødige processkridt, vil f.eks. kunne foreligge, hvor der, selv om der har været begæret mundtligt forhandling, er sket betydelig skriftveksling, og hvor den, der begæres pålagt konkurskarantæne under den mundtlige forhandling, alene gentager det, som fremgår af det fremsendte processkrifter.

Formålet med bestemmelsen er at skærpe advokatens agtpågivenhed og tilsikre, at det processtof, som indgår til sagens behandling, og de foretagne processkridt ikke har været overflødige for sagens behandling.

Til nr. 12

Det foreslås at indsætte et nyt stykke i konkurslovens § 164, der regulerer adgangen til at forkynde kendelser om konkurskarantæne.

Det foreslås med § 164, stk. 2, at en kendelse om konkurskarantæne ikke skal forkyndes.

Bestemmelsen vil indebære, at kendelser om konkurskarantæne ikke skal forkyndes.

Bestemmelsen vil ikke være relevant i de tilfælde, hvor konkurskarantænesagen behandles på domstolens sagsportal, og hvor kendelsen, jf. retsplejelovens § 219, stk. 6, gøres tilgængelig på domstolens sagsportal efter afsigelsen. Dette vil tillige gælde i de tilfælde, hvor forkyndelsen af stævningen er sket via Statstidende, og hvor den, der begæres pålagt konkurskarantæne, ikke har anmodet om at blive fritaget fra at anvende domstolens sagsportal. Kendelsen vil i sådanne tilfælde ikke skulle forkyndes, jf. hertil retsplejelovens § 219, stk. 6, og kærefristen i konkurskarantænesagen vil derfor begynde at

løbe automatisk fra det tidspunkt, hvor den pågældende har modtaget meddelelse om, at kendelsen er publiceret på domstolens sagsportal, uanset om den pågældende er bekendt med sagen eller ej.

Hvor den, der pålægges konkurskarantæne, derimod er blevet fritaget for at anvende domstolens sagsportal, vil bestemmelsen indebære, at skifteretten ikke vil skulle forkynde kendelsen. Kendelsen vil i sådanne tilfælde skulle meddeles til den pågældende på den adresse, hvor den pågældende har oplyst, at processuelle meddelelser mv. kan sendes til. Dette vil kunne ske ved hjælp af et anbefalet brev eller lign. Den pågældende vil derfor selv have et ansvar for at sikre, at den adresse, som skifteretten er i besiddelse af, kan anvendes til at meddele den pågældende kendelsen. Kærefristen vil i sådanne situationer – i overensstemmelse med de almindelige civilprocessuelle regler – begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor den pågældende er blevet underrettet om kendelsen.

Til nr. 13

Det foreslås at nyaffatte § 164, stk. 4, der bliver stk. 5.

Det foreslås med § 164, stk. 5, at hvis der, efter at konkurskarantæne er pålagt, meddeles tilladelse til prøvelse i 3. instans, tilladelse til kære efter kærefristens udløb eller tilladelse til ekstraordinær genoptagelse eller kære, stilles virkningerne af den pålagte konkurskarantæne i bero fra det tidspunkt, hvor den rette kæreinstans modtager kæreskriftet, eller i et tilfælde, hvor der er givet tilladelse til ekstraordinær genoptagelse, fra det tidspunkt, hvor processkriftet modtages af rette instans.

Bestemmelsen vil indebære, at virkningen af en pålagt konkurskarantæne stilles i bero i de tilfælde, hvor der, efter at karantænen er pålagt ved en endelig afgørelse, og hvor den dermed har været i kraft i en periode, meddeles tilladelse til prøvelse i 3. instans, tilladelse til kære efter kærefristens eller tilladelse til ekstraordinær genoptagelse eller kære. Med bestemmelsen ændres den gældende retstilstand efter § 164, stk. 4, hvorefter berosættelsen gælder fra det tidspunkt, hvor Procesbevillingsnævnet meddeler 3. instansbevilling, eller hvor der meddeles tilladelse til kære efter kærefristens udløb eller tilladelse til ekstraordinær genoptagelse eller kære.

Berosættelsen vil i modsætning til den gældende bestemmelse i § 164, stk. 4, først skulle regnes fra det tidspunkt, hvor den instans, der skal træffe afgørelse i den kærede eller genoptagne sag, modtager kæreskriftet eller processkriftet. En pålagt konkurskarantæne vil således f.eks. først ophøre med at have virkning fra det tidspunkt, hvor Højesteret modtager kæreskriftet, og indtil Højesteret har afsluttet behandlingen af kæren. Hvis Højesteret stadfæster landsrettens afgørelse om pålæg af konkurskarantæne (eller hvis kæren til Højesteret afsluttes uden realitetsafgørelse, således at landsrettens afgørelse om pålæg af konkurskarantæne står ved magt), løber den afbrudte karantæneperiode videre fra Højesterets afgørelse (henholdsvis afslutning af kæren til Højesteret).

Det samme princip vil gælde i tilfælde, hvor landsretten meddeler tilladelse til, at skifterettens (Sø- og Handelsrettens) afgørelse kæres efter udløbet af den almindelige kærefrist, jf. forslaget til konkurslovens § 160, stk. 5 (lovforslagets § 1, nr. 8), jf. retsplejelovens § 394, stk. 2, og i den undtagelsesvisse situation, hvor ekstraordinær genoptagelse eller kære måtte komme på tale efter (en analog anvendelse af) retsplejelovens § 399. Berosættelsen vil således først finde anvendelse fra det tidspunkt, hvor den instans, der skal træffe afgørelse i sagen, modtager kæreskriftet eller processkriftet.

Til nr. 14

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 164 a, som regulerer kurators adgang til at indgå forlig under en konkurskarantænesag.

Det foreslås med *stk. 1, 1. pkt.*, at der i en sag om konkurskarantæne kan indgås forlig om nedsættelsen af karantæneperiodens længde.

Bestemmelsen vil indebære, at kurator og det ledelsesmedlem, der begæres pålagt konkurskarantæne, vil kunne indgå et forlig om nedsættelsen af karantæneperiodens længde. Et forlig vil modsætningsvist ikke kunne føre til et bortfald af konkurskarantænen.

Det foreslås med *stk. 1, 2. pkt.*, at den karantæneperiode, der er fastsat ved forliget, skal udgøre mindst 1 år og være rimelig i forhold til sagens omstændigheder.

Bestemmelsen vil for det første indebære, at et forlig om nedsættelsen af karantæneperiodens længde maksimalt vil kunne føre til, at karantæneperioden nedsættes til 1 år.

I et tilfælde, hvor en person på samme tid pålægges konkurskarantæne for sin deltagelse i ledelsen af flere ikke økonomisk og driftsmæssigt forbundne erhvervsvirksomheder, vil der kunne indgås forlig i relation til hver af de enkelte sager, dog ikke således at konkurskarantænen helt bortfalder. Hvis et ledelsesmedlem f.eks. skal pålægges konkurskarantæne for sin deltagelse i ledelsen af tre ikke økonomisk og driftsmæssigt forbundne selskaber, vil der kunne indgås et forlig i hver af sagerne, således at karantæneperioden i den ene sag f.eks. nedsættes til 2 år og i de to andre sager nedsættes til 1 år.

Hvis der måtte være indgået et forlig, der fastsætter karantæneperioden til under 1 år, vil skifteretten skulle afvise at stadfæste forliget.

Bestemmelsen vil for det andet indebære, at forlig alene kan indgås, hvis det skønnes rimeligt at indgå et forlig om nedsættelse af karantæneperiodens længde i den konkrete sag.

Hvor der er udvist særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde fastsættelsen af en karantæneperiode for 5 år, jf. den foreslåede § 158, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 8), vil det ikke være rimeligt at indgå et forlig, uanset om det pågældende ledelsesmedlem gennem eventuel betaling til konkursboet til fulde afbøder eller retter op på tabet i konkursboet. Det samme gælder, hvor der er tale om en overtrædelse af en allerede pålagt konkurskarantæne, der fører til en udvidelse af konkurskarantænen til også at omfatte et forbud mod deltagelsen i ledelsen af en erhvervsvirksomhed, hvor den pågældende hæfter personligt og begrænset, jf. § 159, 2. pkt.

Uden for disse tilfælde vil kurator kunne indgå forlig, hvor det skønnes rimeligt. Ved vurderingen af, om et forlig må skønnes at være rimeligt, skal kurator hense til grovheden af den af det pågældende ledelsesmedlem udviste groft uforsvarlige forretningsførelse, i hvilket omfang en eventuel betaling for ledelsesmedlemmet har afbødet effekten af eller rettet op på det tab, som den groft uforsvarlige forretningsførelse har været medvirkende til at forårsage, og om der i øvrigt – ud over en eventuel betaling fra ledelsesmedlemmet – foreligger særlige forhold, som vil kunne begrunde fastsættelsen af en kortere karantæneperiode, jf. den foreslåede bestemmelse i § 158, stk. 2, 1. pkt. (lovforslagets § 1, nr. 8). Hvis der således f.eks. foreligger en betaling fra ledelsesmedlemmet, der retter helt eller delvist op på tabet i konkursboet, og der f.eks. tillige er tale om en ung iværksætter, vil et forlig f.eks. kunne gå ud på nedsættelse af karantæneperiodens længde til f.eks. 1 til 2 år. Sagsbehandlingstidens længde vil i denne sammenhæng som udgangspunkt ikke skulle spille en særlig stor rolle ved vurderingen af, om der er grundlag for at indgå forlig, hvis der er tale om et forlig, der ligger før fremsendelse af kurators stævning, jf. hertil den foreslåede bestemmelse i § 161, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 9).

Retsvirkningen af et indgået forlig vil være, at skifteretten er bundet af den nedsættelse af karantæneperiodens længde, som er aftalt i forliget mellem kurator og den, der begæres pålagt konkurskarantæne.

Hvis forliget indgås forud for kurators indlevering af stævningen efter den foreslåede § 161, stk. 1

(lovforslagets § 1, nr. 8), vil det skulle fremgå af stævningen, at der er indgået forlig i sagen, samt på hvilke vilkår forliget er blevet indgået. Hvis forliget indgås under sagen, vil kurator skulle underrette skifteretten om forliget og vilkårene for forliget, og dette vil skulle indgå i skifterettens behandling af sagen.

Det foreslås med stk. 1, 3. *pkt.*, at skifteretten stadfæster et indgået forlig i form af en kendelse om konkurskarantæne.

Dette vil indebære, at skifteretten alene vil skulle foretage en meget begrænset prøvelse af, om betingelserne for at pålægge konkurskarantæne efter den foreslåede § 157 (lovforslagets § 1, nr. 5) er opfyldt. Skifteretten vil således fortsat skulle vurdere, om pålæg af konkurskarantæne er begrundet i det, der er anført af kurator, men skifterettens prøvelse vil skulle være mere summarisk og overordnet, idet skifteretten skal have for øje, at ledelsesmedlemmet ved forliget må antages at have erkendt, at der er udvist groft uforsvarlig forretningsførelse. Når skifteretten har foretaget denne prøvelse, vil skifteretten skulle stadfæste det indgåede forlig i form af en kendelse om konkurskarantæne.

Hvor der er indgået et forlig, vil skifteretten ved fastsættelsen af eventuelle sagsomkostninger ved karantænesagen og vederlaget til kurator og en eventuel beskikket advokat skulle tage højde for, hvornår i sagsforløbet forliget er indgået. Hver af parterne må afholde deres egne sagsomkostninger ved karantænesagen, dog således at udgifterne til kurators vederlag – ligesom under en almindelig karantænesag – erstattes fuldt ud af statskassen.

Det foreslås i stk. 1, 4. *pkt.*, at skifteretten vil kunne nægte at stadfæste et indgået forlig, hvis det er åbenbart, at den, der begæres pålagt konkurskarantæne, ikke opfylder betingelserne i § 157, eller hvis den pågældende opfylder betingelserne i § 158, stk. 3, eller § 159, 2. *pkt.*

Bestemmelsen vil indebære, at skifteretten undtagelsesvist vil kunne nægte at stadfæste et indgået forlig, hvis det er åbenbart, at betingelserne for pålæg af konkurskarantæne efter den foreslåede § 157 (lovforslagets § 1, nr. 5) ikke er opfyldt, hvis ledelsesmedlemmet har udvist særdeles groft uforsvarlig forretningsførelse, der kan begrunde pålæg af konkurskarantæne for 5 år efter den foreslåede § 158, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 6), eller hvis der er tale om en overtrædelse af en allerede pålagt konkurskarantæne, der udløser den retsvirkning, der følger af § 159, 2. *pkt.*

Hvis skifteretten har fundet grundlag for at nægte stadfæstelse af et indgået forlig i et tilfælde, hvor der f.eks. er tale om en person, der har overtrådt en tidligere pålagt konkurskarantæne, vil behandlingen af karantænesagen skulle fortsætte, idet skifteretten ikke vil være bundet af forliget ved fastsættelsen af karantæneperiodens længde. Det vil dog alt efter omstændighederne – herunder henset til det tidspunkt hvor forliget fremkommer – være nødvendigt enten at fortsætte eller genoptage forberedelsen af karantænesagen, såfremt skifteretten finder, at det ikke er muligt for retten på baggrund af de oplysninger, der måtte være tilvejebragt af parterne, at træffe afgørelse i sagen. Skifteretten vil i så fald kunne bestemme, at der skal udveksles yderligere processkrifter. Hvis der er tale om et tilfælde, hvor skifteretten afviser at stadfæste forliget, fordi betingelserne for at pålægge konkurskarantæne ikke er opfyldt – f.eks. fordi den pågældende ikke har deltaget i ledelsen af en erhvervsvirksomhed – vil skifteretten kunne afsige kendelse om frifindelse, medmindre kurator anmoder om udveksling af yderligere processkrifter.

Skifterettens beslutning om at nægte stadfæstelse af et forlig vil ikke kunne kæres, jf. den foreslåede ændring af § 249 (lovforslagets § 1, nr. 18).

Det foreslås med bestemmelsen i *stk. 2*, at skifteretten på begæring fra kurator kan ophæve en kendelse om pålæg af konkurskarantæne, der stadfæster et indgået forlig, og dermed genoptage behandlingen af karantænesagen, hvis den, der er pålagt konkurskarantæne i henhold til et indgået forlig, under

konkurskarantænesagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold eller har tilsidesat sine forpligtelser ifølge forliget.

Bestemmelsen vil indebære, at det alene vil være kurator, der kan anmode skifteretten om at ophæve en kendelse, der stadfæster et indgået forlig. Hverken fordringshaverne i konkursboet eller andre, herunder den der er pålagt konkurskarantæne i henhold til en kendelse om stadfæstelse af forliget, vil kunne anmode skifteretten om at ophæve forliget. Hvis f.eks. en fordringshaver anmoder skifteretten om at ophæve et indgået forlig, vil skifteretten skulle afvise en sådan begæring.

Hvis skifteretten træffer bestemmelse om ophævelse af et indgået forlig, vil det have den retsvirkning, at behandlingen af karantænesagen genoptages. Skifterettens afgørelse herom vil ikke kunne kæres til højere ret, jf. den foreslåede ændring af § 249 (lovforslagets § 1, nr. 18).

Skifteretten vil for det første kunne træffe bestemmelse om ophævelse af et forlig, hvor den, der er pålagt konkurskarantæne, under konkurskarantænesagen har gjort sig skyldig i svigagtige forhold.

Under svig falder bevidst urigtige oplysninger eller fortætelser, som – hvad ledelsesmedlemmet har måttet indse – har været af væsentlig betydning for kurators vurdering af, om et forlig vil være rimeligt at indgå, og for skifterettens stadfæstelse af forliget. Bestemmelsen vil indebære, at der uden for de tilfælde, hvor der er tale om en tilsidesættelse af bestemmelserne af forliget, ligeledes vil kunne ske ophævelse af et indgået forlig, hvor forudsætningerne for forliget har vist sig at bygge på et urigtigt grundlag. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor et ledelsesmedlem tidligt i processen har givet bevidst urigtige oplysninger eller vedstået faktiske omstændigheder, som kurator først efter indgåelsen af forliget og senere i konkursbehandlingen bliver opmærksom på, og som f.eks. ville føre til, at det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse må anses for særdeles groft uforsvarligt.

Skifteretten vil for det andet kunne træffe bestemmelse om ophævelse af en kendelse, der stadfæster et forlig, hvis den, der er pålagt konkurskarantæne, tilsidesætter sine forpligtelser i henhold til forliget.

Bestemmelsen vil indebære, at hvor et indgået og stadfæstet forlig om nedsættelsen af karantæneperiodens længde f.eks. er betinget af en indbetaling til konkursboet, og den pågældende ikke indbetaler beløbet, vil skifteretten kunne ophæve forliget, såfremt kurator begærer dette. Kurator bør dog i almindelighed sikre sig, at en eventuel betaling som led i et indgået forlig er sket før, at skifteretten stadfæster forliget, eller at der er stillet betryggende sikkerhed for det beløb, der skal tilgås konkursboet som led i forliget.

Til nr. 15

Konkurslovens § 166 omhandler kurators vederlag for førelsen af en sag om konkurskarantæne.

Det foreslås at indsætte et nyt 2. *pkt.*, i bestemmelsen, hvoraf følger, at skifteretten ved fastsættelsen af vederlaget til kurator skal hense til, om de processkridt, der er udøvet af kurator, må anses for overflødige.

Bestemmelsen vil indebære, at såfremt de af kurator foretagne processkridt må anses overflødige, kan skifteretten beslutte at tilkende kurator et lavere salær.

Ved vurderingen af, om et processkridt har været overflødigt, vil der kunne henses til den vurdering, der foretages efter retsplejelovens § 318, stk. 1, hvoraf følger, at den part, som på uforsvarlig måde har foranlediget spildte møder, uforholdsmæssige udsættelser, unyttig bevisførelse eller andre overflødige processuelle skridt, selv om parten vinder, skal erstatte modtager udgifterne herved. Det vil dog i alle tilfælde bero

på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder, om et processkridt har været overflødigt, herunder en vurdering af, om der har været rimelig grund til at anmode om det pågældende processkridt.

Formålet med bestemmelsen er at skærpe kurators agtpågivenhed og tilsikre, at det processtof, som indgår til sagens behandling, og de foretagne processkridt ikke har været overflødige for sagens behandling.

Til nr. 16

Konkurslovens § 169 indeholder regler om registrering af konkurskarantæner.

Det følger af konkurslovens § 169, stk. 1, at Erhvervsstyrelsen fører et register over pålagte konkurskarantæner.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at formålet med at føre et register over pålagte konkurskarantæner er dels at hindre, at personer, der er pålagt konkurskarantæne, registreres som ledelsesmedlemmer i Erhvervsstyrelsens IT-system, dels at sikre, at der sker sletning af eventuelle eksisterende registreringer i systemet af de pågældende personer som ledelsesmedlemmer. Det fremgår videre, at registeret har til formål at sikre, at andre offentlige myndigheder – navnlig Skatteforvaltningen, skifteretterne og politiet – kan få oplyst, om en person er pålagt karantæne, når det er nødvendigt for varetagelsen af deres opgaver. Det ligger derimod i henhold til bemærkningerne uden for formålet med registeret at advare f.eks. potentielle samarbejdspartnere mod, at en person er pålagt eller har været pålagt karantæne.

Der henvises til lov nr. 429 af 1. maj 2013 om ændring af konkursloven (Konkurskarantæne), jf. Folketingstidende 2012-13, tillæg A, L 131 som fremsat, side 38-39.

Efter konkurslovens § 169, stk. 2, kan erhvervsministeren efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler om førelsen af registret, herunder om indberetninger af pålagte konkurskarantæner og om udlevering af oplysninger fra registret.

Bemyndigelsesbestemmelsen i konkurslovens § 169, stk. 2, er anvendt til at udstede bekendtgørelse nr. 1510 af 13. december 2013 om førelse af et register over pålagte konkurskarantæner (konkurskarantænebekendtgørelsen), som senest er ændret ved bekendtgørelse nr. 467 af 21. april 2022.

Det foreslås i den konkurslovens § 169, stk. 2, efter »oplysninger fra registeret«: indsættes »til danske og udenlandske myndigheder, og om offentlig adgang til registeret«.

Med den foreslåede ændring forudsættes det, at der laves en ændring af konkurskarantænebekendtgørelsen, hvorved der gives offentlig adgang til registeret og mulighed for Erhvervsstyrelsen til at udlevere oplysninger fra registeret til danske og udenlandske myndigheder.

Den foreslåede ændring indebærer således for det første, at der gives offentlig adgang til registeret. I betænkningen har Konkursrådet fremstillet fire mulige modeller for adgang til registeret. Med den foreslåede ændring lægges der op til at vælge en model med fuld offentlig adgang til oplysninger i konkurskarantæneregisteret.

Modellen indebærer, at der vil blive oprettet en særskilt digital løsning, hvor en den, der ønsker oplysninger om en specifik person, vil kunne fremsøge en person, der er pålagt en konkurskarantæne. Det vil herefter være muligt at få oplysninger om den eller de konkurskarantæner vedkommende aktuelt er pålagt. Det nærmere indhold af oplysningerne om karantænen vil blive fastsat i konkurskarantænebekendtgørelsen.

Det forudsættes i den forbindelse, at der i bekendtgørelsen fastsættes regler om, hvilke parametre der vil

være søgbare i systemet, som kan anvendes til at fremsøge en person, der er pålagt konkurskarantæne, eventuelt efter krav om forudgående log-in med MitID eller andet relevant national identifikation.

Det lægges i den forbindelse til grund, at der alene vil kunne søges efter aktive karantæner, hvilket indebærer, at når en konkurskarantæne udløber, vil det ikke længere være muligt at fremsøge den i systemet. En konkurskarantæne pålægges normalt for 3 år.

Det lægges endvidere til grund, at der med den foreslåede ændring fastsættes regler om, hvilke oplysninger, der vil være tilgængelige efter at have fremsøgt en person, der er pålagt konkurskarantæne. De tilgængelige oplysninger forventes at være den pågældendes navn, adresse – i det omfang personen ikke har beskyttet adresse – og oplysninger om aktive og ophørte virksomhedsrelationer fra CVR-registreret. Derudover forventes der at være oplysninger, der knytter sig til selve konkurskarantænen, f.eks. afgørelsesdato, udløbsdato mv.

Det forudsættes i øvrigt, at der ikke vil blive offentliggjort oplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1.

Bestemmelsen, som foreslås ændret, udgør en national særregel for behandling af personoplysninger. For nærmere herom henvises til ovenfor.

Det er vurderingen, at Erhvervsstyrelsens offentliggørelse af de pågældende oplysninger kan ske i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, idet det vil høre under den offentlige myndighedsudøvelse, som Erhvervsstyrelsen er blevet pålagt, at føre det pågældende register.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets afsnit 2.10.3 og afsnit 3.

Den foreslåede ændring indebærer for det andet, at der gives hjemmel til at fastsætte nærmere regler om Erhvervsstyrelsens udlevering af oplysninger fra registeret til danske og udenlandske myndigheder.

Ændringen foreslås for at sikre gennemførelsen af artikel 13i, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv (EU) 2017/1132, for så vidt angår brugen af digitale værktøjer og processer inden for selskabsret (digitaliseringsdirektivet).

Det følger bestemmelsen i artikel 13i, stk. 3, som indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019, at medlemsstaterne skal sikre, at de er i stand til at besvare en anmodning fra en anden medlemsstat om oplysninger af relevans for frakendelsen af retten til at være ledelsesmedlem i henhold til retsreglerne i den medlemsstat, der svarer på anmodningen.

For at sikre, at Erhvervsstyrelsen har den fornødne hjemmel til at besvare en sådan anmodning, findes det mest gennemskueligt at fastsætte en udtrykkelig hjemmel i bekendtgørelsen udstedt i medfør af konkurslovens § 169, stk. 2.

Formålet med denne del af ændringen er at give Erhvervsstyrelsen hjemmel til under visse nærmere bestemte omstændigheder at udlevere oplysninger fra registeret til udenlandske myndigheder. Samtidig er formålet med ændringen at videreføre de gældende regler om udlevering af oplysninger fra registeret til danske myndigheder.

Med hensyn til videregivelse af oplysninger fra registeret til udenlandske myndigheder forventes det fastsat, at oplysninger fra registeret kun må videregives til brug for besvarelse af en anmodning fra en myndighed i et andet EU-/EØS-land, og når den pågældende udenlandske myndighed, der har anmodet om oplysningerne, skal bruge dem til myndighedens behandling af en sag om udnævnelse af den pågældende person som ledelsesmedlem i et kapitalselskab.

Hensigten er, at videregivelsen af oplysninger til udenlandske myndigheder skal ske gennem registersammenkoblingssystemet Business Registers Interconnection System (BRIS). De nødvendige it-tilpasninger til at videregive disse oplysninger er dog ikke udviklet, da dette afventer den nødvendige tilpasning af BRIS. Indtil de nødvendige it-tilpasninger er på plads, vil videregivelsen af oplysninger fra registeret ske på anden digital vis, f.eks. via krypteret E-post.

Det forudsættes desuden, at der – ligesom i den gældende konkurskarantænebekendtgørelse – vil blive fastsat nærmere regler om, hvilke danske myndigheder Erhvervsstyrelsen kan udlevere oplysninger til, og hvilke oplysninger Erhvervsstyrelsen kan udlevere fra registeret.

Der er ikke tilsigtet ændringer med forslaget for så vidt angår videregivelse af oplysninger fra registeret til danske myndigheder.

Til nr. 17

Konkurslovens § 197 omhandler gældssanering.

Det følger af konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 4, at kendelse om gældssanering i almindelig ikke kan afsiges, hvis skyldneren i sin egenskab af deltager i ledelsen af en virksomhed har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, medmindre det ikke ville være rimeligt at pålægge konkurskarantæne som følge deraf.

Det foreslås i § 197, stk. 2, nr. 4, at ændre: »det ikke ville være rimeligt at pålægge konkurskarantæne som følge heraf,« til: »ganske særlige omstændigheder taler for, at konkurskarantænen helt kan bortfalde,«.

Forslaget er en konsekvens af, at rimelighedsbetingelsen i konkurslovens § 157, stk. 2, foreslås ophævet, og at der i stedet foreslås et system, hvorved konkurskarantænen helt kan bortfalde, når ganske særlige omstændigheder taler for det.

Til nr. 18

Konkurslovens § 249 fastsætter, at en række af skifterettens kendelser og beslutninger ikke kan kæres.

Det foreslås i § 249, 1. pkt., at indsætte en henvisning til den foreslåede bestemmelse i § 164 a, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 14). Dette vil indebære, at hverken skifterettens kendelse om stadfæstelse af et forlig efter den foreslåede § 164 a, stk. 1, 1. pkt., eller skifterettens afgørelse om at nægte at stadfæste et forlig kan indbringes for højere ret. Modsætningsvist vil skifterettens afgørelse om ophævelse af et indgået forlig efter den foreslåede bestemmelse i § 164 a, stk. 2, kunne indbringes for højere ret.

Til § 2

Det foreslås med *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2024.

Loven vil således finde anvendelse i forbindelse med rekonstruktionsbehandlinger, hvor rekonstruktionsbehandlingen indledes efter lovens ikrafttræden.

Bestemmelsen vil indebære, at hvor rekonstruktionsbehandlingen er indledt før lovens ikrafttræden, vil loven ikke finde anvendelse.

Det foreslås med *stk. 2*, at loven ikke finder anvendelse i konkursboer, hvor konkursdekretet afsiges før lovens ikrafttræden. For sådanne konkursboer finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Bestemmelsen vil indebære, at loven alene vil finde anvendelse, hvor konkursdekretet afsiges efter lovens ikrafttræden. Hvor konkursdekretet er afsagt før lovens ikrafttræden, vil de hidtil gældende regler finde anvendelse.

Til § 3

Bestemmelsen angår lovens territoriale gyldighed.

Det foreslås med § 3, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning skal kunne sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 13 c. ---

Stk. 2. Udebliver skyldneren uden lovligt forfald, bestemmer skifteretten, at rekonstruktionsbehandlingen ophører, medmindre skifteretten på mødet bestemmer, at rekonstruktøren skal overtage ledelsen af virksomheden, jf. §§ 12 a og 12 b.

§ 125. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Redegørelsen efter stk. 2 skal endvidere indeholde kurators begrundede indstilling om, hvorvidt der er grundlag for at indlede sag om konkurskarantæne mod nogen. Kan kurator ikke fremskaffe tilstrækkelige oplysninger til brug for afgivelse af en endelig indstilling i redegørelsen efter stk. 2, skal en sådan afgives så hurtigt som muligt og senest i forbindelse med den første redegørelse efter stk. 4, medmindre den, der er spørgsmål om at pålægge konkurskarantæne, i væsentlig grad har modarbejdet kurators undersøgelser.

Stk. 4-7. ---

§ 157. Konkurskarantæne kan efter kurators begæring efter § 161 pålægges den, der senere end 1 år før fristdagen

§ 1

I konkursloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1600 af 25. december 2022, som ændret ved lov nr. 1553 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »side 18«: », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1151 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv (EU) 2017/1132, for så vidt angår brugen af digitale værktøjer og processer inden for selskabsret, EU-Tidende 2019, nr. L 186, side 80-104«.

2. I § 13 c indsættes efter stykke 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Rekonstruktøren skal på mødet give meddelelse til fordringshaverne, hvis der vil blive indledt en sag om konkurskarantæne, jf. § 14 f.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

3. Efter § 14 e indsættes i *kapitel 2 d*:

»§ 14 f. Får skyldneren stadfæstet et rekonstruktionsforslag, der indeholder bestemmelse om tvangsakkord, finder § 157 tilsvarende anvendelse på personer, der er fratrådt som ledelsesmedlemmer senest 2 uger efter stadfæstelsen af rekonstruktionsforslaget.

Stk. 2. Rekonstruktøren skal senest 4 uger efter stadfæstelsen af det i stk. 1 nævnte rekonstruktionsforslag give meddelelse til skifteretten, hvis der vil blive indledt en konkurskarantænesag mod en person omfattet af stk. 1.

Stk. 3. §§ 158-169 finder tilsvarende anvendelse. Ved anvendelse af § 161, stk. 1, træder rekonstruktørens meddelelse efter stk. 2 i stedet for kurators meddelelse efter § 125, stk. 3.«

4. I § 125, *stk. 3, 1. og 2. pkt.*, ændres »indstilling« til: »meddelelse«.

5. § 157 affattes således:

har deltaget i ledelsen af skyldnerens virksomhed, hvis det må antages, at den pågældende på grund af groft uforsvarlig forretningsførelse er uegnet til at deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed. Hvis skyldneren var under tvangsopløsning, da konkursen indtrådte, regnes fristen på 1 år fra dagen for beslutningen om tvangsopløsning.

Stk. 2. Ved afgørelsen skal der lægges vægt på, om det under hensyn til den pågældendes handlemåde og omstændighederne i øvrigt er rimeligt at pålægge konkurskarantæne.

Stk. 3. Konkurskarantæne kan ikke pålægges den, der allerede er pålagt konkurskarantæne i anledning af den pågældendes deltagelse i ledelsen af en koncernforbundet virksomhed. Bestemmelsen i 1. pkt. finder anvendelse, indtil konkurskarantænen udløber.

§ 158. Konkurskarantæne pålægges for 3 år. Hvis særlige grunde taler for det, kan konkurskarantæne pålægges for en kortere periode end 3 år.

Stk. 2. Hvis den pågældende tidligere er pålagt konkurskarantæne, som ikke er udløbet, regnes konkurskarantænen tidligst fra udløbet af den senest pålagte konkurskarantæne. Konkurskarantænen udløber dog senest 10 år efter den oprindelige afgørelse.

»**§ 157.** Konkurskarantæne kan pålægges den, der senere end 1 år før fristdagen har deltaget i ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed, hvis den pågældende i denne periode har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse eller har undladt at rette op på en groft uforsvarlig forretningsførelse, der er udvist tidligere end 1 år før fristdagen. Hvis skyldneren var under tvangsopløsning, da konkursen indtrådte, regnes fristen på 1 år fra dagen for beslutningen om tvangsopløsning. Bestemmelserne i konkurslovens afsnit III finder ikke anvendelse på fonde eller foreninger, der alene udøver erhvervsvirksomhed af begrænset omfang.

Stk. 2. Følgende skal i almindelighed anses for groft uforsvarlig forretningsførelse:

- 1) At den pågældende i væsentlig grad har tilsidesat sine forpligtelser efter skatte-, told eller afgiftslovgivningen.
- 2) At den pågældende i væsentlig grad har tilsidesat sine forpligtelser efter reglerne om bogføring og regnskabsaflæggelse.
- 3) At den pågældende gennem ikke forretningsmæssigt begrundede dispositioner har medvirket til, at skyldnerens aktivmasse er blevet ikke uvæsentligt reduceret til skade for fordringshaverne.
- 4) At den pågældende har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, jf. selskabslovens § 10, og enten har overladt udførelsen af sit hverv til en anden person, der ikke er registreret som medlem af selskabets ledelse i Erhvervsstyrelsens it-system, eller reelt har udført sit hverv efter instruktion eller lignende fra en sådan person.
- 5) At den pågældende i strid med selskabslovens § 10 ikke har været registreret som ledelsesmedlem i Erhvervsstyrelsens it-system, uagtet at den pågældende reelt har fungeret som en del af ledelsen af skyldnerens erhvervsvirksomhed og faktisk udøvet et ledelsesmedlems beføjelser.
- 6) At den pågældende gennem sine dispositioner har medvirket til en fortsættelse af driften i en længere periode efter det tidspunkt, hvor den pågældende måtte have indset, at en videreførelse af erhvervsvirksomheden ville medføre et væsentligt tab for fordringshaverne.

Stk. 3. Forretningsførelse kan i øvrigt anses for groft uforsvarlig, hvis omstændighederne taler derfor, herunder hvis den pågældende efter konkursens indtræden har tilsidesat sine forpligtelser efter konkurslovens § 100, jf. § 105.«

6. § 158 affattes således:

»**§ 158.** Konkurskarantæne pålægges for 3 år, jf. dog stk. 2 og 3 og § 164 a.

Stk. 2. Konkurskarantæne kan pålægges for en kortere periode, hvis særlige omstændigheder, herunder det pågældende ledelsesmedlems forretningsførelse eller dennes personlige forhold, taler herfor. Hvor ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan konkurskarantænen helt bortfalde.

§ 159. Den, der er pålagt konkurskarantæne, må ikke deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser. Hvis den pågældende tidligere er pålagt konkurskarantæne, der ikke er udløbet på fristdagen, og den groft uforsvarlige forretningsførelse, der begrunder nyt pålæg af konkurskarantæne, er foregået, efter at den tidligere konkurskarantæne fik virkning, bestemmes det i afgørelsen om konkurskarantæne, at den pågældende heller ikke må deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed med personlig og ubegrænset hæftelse for virksomhedens forpligtelser.

§ 160. Skifteretten afgør på grundlag af kurators begrundede indstilling, om der skal indledes sag om konkurskarantæne mod nogen. Skifteretten kan anmode kurator om en supplerende indstilling, før skifteretten træffer afgørelse herom. Skifterettens beslutning om at indlede en sag om konkurskarantæne kan ikke kæres af den, der begæres pålagt konkurskarantæne.

Stk. 2. Sager om konkurskarantæne behandles efter reglerne i dette kapitel, og i øvrigt finder § 243 tilsvarende anvendelse.

§ 161. Når der er indledt sag om konkurskarantæne, skal kurator inden en af skifteretten fastsat frist indlevere et processkrift, som skal indeholde

- 1) kurators påstand,
- 2) en udførlig fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå påstanden støttes, og

Stk. 3. Konkurskarantæne kan efter omstændighederne pålægges for 5 år, hvis den forretningsførelse, der er udvist af den pågældende, må anses for særdeles groft uforsvarlig.

Stk. 4. Er den pågældende tidligere pålagt konkurskarantæne, som ikke er udløbet, regnes konkurskarantænen tidligst fra udløbet af den senest pålagte konkurskarantæne. Konkurskarantænen udløber dog senest 10 år efter den seneste endelige afgørelse.«

7. I § 159 indsættes som 3. og 4. pkt.:

»I de tilfælde, hvor konkurskarantænen efter § 158, stk. 3, pålægges for en længere periode end 3 år, kan det bestemmes, at den pågældende heller ikke må deltage i ledelsen af en erhvervsvirksomhed med personlig og ubegrænset hæftelse for virksomhedens forpligtelser. Reglerne i 1.-3. pkt. omfatter tillige deltagelse i ledelsen af erhvervsvirksomhed i udlandet.«

8. § 160 affattes således:

»§ 160. En sag om konkurskarantæne anlægges af kurator.

Stk. 2. Sager om en persons deltagelse i ledelsen af flere nærtstående erhvervsvirksomheder, jf. § 2, nr. 1-3, behandles i forbindelse med hinanden. Er der anlagt en sag omfattet af 1. pkt. ved en anden skifteret, skal senere sager omfattet af 1. pkt. anlægges ved eller henvises til denne skifteret.

Stk. 3. Skifteretten kan efter begæring fra kurator eller den, der begæres pålagt konkurskarantæne, træffe afgørelse om, at sager mod den pågældende skal sammenlægges, hvis sagerne omfattes af stk. 2, og erhvervsvirksomhederne på det tidspunkt, hvor den pågældende deltog i ledelsen, måtte anses for én økonomisk og driftsmæssig enhed. Sammenlægges sager efter 1. pkt., træffer skifteretten beslutning om, hvilken kurator der herefter skal behandle sagen. Den eller de kuratorer, der i medfør af skifterettens beslutning efter 2. pkt. ikke skal behandle sagen, er forpligtet til at bistå den procesførende kurator mod et vederlag fastsat af den skifteret, der behandler karantænesagen. Vederlaget efter 3. pkt. afholdes af statskassen.

Stk. 4. En sag mod en person om pålæg af konkurskarantæne kan ikke sammenlægges med sager mod andre personer.

Stk. 5. Sager om konkurskarantæne behandles efter reglerne i dette kapitel, og i øvrigt finder § 243 tilsvarende anvendelse.«

9. § 161 affattes således:

»§ 161. Kurator skal senest 4 uger efter skifterettens modtagelse af kurators endelige begrundede meddelelse efter § 125, stk. 3, om, at der skal indledes en konkurskarantænesag mod nogen, indlevere en stævning til skifteretten. Skifteret-

- 3) angivelse af de dokumenter og andre beviser, som kurator agter at påberåbe sig.

Stk. 2. Med processkriftet skal indleveres kopi af dette og kopier af de dokumenter, som kurator agter at påberåbe sig, for så vidt de er i kurators besiddelse.

Stk. 3. Skifteretten lader processkriftet forkynde for den, der begæres pålagt konkurskarantæne. Samtidig med forkyndelsen skal der udleveres en vejledning om, hvad konkurskarantæne indebærer, og om reglerne i §§ 162 og 163.

§ 162. ---

Stk. 2. Kopi af svarskriftet skal samtidig med indleveringen til skifteretten sendes til kurator.

Stk. 3-6. ---

§ 163. Skifteretten beskikker en advokat for den, der begæres pålagt konkurskarantæne, hvis den pågældende anmoder om det eller skifteretten i øvrigt finder det nødvendigt. Om salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 164. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Hvis der, efter at konkurskarantæne er pålagt, meddeles tilladelse til prøvelse i 3. instans, tilladelse til kære efter kærefristens udløb eller tilladelse til ekstraordinær genoptagelse eller kære, stilles virkningerne af den pålagte konkurskarantæne i bero.

ten kan efter begæring fra kurator forlænge fristen, hvis det er velbegrundet.

Stk. 2. Stævningen skal indeholde

- 1) kurators påstand, herunder om der nedlægges påstand efter § 159, 2. eller 3. pkt.,
- 2) en udførlig fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå påstanden støttes, og
- 3) en angivelse af de dokumenter og andre beviser, som kurator agter at påberåbe sig.

Stk. 3. Skifteretten lader stævningen forkynde for den, der begæres pålagt konkurskarantæne. Samtidig med forkyndelsen skal den, der begæres pålagt konkurskarantæne, oplyses om, hvor den pågældende kan finde informationer om, hvad en konkurskarantæne indebærer, og om reglerne i §§ 162 og 163 og § 164, stk. 2.«

10. § 162, stk. 2, ophæves.

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 2-5.

11. § 163 affattes således:

»§ 163. Skifteretten beskikker en advokat for den, der begæres pålagt konkurskarantæne, hvis den pågældende anmoder om det, og den pågældende opfylder de økonomiske betingelser i retsplejelovens § 325. Om salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31, idet skifteretten dog ved fastsættelsen af salæret til den beskikkede advokat, skal tage hensyn til, om de processkridt, der er udøvet af den beskikkede advokat, må anses for overflødige.«

13. § 164, stk. 4, der bliver stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Meddeles der, efter at konkurskarantæne er pålagt, tilladelse til prøvelse i 3. instans, tilladelse til kære efter kærefristens udløb eller tilladelse til ekstraordinær genoptagelse eller kære, stilles virkningerne af den pålagte konkurskarantæne i bero fra det tidspunkt, hvor den rette kæreinstans modtager kæreskriftet, eller i et tilfælde, hvor der er givet tilladelse til ekstraordinær genoptagelse, fra det tidspunkt, hvor processkriftet modtages.«

14. Efter § 164 indsættes i *kapitel 20*:

»§ 164 a. I en sag om konkurskarantæne kan der indgås forlig om nedsættelse af karantæneperiodens længde. Den karantæneperiode, der er fastsat ved forliget, skal mindst udgøre 1 år og være rimelig i forhold til sagens omstændigheder. Skifteretten stadfæster forliget i form af en kendelse om konkurskarantæne. Skifteretten kan undtagelsesvist nægte at stadfæste forliget, hvis det er åbenbart, at den, der begæres pålagt konkurskarantæne, ikke opfylder betingelserne i §

§ 166. Skifteretten fastsætter vederlag til kurator for dens førelse af en sag om konkurskarantæne. Vederlaget afholdes af statskassen, jf. dog § 165.

§ 169. ---

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om førelsen af registeret, herunder om indberetning af pålagte konkurskarantæner til Erhvervsstyrelsen og om udlevering af oplysninger fra registeret.

§ 197. ---

Stk. 2. Kendelse om gældssanering kan i almindelighed ikke afsiges, såfremt

- 1) ---
- 2) ---
- 3) ---
- 4) skyldneren i sin egenskab af deltager i ledelsen af en virksomhed har udvist groft uforsvarlig forretningsførelse, medmindre det ikke ville være rimeligt at pålægge konkurskarantæne som følge heraf,
- 5) ---
- 6) ---
- 7) ---

Stk. 3-6. ---

§ 249. Skifterettens afgørelser efter § 8, § 9 b, stk. 1, 1. pkt., § 13 d, stk. 2, 2. pkt., jf. §§ 120 og 121, § 13 d, stk. 3 og 5, § 13 e, stk. 4, § 21, § 113, stk. 2, § 115, stk. 2, og §§ 120-122, kan ikke indbringes for højere ret. Det samme gælder afgørelser efter § 11 e, stk. 2 eller 5, § 12 a, stk. 1 eller 3, § 12 k, stk. 1, herunder jf. § 223, stk. 1, 2. pkt., eller § 13 a, stk. 1, jf. § 13 d, stk. 2, 2. pkt., jf. §§ 120 og 121, og jf. § 13 d, stk. 3 og 5.

157, at den pågældende opfylder betingelserne for at blive pålagt en længere karantæneperiode efter § 158, stk. 3, eller hvis den pågældende opfylder betingelserne i § 159, 2. pkt.

Stk. 2. Skifteretten kan på begæring fra kurator ophæve en kendelse efter stk. 1 og genoptage behandlingen af en konkurskarantænesag, hvis den, der er pålagt konkurskarantæne i henhold til et indgået forlig, under konkurskarantænesagen har gjort sig skyldig i svigagtige forhold eller har tilsidesat sine forpligtelser ifølge forliget.«

15. I § 166 indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Skifteretten skal ved fastsættelsen af vederlaget til kurator hense til, om de processkridt, der er udøvet af kurator, må anses for overflødige.«

16. I § 169, *stk. 2*, indsættes efter »oplysninger fra registeret«: »til danske og udenlandske myndigheder, og om offentlig adgang til registeret«.

17. I § 197, *stk. 2, nr. 4*, ændres: »det ikke ville være rimeligt at pålægge konkurskarantæne som følge heraf,« til: »ganske særlige omstændigheder taler for, at konkurskarantænen helt kan bortfalde,«

18. I § 249, *1. pkt.*, ændres »og §§ 120-122« til: »§§ 120-122 og § 164 a«